EEN NIEUW KOSMOGONISCH MODEL

Hubert Luns

Updated maart 2025

Geen copyright, alleen attributie

INDEX

	pagina's
Een Nieuw Kosmogonisch Model gerelateerd aan de Merkabah Mystiek	02-20
Een Nieuw Kosmogonisch Model – Interview	21-28
Einsteins God-brief voor het eerst geveild	47
Wedstrijd der Altaren – Wie is de god dezer eeuw?	48-66
De Gnostische Ketterij	69-75

APPENDIX 1: Mills' Grote Theorie van de Klassieke Natuurkunde	29-30
APPENDIX 2: Randell Mills' model van het atoom en wat daarop volgt…	31-36
APPENDIX 3: Geïllustreerde uitleg over het Kosmologisch Model	37-43
APPENDIX 4: Andrej Sackarovs en Jean-Pierre Petits Kosmologisch Model	44
APPENDIX 5: De Lichtsnelheid neemt steeds verder af	45-46
APPENDIX 6: Jullie Heidense Praktijken zullen je naar de Hel voeren	67-68
APPENDIX 7: Onrust, ruzies, wanhoop en strijd (BdW)	76
APPENDIX 8: De Verborgen Gevaren van de Regenboog	77-80

Een Nieuw Kosmogonisch Model
gerelateerd aan de
Merkabah Mystiek

Deze bron presenteert Merkabah mystiek als een krachtige, oude praktijk die verbonden is met creatieve krachten en interstellair reizen (in het Hebreeuws betekent Merkabah voertuig). Toch is het ook een 'geheime leer' met haar inherente gevaren, die alleen toegankelijk is na een bepaald soort zuivering. Het onderzoekt de Egyptische oorsprong van de term en zijn relatie tot Kabbala en de Davidsster, en geeft aan dat de Merkabah een voertuig is dat door meditatie geactiveerd wordt via onzichtbare geometrische structuren. Verder gaat de tekst in op kwantummechanica, de aard van tijd als niet-dimensionale tijdscapsules en wordt Sackarovs kosmologische constante geïntroduceerd waarbij deze wetenschappelijke concepten worden afgezet tegen spirituele ideeën zoals God en bewustzijn, die als fundamentele aspecten van de werkelijkheid worden gezien.

Eigenlijk is de Davidster een symbolische weergave van de Merkabah mystiek. De Merkabah is wiskunde en filosofie tegelijk, een soort meditatief handboek waarmee werelden gecreëerd en vernietigd zouden kunnen worden, en waar zelfs interstellair mee zou kunnen worden gereisd. Het is als de geest uit de fles die alles doet wat zijn meester gebiedt.

In "Wedstrijd der Altaren", dat hierna volgt, wordt uitgelegd waarom de Merkabah mystiek verboden terrein is. Pas na schoonmaking van de 'innerlijke kosmos' (onze ziel) zal dit gebied ook voor mensen toegankelijk zijn gemaakt. De Merkabah mystiek staat gelijk aan 'het verborgene', volgens het bepaalde in Deuteronomium 29:29: "De verborgen dingen zijn voor de Heer onze God, maar de geopenbaarde voor ons." Omdat de Merkabah mystiek weer in de schijnwerpers staat en haar vurige beoefenaars kent, is het thans geoorloofd haar geheimen nader te onderzoeken, zij het in algemene termen, want het is nog steeds: 'raak niet aan'.

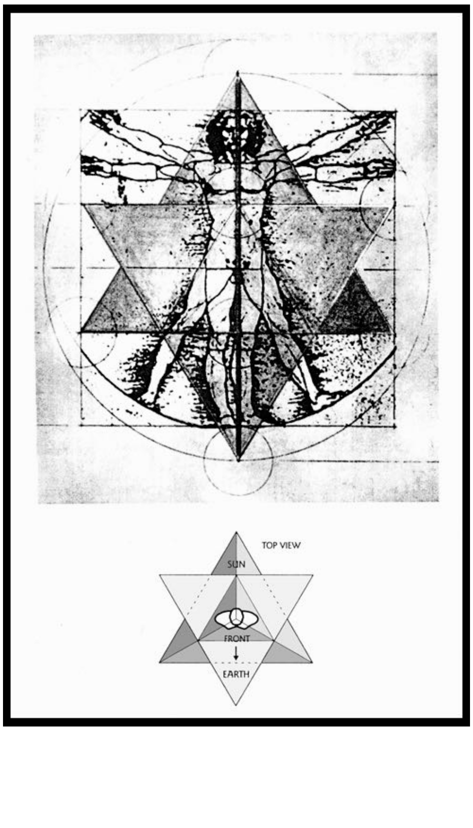

1 – Is dat niet Prometheus' Vuur?

Merkabah is een Hebreeuws, maar ook Arabisch woord, dat gewoon voertuig betekent en meer dan veertig keer in de Bijbel voorkomt. Maar het mystieke, zeg maar rustig magische concept, is heel wat anders. De term is oorspronkelijk ontleend aan de Egyptische mysteriediensten. De grafische voorstelling van de term bestaat uit twee driehoeken die, net als bij de Davidster, door elkaar heen zijn gevlochten. Het woord is afgeleid uit drie Egyptische woorden: Mer, Ka en Ba, waarvan de laatste twee ook voorkomen in het woord Kabbala, een gegeven dat nauwelijks op toeval kan berusten. Kabbala is de oude Joodse traditie van de mystieke interpretatie van de Bijbel, waarbij gebruik wordt gemaakt van esoterische methoden (waaronder numerologie). Het is ook van toepassing voor de Ka'bah, de benaming van het Islamitisch heiligdom in Mekka.

Ka en Ba zijn bekende termen die in de meeste boeken worden verklaard die zich met het oude Egypte bezighouden. Mer is ook een courante term en komt bijvoorbeeld voor in het woord merkhet, een soort sextant. Mer wordt in hiëroglief als een driehoek getekend en meestal met pyramide vertaald, maar dezelfde tekening kan natuurlijk ook een tetrahedron voorstellen (met drie i.p.v. vier zijvlakken zoals bij de pyramide). Mer bestaat, zo schijnt, uit een ongebruikelijke combinatie in de Egyptische grammatica van 'm' en 'er' en de exacte betekenis is onzeker. De 'm' zou plaats of instrument kunnen betekenen en 'er' opstijging, wat kan worden geïnterpreteerd als "entiteit om (het lichaam of de ziel) naar een hogere dimensie te vertalen". Derhalve kan de Mer in Mer-Ka-Bah als voertuig worden vertaald.

De betekenis van Mer-Ka-Ba is populair gesteld een wagen (Mer), een paard (Ka) en een voerman (Ba). Het Egyptische Mer wijst op een lichaam of container van vuur (het eigenlijke voertuig) - is dat niet Prometheus' vuur?; Ba slaat op de aan de Mer levengevende ziel, dat is de mens die het voertuig met zijn gedachten en ziel in gang zet en bestuurt; Ka, tenslotte, wijst op de stoffelijke werkelijkheid waarbinnen deze dualiteit zich begeeft. Dienovereenkomstig kan Ka als de vertaler worden beschouwd voor hetgeen het normale lichaam niet doen kan: het vertaalt het lichaam naar elders. Dus de Merkabah zou heel goed een voertuig kunnen zijn dat binnen een hogere dimensionale werkelijkheid reist – met warp snelheid.

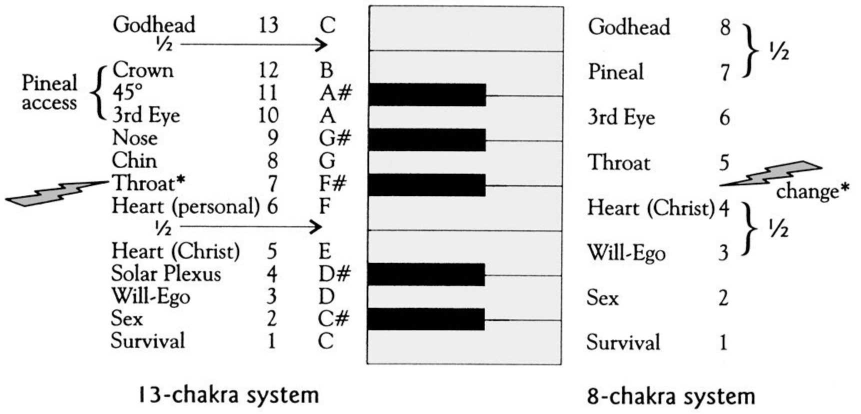

De Merkabah zou zijn mogelijkheden aan de onzichtbare geometrische structuren ontlenen die rondom ieder mens aanwezig zijn, die door een bepaalde vorm van meditatie geactiveerd kunnen worden en in beweging gezet.[1] Door de ontstane tolbeweging van die geometrische structuren ontstaat een krachtenveld. Normaal gesproken zijn de structuren onbeweeglijk en vertegenwoordigen ze in die conditie een onaangeboord poten-

tieel. De moderne Westerse mens kijkt wellicht vreemd aan tegen de propositie dat er onzienbare geometrische velden zijn met een bestaan in de realiteit, die in 'beweging' kunnen worden gezet. Maar aangezien het onzienlijke net als God zelf, die onzienlijk is, de basis vormt van al het zienlijke (Hebr. 11:3), het waarneembare, hoeven we daar niet verbaasd over te staan. Wel beweren beoefenaars van de Merkabah mystiek deze geometrische velden buitenzintuiglijk te kunnen waarnemen.

Het merkabahconcept is aan geen enkele cultuur gebonden omdat het op een natuurkundig fenomeen berust. Toch is het wel degelijk religieus omdat het in de huidige maatschappij verweven wordt met ideeën van hoger bewustzijn, de essentie Gods, reïncarnatie, godwording en veronderstelde buitenaardse beschavingen (denk aan Atlantis, Gondwana, Nefilim, Lemuriërs en dergelijke). Sinds de jaren tachtig staat het Merkabah ontwerp weer volop in de belangstelling via populaire boekjes en tijdschriften, die zich met allerlei scabreuze en occulte zaken bezighouden. Het wordt gepresenteerd alsof het uitsluitend dit is: Prometheus' vuur dat de mensheid uit haar benarde positie moet redden.

Zolang de kosmos niet is schoongeveegd, dat wil zeggen zolang de mensheid niet in zijn paradijselijke staat is hersteld, vormt de Merkabah een terrein waar geen enkele rechtgeaard Christen thuishoort. Wie zich daarmee inlaat is als de dwaze tovenaarsleerling die krachten opriep die hij niet beheersen kon. Het geeft te denken dat de esoterische bewegingen, inclusief de Kabbalistische, die zich hiermee bezighouden, tegen het Satanisme aanleunen en veelal hun wortels zoeken in de oude Egyptische denkwereld. In het bijzonder concentreren ze zich op hetgeen onderwezen zou zijn door de tovermeesters van de 18e Dynastie, dezelfde die zo heftig door God en Mozes werden bestreden. U zij gewaarschuwd, want de antimacht probeert in godslasterlijk vuur de vloed te stelpen waarin de massa's vermenigvuldigd zijn.

In het Jodendom mocht deze 'Geheime Leer' niet openlijk worden besproken. Het boek Wijsheid van Jezus van Sirach 3:21-22 waarschuwt tegen de bestudering daarvan: *"Zoek niet wat te moeilijk voor u is en vors niet na wat uw krachten te boven gaat. Schenk uw aandacht aan de dingen die u zijn opgedragen. Neem dit ter harte, want het brengt geen voordeel te aanschouwen wat voor u verborgen had moeten zijn."* De Talmoed zegt (Hag. 2:1): De *"Ma'aseh Bereshit (werk der schepping) moet niet aan twee worden uitgelegd, noch de Ma'aseh Merkabaht aan één, tenzij deze wijs is en zoiets uit zichzelf kan begrijpen."*[2)] Hag. 13a gaat verder met uit te leggen dat de hoofdstuktitels van de Ma'aseh Merkabah op de wijze van R. Hiyya mogen worden uitgelegd. Volgens Yer. Hag. 2:1 las de leraar de titels van de hoofdstukken voor waarna de leer-

---

1) Niet alleen geometrische structuren hebben een op zichzelf staand bestaan, ook getallen zijn, zoals Peter Plichta uitlegt, objecten in de werkelijkheid. In feite kunnen die twee niet van elkaar gescheiden worden. Daarmee onttrek ik mij aan de discussie wat nu het belangrijkste is: de geometrische ontwerpen waaraan de getallen en de daaraan gelieerde natuurwetten hun betekenis ontlenen of andersom. Dus indien ik over getallen en algebra spreek, doel ik impliciet op geometrie; indien over geometrie, impliciet op de getallen die daaruit voortvloeien. Het één volgt altijd uit het ander. Nota bene: Er bestaat inderdaad een geometrische voorstelling die tot getallen leidt als objecten in de werkelijkheid, welke is ontdekt door Arnoud van Thiel en uiteen wordt gezet in zijn boekje "Analytical Dialectic and Basic Physics" (Boucher Publ., The Hague # 1962). Dit is gebaseerd op de gelijkmatige ruimtevulling van de rombic dodecahedron of 12-Ruiten lichaam, opgevat als een uitbreiding van de kubus en octahedron. Het 12-R lichaam, met zijn 24 ribben, heeft veel aspecten die in de kernfysica voorkomen. Kwadratische funkties volgen vanuit de veelheid van relaties, en de priemgetallen spelen een belangrijke rol bij kwadratering. Bijvoorbeeld, de 12-R heeft 43 diagonalen waarvan het kwadraat 1849 is. Deze 1849 is de som van alle priemgetallen van 3 tot en met 131.

ling met toestemming van de leraar tot aan het eind van het hoofdstuk mocht lezen. R. Zera zei dat zelfs hoofdstuktitels slechts aan iemand mochten worden meegedeeld die hoofd van een school was en voorzichtig van aard. Volgens R. Ammi mocht de Geheime Leer slechts aan iemand worden toevertrouwd die de vijf eigenschappen uit Jesaja 3:3 bezit. Een bepaalde minimum leeftijd was natuurlijk vereist. Toen R. Johanan aan R. Eliëzer de Ma'aseh Merkabah wilde uitleggen, antwoordde de laatste: *"Ik ben nog niet oud genoeg."* Er is een verhaal van een jongen die de betekenis van Ezechiël 1:4 doorzag: *"Dit is wat ik zag: een stormwind komend uit het noorden, een grote gloeiende wolkenmassa, een vuur van bliksemflitsen. In het midden zag ik iets dat als wit goud glansde."* Welnu, deze jongen werd door vuur verteerd. (Hag. 13b) De gevaren die verband houden met de ongeoorloofde bespreking van dit onderwerp zijn vaak beschreven. (Hag. 2:1; Shab. 80b) Nu echter is de tijd gekomen om dit aan een groter publiek te onthullen, nu dat de mens op de drempel van het Vrederijk staat en deze kennis door de tegenmacht openlijk wordt aangeprezen, nu dat de krachten van het kwaad zijn losgelaten in de verwachting van de openbaring van de komende, de zoon des verderfs.

2 – Plurikosmos en Tijdcapsules

De Davidster, beeld van de Merkabah, dient eigenlijk als een driedimensioneel voorwerp te worden voorgesteld, dat wil zeggen als twee door elkaar heen gevlochten tetraëders (of tetrahedrons), wat een zogenaamde stertetraëder vormt (zie tekening), dus opgebouwd uit twee lichamen van vier gelijkzijdige driehoeken die zijn samengevoegd. Dat is vergelijkbaar met een gespiegelde pyramide (of octahedron) die uit acht gelijkzijdige driehoeken bestaat (twee pyramiden met de basis tegen elkaar aan). Indien op ieder vlak van een gekantelde octahedron een tetraëder wordt geplaatst ontstaat, mirabile dictu, een stertetraëder met de punt omhoog! De tweedimensionele Davidster moet niet als een projectie van de driedimensionele stertetraëder worden gezien, maar het is juist andersom: de stertetraëder moet worden gezien als een ontwikkeling van de Davidster. Dit is een belangrijk onderscheid. Men start immers met de eerste dimensie om er telkens een nieuwe aan toe te voegen.

Stertetrahedron met mens binnenin

Ik verklaar mij nader: De oneindig 'lege' ruimte – om verwarring te voorkomen is beter te spreken van een ruimtereferentieel, als het ware zwevend in het niets [3] – vertegenwoordigt in zekere zin de eerste dimensie, die perfect wordt uitgedrukt door een punt

---

2) Volgens de Joodse Encyclopedie uit 1905 zijn de "ma'aseh bereshit" en de "ma' asheh merkabaht" talmoedische termen voor de esoterische opvatting van het Heelal of delen daarvan. Ma'aseh Bereshit omvat in navolging van Genesis 1 de kosmogonie uit talmoedische tijden; de Ma'aseh Merkabah, die gebaseerd is op de beschrijving van het goddelijk voertuig uit Ezechiël 1 en op andere profetische beschrijvingen van goddelijke manifestaties, zoals die van Jesaja 6, richt zich op de theosofische ideeën uit die tijd.
3) Creatio ex nihilo is alleen juist als wij het begrijpen als geschapen vanuit bestaanspunt zero of uit iets dat buiten het referentieel van ons Universum staat. Zo is een vacuüm niet niets omdat het zich binnenin een referentieel bevindt, het vermogen bezittend om wat tot het referentieel behoort te bevatten. Leegte of leeg zijn van iets is met andere woorden heel wat anders dan niets, want het 'niets' heeft niet eens het vermogen iets te bevatten. Als ruimte leeg is en veldloos, is het nog niet van elke bepaling ontdaan. Zijn wiskundige structuur, die het veld mogelijk maakte, blijft bestaan.

dat zich in het ruimtemiddelpunt bevindt. Doch omdat lege ruimte, dat wil zeggen ruimte zonder materie of straling, oneindig is, is ieder punt middelpunt. Daarom zijn de natuurwetten overal identiek, want de natuurwetten ontvouwen zich wiskundig vanuit elke begin- of middelpunt. Andersom bewijst het overal identiek zijn van de natuurwetten dat het Heelal oneindig is. Punten bezitten geen enkele uit-gebreidheid, maar elkeen bezit wel alle de door God toegekende mogelijkheden tot ontvouwing. Omdat in een punt nog geen keuzes zijn gemaakt naar ontvouwing toe, draagt een punt alle keuzes in zich en vertegenwoordigt het daarom een zuiver potentieel. Dit leeg zijn van elke bepaling komt overeen met het aristotelische begrip van materia prima of ‘dat wat onder de materie ligt’. Materia prima is op geen enkele wijze waarneembaar en is niet iets kwantitatief: zij is een zijnsbeginsel dat voorafgaat aan de verdere opbouw van het concrete ding. Via ontvouwing wordt een punt in de 2e dimensie een lijn (as), in de 3e een rechthoekig assenkruis, cirkel of vierkant, in de 4e een driedimensioneel rechthoekig assenstelsel, een bol of kubus, en zo verder.

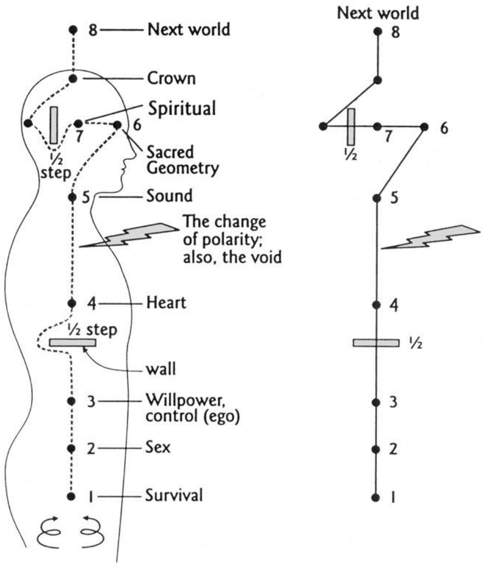

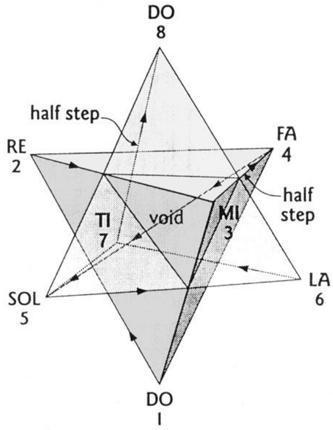

Door naar de ‘materia prima’ te verwijzen verwijs ik naar een bepaalde traditie binnen de filosofie. In feite was het de Griekse wijze Anaximander, die in de 6e eeuw voor Christus leefde, die de fundamentele gedachte lanceerde van de materia prima. Hij was de eerste kosmologist die de term physis (φύσις) introduceerde. Waarschijnlijk is hij het geweest die de kosmos (κόσμος), als georganiseerde natuur, en de logos (λόγοσ), als de wet achter de natuur, combineerde in wat de kosmogonie heet. Anaximander beweerde dat een ‘onuitgedrukt/onbepaald’ apeiron principe (ἄπειρον) ten grondslag

ligt aan alle natuurlijke fenomenen. Apeiron betekent ‘wat niet kan worden waargenomen’, door verwijzing naar ‘perao’ (iets waarnemen) in plaats van ‘peras’ (limiet). Dit komt overeen met het Hebreeuwse ‘mah’. A-peiron kan worden gezien als de vertaling van het Hebreeuwse ‘b’lee mah’ (b’lee betekent ‘zonder’), zoals dat in Job 26:7 voorkomt, een boek dat ongeveer in dezelfde tijd is ontstaan dat Anaximander leefde. Plato (ca 427-347 BC) legt het apeiron uit met de constructie van het ‘idee’ waaraan de materiële wereld door ‘onvolmaakte’ imitaties zijn bestaan dankt. Beide, de imitaties en het idee, zouden een onafhankelijk bestaan leiden. Aristoteles (384-322 BC) legt van zijn kant de apeiron middels de materia prima uit, wat ongerealiseerd potentieel vertegenwoordigt. Daar tegenover staat gerealiseerd potentieel. Dat laatste is een uiting van het eerste, en is iets dat waarneembaar is in onze materiële wereld. Die twee zijn in ‘volmaakte’ harmonie verenigd. Aristoteles zag het goed, Plato zag het fout.

Men spreekt gewoonlijk over de vierde dimensie alsof deze door tijd wordt vertegenwoordigd. Tijd is evenwel geen dimensie, zelfs geen quantum, maar een stap naar een volgend referentieel, of noem het een tijdcapsule, waarin de tijd zelf tot een ondeelbaar moment is gereduceerd waarin tijd ‘leeg’ is en niet bestaand. Tijd ontstaat door vergelijking van twee gebeurtenissen, maar is geen op zichzelf staande grootheid. Deze capsules ‘zweven’ bij wijze van spreken in het niets. In ons huidig tijdsvenster wordt elk stapje naar een volgende capsule berekend door de Plancklengte (de kleinste lengte in een gegeven referentieel) te delen door de lichtsnelheid (de grootste snelheid in een gegeven referentieel), wat momenteel uitkomt op 10^{-43} seconde, ook wel de Plancktijd (Pt) genoemd, wat de stap is in de vergelijking van twee opeenvolgende referentiëlen.

De moeilijkheden die ontstonden om een verklaring te geven aan de straling van een theoretisch ‘zwart lichaam’ werden in december 1900 opgelost toen Max Planck concludeerde dat energie niet continu wordt uitgestraald, maar in afgemeten hoeveelheden, die later Planck quanta heetten.[4)] December 1900 is daarom de eerste stap naar het ontstaan van de quantummechanica die pas in 1925 is ontstaan dankzij het werk van Werner Heisenberg. Planck schreef de natuurkundige betekenis van een actie (of geografische betekenis) aan deze constante toe, die ook vectoreigenschappen bezit. Wegens het feit dat het de ‘kleinste afstand’ is, kan zulks niet experimenteel worden vastgesteld. Het is zuiver het resultaat van berekeningen. Omdat alle fundamentele waarden met elkaar verband houden en samen in de wiskundige vergelijkingen voorkomen, betekent de kleinste waarde ‘indien al het andere gelijk blijft’ (ceteris paribus), wat natuurlijk niet zo is.

3 – Wat is quantummechanica precies?

Eigenlijk is quantummechanica een vage term en vertegenwoordigt het een drastische afwijking van de klassieke fysica. De relaties, lees wiskunde, bepalen de essentie, en de realiteit die daarachter ligt wordt als ondergeschikt beschouwd. Het is een syntactisch spel. Syntaxis geeft woordkeuze aan, komt overeen met nummer en tijd, en het plaatsen van woorden en woordgroepen in de juiste volgorde, in dit geval door te kijken naar de waarden die door experimenten verkregen zijn. Klassieke natuurkunde is semantisch omdat het ‘ook’ sterk geïnteresseerd is in de betekenis der termen; het wordt gedreven

---

4) Mijns inziens is energie de uitdrukking van straling: de straling kan in bepaalde omstandigheden tot iets leiden dat als energie wordt herkend, maar in feite is een dergelijke straling een puur wiskundig concept in steeds kleiner getal, zelfs tot in het oneindige. Ik vraag mij daarom af of ooit een experiment is ontworpen om een aantal stralingen bij elkaar op te tellen, waarvan elk beneden de afgifte van een zogenaamd energiequantum ligt. Als de optelling daarvan boven de quantumdrempel ligt, kan dat opnieuw via een energieafgifte worden gemeten.

door het feit dat theoretische termen een weerspiegeling van de werkelijkheid zijn en als zodanig voorspellende waarde hebben voor nog onontdekte bevindingen. In veel gevallen maakt dit het mogelijk nieuwe fenomenen te verklaren, veel meer dan met de quantummechanica. Het stelt in staat om een model te bouwen dat een enorme hoeveelheid kennis op een bepaald gebied samenbrengt. De quantummechanica geeft echter een overvloed aan theorieën die vaker wel dan niet van toepassing zijn op zeer beperkte gebieden, en toepasselijk blijven totdat een nieuwe wiskundige formule de dag ziet. De quantummechanica heeft tot een tweeledige benadering geleid, een voor onze macroscopische omgeving en een andere op atomair niveau die totaal gedissocieerd is, alsof het een niet uit het ander zou volgen.

Brett Holverstott vertelt in zijn boek over het leven en werk van Randell Mills (p. 42):

> «« Natuurkundigen verwijderden de natuurkunde uit hun wiskunde en deze benadering werd zelfs omhelsd door hen die de klassieke elektronentheorie hadden ontwikkeld. (…) Waarom kwam dit idee zo overtuigend over? Natuurkundigen waren met de theorie op een dood spoor beland, maar konden ook zonder een duidelijke theoretische onderbouwing doorwerken. Nieuwe gegevens, zoals spectraallijnen voor atomen, kunnen meestal worden begrepen met eenvoudige formules die zijn afgeleid van experimenten, niet op basis van een theorie. Tegen 1925 bestond een schat aan meetgegevens. Als een rekenschema kon volstaan, waarom zou je dan een natuurkundig mechanisme moeten aannemen? »»

Atomen werden als een wiskundig 'model' geïnterpreteerd om de mentale reproductie van feiten te vergemakkelijken, en slechts een vervolg op het construeren van wat hij 'directe beschrijvingen' noemde van verschijnselen zodat we het niet-waarneembare terzijde kunnen laten, waarbij alleen de wiskundige vergelijkingen en relaties overblijven hetgeen de objectieve discipline levert om te verklaren en voorspellen. Dit lijkt een zeer efficiënte manier van denken, maar in de praktijk, na bijna een eeuw quantummechanica, ondanks incidentele successen, is het om voor de hand liggende reden een doodlopende weg gebleken: want hoe de (ongrijpbare) werkelijkheid ontdekken indien deze zelf ten principale ontoegankelijk wordt geacht?

Stertetrahedron met mens binnenin

4 – Tijd is geen dimensie

Dat 'tijd' de vierde dimensie is, werd voor het eerst gepostuleerd door de Duitse wiskundige Hermann Minkowski. Het begin van zijn toespraak voor de tachtigste bijeenkomst van Duitse natuurwetenschappers en natuurkundigen (21 sept. 1908) is nu wereldberoemd: *"De opvattingen over ruimte en tijd die ik aan u voorleg zijn uit de kraamkamer van de experimentele natuurkunde ontstaan, en daarin ligt juist hun kracht. Ze zijn radicaal. Vanaf nu zullen ruimte als iets onafhankelijks, en tijd als iets onafhankelijks, gedoemd zijn om tot vluchtige schaduwen te vergaan. Slechts een bepaald soort vereniging van die twee zal in staat zijn een onafhankelijke realiteit te handhaven."* De lezing heette "Raum und Zeit". De theorie van de vierdimensionele tijdsruimte is sindsdien gekend als de 'Minkowski tijdsruimte'. Echter, zoals de theoretisch natuurkundige Julian Barbour in "Het Eind der Tijd" (1999) correct opmerkt, is tijd een zuiver lokaal fenomeen, een manier om dingen waar te nemen, in plaats van iets dat een eigen betekenisvol bestaan heeft in wat het Heelal wezenlijk voorstelt. Tijd

is daarom een afgeleide. Het blijkt aldus een factor van energie te zijn. Als bijvoorbeeld de energie ergens naar het nulpunt wordt teruggebracht, verdwijnt de tijd; deze wordt niet gecomprimeerd maar totaal geëlimineerd. Dit voorbeeld geeft aan dat de tijd niet als onafhankelijke variabele bestaat.

De lokaliteit geeft een manier om binnen ons beperkt bevattingsvermogen een voorstelling van de oneindigheid te maken. Daartoe hoef ik mij slechts voor te stellen dat ik op elk 'willekeurig' moment kan inspringen; omdat het volstrekt willekeurig is, ontstaat hierdoor een bevatbare (geen reële) voorstelling van de oneindigheid. In een recensie van Barbours boek stelt Roz Kaveney het volgende, wat hierbij aansluit: *"Tijd bestaat uit een grote agglomeratie van Nu-momenten, afzonderlijke momenten die met elkaar in nauw verband staan, maar niet intrinsiek oorzakelijk."* Barbour zegt op pagina 329: *"Iedere tijdcapsule, die een ervaring van een Nu-moment vertegenwoordigt, reflecteert in een oneindig aantal andere Nu-momenten."* Deze Nu-momenten zijn als kralen op een ketting, die wellicht in spiralen zijn gerangschikt die misschien weer als spiralen in elkaar zijn gedraaid, waardoor 'kralen' op elkaar liggen die anders ver van elkaar verwijderd zouden zijn; zo kunnen twee ververwijderde 'kralen' een onderlinge relatie hebben. In een soort predestinatie van eerdere gebeurtenissen beïnvloedt zo'n 'kraal' veel latere gebeurtenissen, of andersom: werkt een latere 'kraal' op het Nu in. Met gebeurtenissen doel ik vooral op psychologische, en niet bijvoorbeeld op de wetten van de zwaartekracht van een stuitende bal. Barbour continueert (p.18): *"Een ogenblik in de tijd (...) is als een driedimensioneel kiekje"*. Op pagina 56: *"Elk Nu-moment staat afzonderlijk en is een wereld op zichzelf, maar de rijk gestructureerde Nu-momenten 'weten' van elkaar af omdat ze elkaar letterlijk op bepaalde essentiële aspecten bevatten."* Tijd is daarom een gebeurtenissenmachine. Julian Barbour zegt ronduit dat tijd niet bestaat; het enige dat zou bestaan zijn dingen die veranderen. Volgens deze opvatting is wat wij tijd noemen – althans in de klassieke physica – een complex van regels dat verandering beheerst. In dit concept is tijd het element waardoor de ontwikkelingsstadia van het Universum – van alfa tot omega, doorlopen kunnen worden als bij een compositie met voor de deelnemers improvisatievrijheid om op de heersende thema's in te spelen. Dit wetenschappelijk concept impliceert onomkeerbaarheid (assymetrie) en de inherente onvoorspelbaarheid van bepaalde gebeurtenissen.

Daar wil ik aan toevoegen dat het Universum er niet op uit is de totale energievorm te conserveren (zoals thans aanvaard), maar de totale materie, terwijl het naar de constante luistert van Rc^2, ofwel de radius van het materiële Heelal vermenigvuldigd met de lichtsnelheid in het kwadraat. Dit is de tweede cosmologische constante. De eerste, G/c^2, de zogenaamde Einsteinconstante, kwam tot stand omdat Einstein in eerste instantie vertrok vanuit een statisch Heelal. Met G/c^2 corrigeerde hij voor het feit dat het Universum expandeert (G staat voor de zwaartekracht). De tweede constante, die Sackarov en Petit hebben ontdekt, corrigeert voor het feit dat de invariabelen in de tijd variabel zijn.[5)]

Daarbij hanteerden zij de volgende premissen: De absolute constante is de 'ratio' van zwaartekracht en lichtsnelheid, of G/c^2, zoals uitgedrukt in de zogenaamde Einsteinconstante. Hierin is de ratio constant, niet de lichtsnelheid. Tevens werd de constante Rc^2 geïntroduceerd, waar R de radius van het bezette of materiële Universum (R is een soort chronologische parameter), hetgeen voor het "nu" gedefinieerd is als zijnde "1" (c wordt dan ook als "1" gedefinieerd). De totale massa wordt verondersteld gelijk te blijven. In het klassieke model geldt het omgekeerde: in plaats van de massa's neemt men aan dat de energie constant blijft, maar dat beantwoordt niet aan een aantal belangrijke waarnemingen die nu worden verklaard door middel van variabele lichtsnelheid. Andrej Sackarov deed zijn ontdekking van Rc^2 in 1967, lang voordat Jean-Pierre Petit dat had gedaan, en daarom noem ik het de Sackarov-constante. De tweede constante is een verrijking van Einsteins relativiteitstheorie, die correct blijkt te zijn. De lichtsnelheid lijkt invariabel te zijn omdat de progressie pas na honderden jaren waarneembaar is. De

lichtsnelheid is invariabel op een bepaald moment in de tijd en het is pas na tientallen jaren dat de progressie van de lichtsnelheid aantoonbaar wordt.[6)] Trouwens, een klok die langzamer begint te lopen is slechts langzamer ten opzichte van een andere klok die 'op tijd' loopt. Voor de langzamer lopende klok is een minuut nog steeds een minuut. In de tijd terugkijkend via onze astronomische waarnemingen zien we inderdaad een 'redshift' optreden, wat getuigt van de veel grotere lichtsnelheid in veel eerdere tijdsmomenten.[7)] De ontdekking van Rc^2 is nogal voor de hand liggend. De formule geeft aan dat bij iedere driekwart inkrimping van de doorsnede van het materiële Universum de lichtsnelheid verdubbelt (0.25 x 4 = 1; wortel 4 = 2). Maar omdat dit ook inhoudt dat het aantal referentiëlen oneindig is naar het nulpunt toe, is dit voor de God-ontkennende natuurkundigen onaanvaardbaar. Blijkbaar geloofde de naar buiten toe atheïstische Sackarov, net als Pacepa[8)], meer in God dan zijn wetenschappelijke evenknieën in het Westen. Wat heeft God hiermee te maken? Welnu, Rc^2 impliceert dat het aantal universa niet alleen oneindig is naar de toekomst toe, maar ook naar het beginpunt toe (de stapjes worden alsmaar kleiner). En dus wordt de singulariteit, ook wel de oerknal genoemd, nooit bereikt. Anders gesteld: vanaf 1 tellend ontstaat een oneindige reeks: 1, 2, 3, 4, enz., wat reflecteert in 1/1, 1/2, 1/3, 1/4, enz. Dit is een soort godsbewijs, want het plaats het geestelijke voorop in plaats van het materiële (de universa communiceren met elkaar via het bindmiddel van het geheugen en teleologie, en dat is iets geestelijks), wat de reden zou kunnen zijn waarom de Sackarov-constante is ondergesneeuwd.

In dit concept is tijd symmetrisch en is elk moment een losstaand gegeven. Tijd is geen modus operandi, maar slechts een observatiepunt. Daarom wordt in de klassieke physica de oorsprong (de randvoorwaarden) zo belangrijk gevonden, de oorsprong die tot de causale opeenvolging van gebeurtenissen heeft geleid. De causaliteit mag alleen

---

5) "An interpretation of cosmological model with variable light velocity" door Jean-Pierre Petit (Observatoire de Marseille) – Modern Physics Letters A, vol. 3 no. 16 # 1988 (pp. 1527-32), alsook "Cosmological model with variable light velocity: the interpretation of red shifts" door J.-P. Petit – Modern Physics Letters A, vol. 3 no. 18 # 1988 (pp. 1733-44), alsook "Gauge cosmological model with variable light velocity: III – Comparison with QSO observational data" door J.-P. Petit en M. Viton – Modern Physics Letters A, vol. 4 no. 23 # 1989 (pp. 2201-10), alsook "Scale invariant cosmology" door J.-P. Petit en Pierre Midy – International Journal of Modern Physics, D 08:03 # online publicatie 1 juni 1999 (pp. 271-89), alsook "Scale invariant cosmology II: extra dimensions and the redschift of distant sypernovae" door J.-P. Petit en Pierre Midy – International Journal of Modern Physics, D 12:04 # online publ. 1 april 2003 (pp. 597-638), alsook "Cosmological bimetric model with interacting positive and negative masses and two different speeds of light, in agreement with the observed acceleration of the Universe" by J.-P. Petit and G. D'Agostini – Modern Physics Letters, A 29:34 # online publicatie 10 nov. 2014. Zie ook Appendix 3.

6) Lichtsnelheidsmetingen hebben sinds 1676 plaatsgevonden. Barry Setterfield en Trevor Norman hebben op grond van notities uit het verleden aangetoond dat in de laatste eeuwen een statistisch significante daling van de lichtsnelheid heeft plaatsgevonden (met een betrouwbaarheidsfactor van +99%), resulterend in een totale daling van 1,17% sinds de jaren 1700, of met ongeveer 35 meter per dag! Hun ontdekkingen werden in het rapport van de SRI International (Menlo Park CAL) gepubliceerd. Zie Appendix 5.

7) Op grond van de aberratiemethode rapporteerden C. Barnet et al. in 1985 dat licht van verafgelegen quasars hier met dezelfde snelheid arriveren als het licht van nabijgelegen sterren. Ze concludeerden hieruit dat tijdens de gehele tijdsduur van het Universum de lichtsnelheid binnen een marge van 0,4% constant is gebleven. Maar, zoals Barry Setterfield opmerkte, begrenzen deze resultaten niet perse de variatie die de kosmologische lichtsnelheid kan aannemen, maar bevestigen eerder het principe dat de lichtsnelheid op elk gegeven moment t (of tijdcapsule) een vaste universele waarde bezit. Zie: "The Aberration Constant for QSOs" van C. Barnet, R. Davis en W. L. Sanders – Astrophysical Journal 295 # aug. 1985 (pp. 24-27).

benaderd worden via de mathematische methode, met dingen die op dingen inwerken, zonder naar een onderliggende wetmatigheid te kijken. Dit werd als hoogste wijsheid gezien. Einstein sprak veel over God, maar niet in onze betekenis. Hij bedoelde daarmee een alomvattende natuur. In maart 1955 schreef hij een condoleantiebrief aan de nabestaanden van zijn goed vriend Michele Besso waarin stond *"voor ons gelovige natuurkundigen",* maar dat moet worden opgevat als *"voor ons natuurkundigen die alleen in de wetenschap geloven".* Het dictee van Maria Valtorta uit 24 augustus 1943 zegt het volgende: *"De geleerden zijn vol wetenschap, maar het ontbreekt hen aan een leidraad die naar een exacte wetenschap voert. Zij zijn ontdekkers van geheime krachten maar de kracht der krachten beroert hen niet en dat is 'God'. In plaats van het te zoeken, ontkennen zij het doelbewust; op zijn best negeren zij het."*

De befaamde Einstein-formule is $E = mc^2$, waaruit ook de kracht van een atoombom blijkt, want deze zet massa om in energie. In $E = mc^2$ staat E voor Energie dat gelijk is aan de massa (m) maal het kwadraat van de lichtsnelheid (c). $E = mc^2$ behoort tot Einsteins Speciale Relativiteitstheorie uit 1905. De Algemene Relativiteitstheorie uit 1915 bevat Einsteins ideeën over de zwaartekracht. In een boek dat Einstein in 1952 heeft herzien en dat "Relativity - the Special and the General Theory" heet, maakt hij in hfst. 22 de volgende belangwekkende opmerking: "*Volgens de Algemene Relativiteitstheorie kan de wet van de constantheid van de lichtsnelheid 'in vacuo', wat een der twee fundamentele veronderstellingen is in de Speciale Relativiteitstheorie, geen aanspraak op een ongelimiteerde geldigheid maken. (...) De resultaten van de speciale theorie zijn alleen van toepassing voor zover we voorbij zien aan de invloeden van de zwaartekrachtvelden op de fenomenen [zoals licht]."* In annex 5, p. 17 verduidelijkt hij zijn standpunt met de uitleg dat in de Algemene Relativiteit de lichtsnelheid van de coördinaten van het aanwezige zwaartekrachtsveld afhangt en dat de ruimte (en zijn samenhangende tijd) voor de coördinaten bepalend is. Dus zelfs volgens Einstein is de lichtsnelheid niet altijd constant!

Bij ongewijzigde energiematerie ontstaat een gigantisch grotere lichtsnelheid bij het veronderstelde ontstaansmoment van het Heelal toen de deeltjessnelheid gigantisch groter was dan onze huidige maximum lichtsnelheid van 299.780 km per seconde. Dit gaf een probleem in de klassieke theorie omdat dit niet zou mogen plaatsvinden, ervan uitgaande dat de 'huidige' lichtsnelheid de onoverschreidbare snelheid is. Met variabele lichtsnelheid in de tijd verdwijnt dit probleem. De oplossing betekent ook dat het gravitationele effect geen exponent is van de massa, maar dat de gemeten massa een expo-

---

8) Ion Pacepa (1928-2021) was een tweesterrengeneraal bij de Securitate, de geheime politie van het communistische Roemenië, die in juli 1978 naar de Verenigde Staten overliep nadat president Jimmy Carter zijn verzoek om politiek asiel had aanvaard. Hij was de hoogste overloper uit het voormalige Oostblok en schreef boeken en artikelen over de interne werking van de communistische inlichtingendiensten. Hij bekende: "Zoals altijd zei ik eenmaal in bed mijn gebeden. Ik ben mijn hele leven een vroom Christen geweest en ik ben nooit gaan slapen voordat ik God dank zei. Vanaf het moment dat religie verboden werd, heb ik mijn gebeden alleen in mijn gedachten gedaan. Door de jaren heen had ik geleerd me te concentreren totdat ik duidelijk het beeld kon zien van de gekruisigde Christus aan het kruis. Dat was bijna 30 jaar lang mijn kerk, mijn altaar, mijn icoon. Het was tot deze Christus, Die ik zo duidelijk voor mijn geestesoog zag, tot in het kleinste detail van Zijn gezicht en lichaam, dat ik altijd gebeden heb." ("Red Horizons" door luitenant-generaal Ion Mihai Pacepa - Regnery Gateway, Washington D.C. # 1987, p. 113) In veel opzichten kan Pacepa worden vergeleken met kolonel Michał Goleniewski (1922-1993), die ook naar het Westen overliep. Hij diende in het Ministerie van Openbare Veiligheid van de Volksrepubliek Polen als plaatsvervangend hoofd van de militaire contraspionage GZI WP, en later als hoofd van de technische en wetenschappelijke afdeling van de Poolse inlichtingendienst en, in de jaren vijftig, tevens als spion voor de Sovjetregering.

nent is van de veldenergetische beschrijving van het Universum. Ten slotte blijken massa, zwaartekracht en licht minder antithesisch dan tot nog toe aanvaard.

De degressie in de lichtsnelheid zou konsekwenties kunnen hebben voor de berekende leeftijd van de Aarde, waarvan men veronderstelt dat deze 4,5 miljard jaren oud is, wat op onderzoek van rotsmaterieaal is gebaseerd dat van nature bepaalde elementen bevat en andere niet. Via het proces van radioactief verval van onstabiele elementen ontstaan in de loop der tijd een aantal exotische elementen in het rotsmateriaal. Door de concentratie van stabiele eindproducten te meten kan de leeftijd van het materiaal worden berekend, wat op zijn beurt de minimum leeftijd voor de Aarde aangeeft (de rots kan niet langer hebben bestaan dat de Aarde zelf). Deze berekeningen zijn impliciet gebaseerd op de veronderstelling van een stabiele halveringstijd van het verval. Als teruggaand in de tijd de lichtsnelheid accelereert, dan accelereert ook het radioactief verval, wat tot een andere uitkomst van de berekening leidt. Jean-Pierre Petit zegt dan ook: *"Het is onmogelijk een experiment op te zetten ter verifiëring van de berekeningen omdat de meetinstrumenten en observatiemogelijkheden in tandem met elkaar lopen."* Echter, als het licht accelereert, wordt de Pt tussen tijdcapsules kleiner; dit bepaalt eigenlijk de ware tijd, maar iets dergelijks is van weinig praktische waarde. De oplossing zou kunnen zijn om R als de chronologische parameter te gebruiken afgezet op een logaritmische shaal (de expansie is exponentieel). R zou misschien kunnen worden gebruikt om de tijdsberekeningen aan te passen gebaseerd op de factor van radioactief verval. Op een grafiek geeft de logaritme de ware astronomische leeftijd aan en de lineaire jaren de schijnbare. Als u zich afvraagt wat met de Plancklengte gebeurt in termen van miljarden jaren en hoe dit verband houdt met R, geven de calculaties van Petit daar het juiste antwoord op: *"De Planck lengte varieert met R; de Planck-muur is gevallen; bestaat niet meer."*

Volgens de klassieke benadering, indien we in de tijd teruggaan, nadert alles tot aan een limietwaarde, het zogenaamde nulpunt. Dit punt wordt in vakjargon de singulariteit genoemd, wat een conditie aangeeft die ontdaan is van elke bepaling, een conditie die zich ook voordoet bij Zwarte Gaten. In het laatste geval geeft de singulariteit een flipover moment aan. De singulariteit geeft in de klassieke benadering conceptuele problemen: we spreken over de eerste fracties van de eerste seconde teruggaande tot aan de singulariteit van de oerknal. In een Zwart Gat treedt vanaf de singulariteit een inflatie op, maar pas nadat onder voldoende druk en tijd de flipover heeft plaatsgevonden. Indien wij via experimentele toepassing via een gigantische druk een singulariteit creëren van een voldoende massa, zou via de flipover de 'poort' worden gecreëerd die toegang geeft tot ons antagonistisch tweelingheelal, zij het in een verschillend ruimtereferentieel en met de bijzonderheid dat zijn wetten tegengesteld zijn aan de onze: de tijdsrichting loopt bijvoorbeeld in omgekeerde richting en een elektron heeft daar een positieve lading.[9)] Een Zwart Gat kan als een soort 'pomp' worden gezien tussen de twee multiversa, een term die door de theoretisch astrophysicus Jean-Pierre Petit werd gebruikt in een Paris Match interview.

Het zij vermeld dat in dit concept een moment geen oorzaak is van een volgend, alhoewel onderling verbonden – het is dus een virtuele causaliteit – en omdat alle mogelijke of toegestane varianten/bifurcaties altijd en eeuwig naast elkaar bestaan, hoeft niet naar een eerste oorzaak te worden gezocht in een regressie naar het eerste begin toe. Immers,

---

9) Het idee van een antagonistisch en enantiomorf tweelingheelal is van Andrej Sackarov dat later onafhankelijk door Jean-Pierre Petit werd ontdekt. Zie "Comptes rendus de l'Académie des sciences de Paris", 28-3-1977.

elk moment heeft zijn eigen begin, dus zijn eigen onmiddelijke oorzaak en die is God, en hier vinden we de enige echte verklaring van de ma'aseh bereshit, waarbij God in zijn ene gedachte al het mogelijk bestaande heeft gecreëerd. Met recht bidden we: *"Eer aan de Vader en de Zoon en de Heilige Geest, zoals het was in het begin en nu en altijd en in eeuwen der eeuwen, Amen."*

De begrippen nul en oneindigheid zijn gelieerd, waarbij het getal één een kantelwaarde vertegenwoordigt. In het Hebreeuws wordt de enormiteit van de kosmos in Psalm 147:4-5 vertolkt door het Hebreeuwse 'ayin, mispar' of 'een niet bestaand, onmetenlijk getal': *"Hij is het die het getal der sterren bepaalt, en elkeen bij naam kent. Groot is onze Heer en oppermachtig. Zijn wijsheid is oneindig."* Als zelfstandig begrip bestaat het woord oneindig niet in het Hebreeuws noch Grieks. Volgens Strong's (nr 369) betekent Ayin: *"niets zijn"* of *"niet bestaan: een non entiteit"*.

Dat het aantal universa (referentiëlen) tussen het nulpunt en één oneindig is, lijkt op de wedstrijd tussen Achilles en de schildpad, een paradox die de Griekse filosoof Zeno van Elea (ca 490 - ca 430 BC) heeft bedacht. In de paradox is Achilles in een hardloopwedstrijd verwikkeld met een schildpad. Achilles geeft de schildpad een voorsprong van 99 meter. Als we aannemen dat iedere individue met constante snelheid loopt (de een heel snel en de ander heel langzaam), zal Achilles na een afgemeten tijd 99 meter hebben gehold, waarmee hij het punt bereikt waar de schildpad zich eerst bevond. Tijdens die periode dat Achilles de 99 meter aflegde zal de schildpad een veel kleinere afstand hebben afgelegd, laten we zeggen bijna 1 meter. Achilles heeft dan extra tijd nodig om die extra afstand te overbruggen, maar tegen de tijd dat hij dat zal hebben gedaan zal de schildpad ongeveer 1 centimeter hebben afgelegd; en Achilles heeft dan opnieuw tijd nodig om dit derde punt te bereiken, terwijl de schildpad verdergaat. Dus telkens als Achilles het punt bereikt waar de schildpad is geweest, moet hij nog verder gaan. Omdat er een oneindig aantal punten zijn die Achilles moet bereiken waar de schildpad reeds is geweest, kan hij de schildpad nooit inhalen. De schildpad en de atleet komen nooit aan de finishlijn van honderd meter, maar wel héél dichtbij! Deze conclusie kunnen we toepassen voor de wiskunde van Rc^2, waaruit blijkt dat de singulariteit nooit wordt bereikt, want het nulpunt (de finish) wordt nooit bereikt!

Een andere paradox van Zeno luidt als volgt: "Indien alles dat een identieke ruimte bezet zich in rusttoestand bevindt, en indien iets dat beweegt op ieder moment altijd zijn eigen ruimte bezet, volgt daaruit dat een vliegende pijl op elk moment onbeweeglijk is." In de pijlparadox zegt Zeno dat een beweging slechts kan plaatsvinden als het object de positie verlaat dat het op dat moment bezet. Hij zegt dat voor elk afzonderlijk tijdsmoment de pijl, indien het wil bewegen, moet bewegen van waar het is of naar waar het niet is. Echter, het kan niet bewegen naar waar het niet is omdat we een enkel ogenblik in ogenschouw nemen, en het kan niet 'bewegen' naar waar het is omdat het zich daar reeds bevindt. Aldus is de pijl voor elk afzonderlijk moment totaal onbeweeglijk, want er is sprake van een momentopname net als bij een foto. En omdat het op geen afzonderlijk moment kan bewegen, kan het op geen enkel moment bewegen en wordt dus iedere 'continue' beweging onmogelijk gemaakt. Terwijl de 'Achilles en schildpad paradox' de ruimte verdeelt en daarna de tijd, begint deze paradox met het verdelen van de tijd, niet in segmenten, maar in punten, en precies dat gebeurt met de Plancktijd. Echter, twee opeenvolgende planckmomenten houden rekening met elkaar via het medium van overeenkomst en affiniteit: de essentiële data (gegevens) van het ene punt worden aan het volgende punt (of moment) overgedragen en daarom springt de pijl 'in het algemeen' van één punt naar het daaropvolgende als ware het een continue beweging, wat mogelijk is door de verwevenheid van twee punten die beide een quantumgeheugen delen. Geheugen vormt dus een intrinsiek onderdeel van het Universum; niet enkel op macrocosmisch maar ook op microcosmisch niveau.

In deze visie geldt dat momenten nooit vergaan. Elk Nu-moment is een op zichzelf staande schepping. Wij passeren ‘in de tijd’ Nu-momenten en alleen in die zin wordt een moment ‘verleden tijd’. In een Nu-moment kunnen wij vooraf in diens structuur ingrijpen, want de kracht van het geheugen behoort niet alleen tot het verleden. Wat Christus betreft, heeft Hij in zijn Kruislijden niet alleen het Nu-moment van destijds verzoend, nu tweeduizend jaar geleden, maar ook de momenten die tot het verleden behoorden gerekend vanaf het sleutelmoment van zijn verzoenend lijden, ja zelfs de Nu-momenten tot aan de verre toekomst toe. Anders gezegd: de Nu-momenten van alle oneindigheden zijn door Hem, waar nodig, geherstructureerd. God, vanaf zijn Troon ziet alle Nu-momenten in de zogenaamde plurikosmos tegelijk voor zich uitgestald – die nooit vergaan – en daarom bestaat in God geen tijd.[10)] Een geschiedenisboek kent ook geen tijd. Het beschrijft wat er in de tijd is gebeurd, maar dat is iets anders dan tijdsbeleving. De menselijke ervaring dient om deze tijdloosheid tijdig te maken en gebeurlijk; het is onze manier om Gods oneindigheid te ervaren. Menselijke tijd is welbeschouwd een ingreep om het onveranderlijke in God voor ons veranderlijk te maken.

Het Merkabah voertuig zou via meditatieve technieken via de wens der gedachte in een tijdcapsule ergens in het verleden kunnen belanden, zeg 150.000 jaar ná het nulpunt toen de sterren nog niet waren gevormd en de lichtsnelheid veel sneller was dan nu, in een materiëel Universum dat veel kleiner was. In dat tijdsvenster kan binnen de toen bestaande matrix, dankzij de kleinere relatieve afstanden, in enkele weken worden afgelegd wat normaal gesproken miljoenen jaren zou kosten. Vervolgens kan in de tijd worden teruggereisd en belanden we met het toestel (want we zitten in een soort toestel) op een andere plaats in het huidige Heelal. Het spreekt vanzelf dat niet alle theoretische mogelijkheden binnen bereik liggen. Het zal daarom onmogelijk zijn naar de tijd terug te reizen van bijvoorbeeld je overgrootvader, voordat hij kinderen kreeg, om hem dan te vermoorden. Dat zou een paradox creëren. Slechts datgene is binnen Gods scheppingsplan geoorloofd wat nooit tot een tijdsparadox kan leiden.

5 – Het Gehanteerde Uitgangspunt

De natuurkundige ontdekking dat elektronen rondom de atoomkern in banen circuleren met voor iedere baan bepaalde energiequanta,[11)] heeft tot de conclusie geleid dat er vast

---

10) Anaximander (ca 610 - ca 545 BC), die een leerling van Thales was en de leraar van Pythagoras, vatte het Heelal op als bestaande uit een ontelbaar aantal werelden die volgens ordentelijke regels in symmetrisch evenwicht tot elkaar bestaan, een zogenaamde pluricosmos. Dit concept situeert Anaximander in de buurt van de Atomisten en Epicuristen, die meer dan een eeuw later ook de oneindigheid van voortdurend verschijnende en verdwijnende universa voorstonden. In chronologie van de Griekse opvattingen postuleerden sommige filosofen een op zichzelf staande wereld zoals Plato en Aristoteles, terwijl anderen speculeerden over een serie werelden, hetzij continu of discontinu, zoals we dat zien bij Anaximenes, Heraclitus, Empedocles en Diogenes. (bron: Wikipedia)

11) Rondom de atoomkern draaien elektronen niet om de kern heen zoals planeten om de zon. Daar is immers geen ‘tijd’ voor; ze verspringen van quantummoment naar quantummoment binnen een torus en creëren daarmee een ultrafijn weefsel, een energieschil, die volgens een vergelijking van de beroemde natuurkundige Hermann Haus stralingsneutraal is op basis van “the conservation of angular momentum”, dus zonder energieverlies. Dit is door Professor Ph. M. Kanarev uitgewerkt in “Model of the Electron” (Apeiron Physics Journal Vol. 7 Nr. 3-4, July-Oct 2000). Daarin stelt hij (p. 192): [De geometrische beweging van het roterende] elektron heeft de vorm van een roterende holle torus. De structuur blijkt stabiel te zijn door de beschikbaarheid van twee rotaties [die loodrecht op elkaar staan].” Het zij vermeld dat in tegenstelling tot wat dikwijls wordt beweerd, de Bohrafstand niet de absoluut minimale afstand is voor een schil. Kleinere schillen zijn mogelijk. Zie daartoe Appendix 1.

gedefinieerde (harmonische) afstanden bestaan. Het elektron glijdt niet maar ‘springt’ van de ene baan naar de andere, met gelijktijdige opname of afgifte van bepaalde quanta aan energie, iets waar Niels Bohr zich mee bezig heeft gehouden om tot een model te komen van het atoom. Daartoe gebruikte hij ook de bevindingen van Max Planck die ruim tien jaar eerder de ‘Planck Constant’ (h) als kleinste natuurkundige eenheid (quantum) had gelieerd aan afstand, zwaartekracht en de lichtsnelheid. Vanuit de ontdekking van het bestaan van een kleinste afstand ontstaat ook een kleinste tijd, dat is de tijd waarmee met de snelheid van het licht die kleinste afstand wordt overbrugd. Hieruit moeten we wel concluderen dat tijd eigenlijk niet bestaat en dus ook geen beweging zoals wij die menen waar te nemen, want tijd is niet anders dan het meten van beweging. Er bestaan slechts tijdcapsules. Een tijdcapsule is in feite bevroren beweging. Zo bezien is de kleinste tijd geen gevolg van de kleinste afstand, maar is de kleinste afstand het gevolg van de opeenvolgende tijdcapsules, waarin alles is geregistreerd als in opeenvolgende filmopnamen.

Als die tijdcapsules zelf een bevroren toestand weergeven, hoe is het dan mogelijk dat ik iets waarneem? Want in de capsule zelf gebeurt niets. Dit geeft aanleiding tot een paradox. Hoe is het onder die condities mogelijk dat ik in mijn verrekijker sterren ontdek die miljoenen tot miljarden jaren geleden bestonden? Volgens Julian Barbour bestaat tijd uit afzonderlijke momenten die met elkaar in verband staan; de rijk gestructureerde Nu-momenten ‘weten’ van elkaar af omdat ze elkaar op bepaalde essentiële aspecten bevatten. Toch blijft de vraag: Als een willekeurige capsule een Nu-moment vertegenwoordigt, hoe kan ik dan iets waarnemen dat tot het verleden behoort?

Hawking versus God

“Het Grote Ontwerp” van de bekende natuurkundigen Stephen Hawking en Leonard Mlodinow, heeft veel reacties ontlokt, want het boek stelt dat het Universum *“uit het niets”* zou zijn ontstaan. Dominee Robert Barron, een theologieprofessor aan de Universiteit van Saint Mary, verzuchtte dat het boek filosofisch vreselijk naïef is. *“Bijvoorbeeld”,* zo stelt Barron, *“de natuurwettelijke structuur die de verschijningsvorm van het Universum heeft bepaald, moet aan de oerknal vooraf zijn gegaan. De zwaartekrachtwetten lijken iets meer te zijn dan niets.” “De theorieën die Hawking en Mlodinow gebruiken om hun argumentatie kracht bij te zetten”,* zo zei de kosmoloog Marcelo Gleiser op een blog, *“hebben evenveel emperische waarde als God.”* (Scientific American, nov. 2010, p. 10)

Barrons idee is niet nieuw. Reeds de Joodse wijsgeer Philo van Alexandria (ca 25 BC - ca 50 AD) schreef in zijn “De Opificio Mundi” (4:16): *“Toen God het plan opvatte om deze zichtbare wereld te scheppen, schiep Hij eerst als een model de denkbeeldige wereld (het universum van ideeën) opdat via het gebruik van een immateriëel en godgelijkend patroon Hij de materiële wereld zou kunnen produceren zijnde een jongere kopie van de oudere.”*

Hetzelfde fenomeen, dat bij de waarneming van sterren optreedt, speelt zich af bij de waarneming van iemand die op ruim drie meter afstand van mij af zit. Indien wij dit in Plancktijden (Pt) uitdrukken, zit desbetreffende op een afstand van een miljard tot de vierde macht Pt, wat een onvoorstelbaar groot getal is, en gigantisch veel groter dan een ster die, in seconden uitgedrukt, op tien miljard lichtjaren van ons af staat. Die persoon op drie meter afstand lijkt nabij, maar in Nu-momenten is die persoon astronomisch ver weg. De enige manier waarop we die persoon kunnen waarnemen is via een soort herinneringsmacht waardoor Nu-momenten niet alleen van elkaar afweten, maar elkaar ook ‘kennen’. Ik kom nu tot een gewaagde stelling: elk Nu-moment is zich via de herinneringsmacht bewust van alle aspecten van alle andere Nu-momenten. Het vermogen tot bewustzijn of herinnering (die twee zijn synoniem) vertegenwoordigt dus de funda-

mentele weefselstructuur van de schepping. Herinnering ligt niet in de synapses van onze hersens opgesloten - staat er wel mee in verband - maar is omnipresent en kan worden opgeroepen via het het universele bindmiddel van overeenkomst en affiniteit. Affiniteit is een vorm van liefde. Het is dankzij deze liefde of gemeenschapszin dat eenheid wordt gecreëerd. In de boodschap van 3 maart 2014 van de eindtijdprofetes Maria van de Goddelijke Barmhartigheid wordt een opmerkelijke verklaring gegeven, die past bij eerdere verklaringen van J.N.S.R. (http://www.jnsr.be/fr.htm):

> «« Het is Gods altijddurende Liefde voor elkeen, waardoor zijn Licht op aarde kan blijven gloeien. Zonder dit Licht zou er alleen maar duisternis zijn, niet slechts van geest, maar op Aarde zelf. Het daglicht zou niet bestaan. De zon zou niet schijnen. Evenmin zou de maan de nacht verlichten. De sterren zouden verdwijnen [men zou ze niet meer kunnen zien]. Toch blijven al deze Gaven voortbestaan vanwege Gods Liefde. Indien deze Liefde wordt beantwoordt, brengt dat mijn Vader grote vreugde [zegt Jezus Christus], want Hij weet dat als eenmaal de gave van liefde in zielen aanwezig is, daarmee alle duisternis van de ziel kan worden overwonnen. »»

De Ene-Gedachte-Schepping

Gods gedachten, die uit de diepten van zijn heiligheid en liefde ontspringen, nemen direct vorm aan, en zijn geen onbelangrijke en voorbijgaande droom [zoals bij mensen], maar worden een prachtige realiteit die altijd voortduurt, tenzij Hij besluit daar verandering in te brengen of het te verwijderen. Het zou best kunnen zijn dat een groot deel, of misschien de hele menigte van ontelbare zonnen en planeten, waaruit het Universum bestaat, onmiddelijk en tegelijk door Gods Wil in het aanschijn werden geroepen, en in één moment de zwarte realiteit van de ruimte met zijn veelkleurige gloriën verlichtten.

“Earth’s Earliest Ages” van George Hawkins Pember
Hodder and Stoughton, London # 1889 (5th ed. p. 24)

God Die ‘t thans, de toekomst, en ‘t voorleden,
Met de eeuwenstroom der eeuwigheden,
In énen enklen blik omsluit.

Willem Bilderdijk (1756-1831)

Wat wij menen waar te nemen, zelfs via een meetinstrument, is niet anders dan het aanschouwen van gebeurtenissen in het verleden. Bestaan ook toekomstkijkers? Nee, uitgezonderd voor dichtbij, want alleen God kent de toekomst. Deze herinneringen zijn geen verzinsel van de geest; het heeft een realiteitseffect in de precieze betekenis die wij aan realiteit toekennen. Bewustzijn is met andere woorden in de materie, of wat daarvoor doorgaat, ingegraveerd. Ze sturen de werkelijkheid naar haar bestemming toe door middel van een bewustzijnseffect. Met andere woorden, een herinnering en het daaraan gerelateerde bewustzijn zijn met de materie versmolten, of wat ervoor doorgaat. Dit betekent dat een golf zich door de referentiëlen (tijdcapsules) kan voortplanten en toch de illusie wekken dat slechts van één ruimte sprake is. In plaats van dat we naar de film kijken, zitten we zelf in de film!

Aldus geschiedt waarneming via de herinneringsmacht, die op zijn beurt op liefde is gebaseerd, de lijm die alles bijeenhoudt; alles wat ooit is geschied in de ‘numomenten’ van de realiteit is voor altijd vastgelegd en geschiedenis geworden. In de tijdloze wereld wordt in een cascadereactie geen energie tussen de capsules doorgegeven, die tot een reactie voert, maar wel informatie dankzij de herinneringsmacht. De uitwisseling van informatie is voldoet echter niet voor de uitdrukking van het ‘zijn’, want hoe kunnen we zo de dynamische samenhang van een steeds veranderende wereld te verkla-

ren? Er moet ook een organiserend principe zijn, en traditioneel staat dat bekend als de ziel.

Het begrip ‘levensvorm’ omvat subeenheden of -systemen die volgens het holistische principe een uitsplitsing zijn van een collectiviteit. Met holistisch wordt bedoeld dat de relatie tussen collectiviteit en specificiteit wederkerig is: de collectiviteit kan net als de onderliggende specificiteit als een eenheid worden beschouwd, al kunnen die twee niet van elkaar gescheiden worden. Immers, het specifieke is evengoed een verklaring van het geheel als het geheel een verklaring is van het specifieke. Voor dit soort structuur geven materialistische metaforen onbevredigend inzicht. De veelheid en uniciteit in de ons omringende wereld vormen geen tegenstrijdigheid, omdat ze beide beeld zijn van en deelname aan het goddelijke. Zo kan gesproken worden van de ziel van een wit bloedlichaampje, maar ook van de ziel van een orgaan (zoals de lever), of een plant. Er bestaat ook de ziel van een populatie. Een bijenpopulatie bijvoorbeeld, treedt vanaf dertig individuen op als een organisme. (Lavie en Roth)

Deze benadering past uitstekend bij wat de Britse botanist Rupert Sheldrake ‘morfische velden’ noemt, zoals uiteengezet in “The Presence of the Past” (de aanwezigheid van het verleden). Hij beschouwt morfische velden als een matrix, of enorm web, met dwarsverbanden, toepasbaar op gehele ecosystemen alsook op hun onderliggende soorten, op soorten alsook hun onderafdelingen, en op onderafdelingen alsook individuen, en ten slotte op individuen en hun levende bestanddelen. Zelfs gaat hij niet voorbij aan anorganische materie in de vorm van totale planeten en galactische systemen. Hij beschouwt morfische velden als een resonerend organisme dat, ongehinderd door tijd en ruimte, het gehele spectrum van het Universum omvat.

We moeten niet alleen naar systemen kijken, maar ons ook richten op de basiseenheid die bestaat uit het atoom, waarover Christopher Langan interessante dingen heeft gezegd, hier in vereenvoudigde vorm uiteengezet:[12)] Als een atoom niet meer deed dan het uitwisselen van informatie, dan zouden de hersenen niet aan informatieverwerking kunnen doen. De informatie zou dan een ongelezen boek zijn. De delen behoren tot het geheel en het geheel is evenzeer een deel, en dat verklaart dat wat een atoom in zijn werkomgeving doet uiteindelijk ‘de verwerking’ van informatie is om de bijbehorende actie in gang te zetten. Dit kent aan het atoom een echte en primaire vorm van intelligentie toe, een zeer rudimentaire vorm van bewustzijn. Natuurlijk komt de informatie, die wordt gekenmerkt door straling, die het elektron van één atoom ontvangt, niet van een of ander elektron/atoom dat zich buiten onze realiteit bevindt; beide behoren tot dezelfde realiteit, want anders zouden ze niet kunnen interageren. Het blijkt dat de realiteit overal en altijd is en zichzelf waarneemt in een daad van contemplatie of zelfmodellering, wat ook de menselijke geest doet, zij het op een superieur niveau. Aangezien informatie moet bestaan om te kunnen worden verwerkt en aangezien de verwer-

---

12) “The Cognitive-Theoretic Model of the Universe: A New Kind of Reality Theory” door Christopher Michael Langan #2002. Zie noot 46: “Om erachter te komen hoe informatie nuttig kan worden aangewend indien alles uitgezonderd de informatie zelf per definitie niet-informatief is, hoeft men slechts te erkennen dat informatie geen op zichzelf staande entiteit is; het bestaat nooit in afzondering van syntaxis. Het is inderdaad alleen door syntactische acquisitie dat er ooit iets kan worden ‘geconcludeerd’. Dat wat alleen herkenbaar is als syntactische inhoud, vereist syntactische inperking, en wordt alleen betekenisvol als het wordt verworven door een syntactische operator die in staat is zijn relationele structuur te bestendigen; zonder attributieve transductie heeft een stuk informatie niets te kwantificeren. Dit houdt in dat informatie gegeneraliseerd kan worden in termen van ‘wat het gemeen heeft met syntaxis’, namelijk de syndiffeonische relatie tussen informatie en syntaxis.”

king alomtegenwoordig is – want anders zou de werkelijkheid ophouden te bestaan – moet informatie zichzelf kunnen verwerken, zij het op verschillende variante (menselijke) en invariante (physieke) niveaus. Dit maakt de universeel tegenwoordige werkelijkheid tot een gelaagd intelligent continuüm voor informatieverwerking, met het vermogen zichzelf met opklimmende uitdrukkingsvaardigheid waar te nemen. Zijn is zowel waargenomen worden als waarnemen; zijn is zich in een voortdurende onderlinge gemeenschap bevinden die in wederzijdse communicatie met elkaar staat.

Zelfmodellering is een vorm van bewustzijn, maar deze organisatievorm is niet, ik herhaal, niet intrinsiek aan de waarnemingskwaliteit zoals Langan postuleert. Het DNA bevat een enorme hoeveelheid informatie. Maar wie leest het en verwerkt het? Een oog, inderdaad het oog van de ziel. Het ‘oog’ is extrinsiek maar in het weefsel van het zijn verweven en daarom moeilijk te onderscheiden als afzonderlijk bestaand - waarnemen en verwerken wat is waargenomen hebben een afzonderlijk bestaan. Een fotocamera (zonder interpretatieve software) neemt waar, maar denkt niet na over wat het ziet. Er moet iets anders, een excentrieke factor, worden geïntroduceerd om dat te kunnen doen. De excentrieke factor die de dynamiek van onze fysieke realiteit motiveert, is wat van oudsher bekend staat als de ziel. Is er een instrument om de ziel te observeren? Natuurlijk niet. Het valt niet te ontkennen dat de ziel iets is dat tot het goddelijke behoort. Om de werkelijkheid te begrijpen zoals die begrepen moet worden mag God niet buiten beschouwing gelaten worden, die de kracht der krachten is. Echte wetenschap dient rekening te houden met alle relevante factoren. Waarom God voor de wetenschap irrelevant zou moeten zijn ontgaat mij. God is relevant en kan en mag niet worden verwaarloosd, vooral waar het geestelijke op de voorgrond treedt, want God ‘is’ geest. En laten we eerlijk zijn, het ongrijpbare bewustzijn, zelfbewustzijn, zelfmodellering, etc. zijn geestelijke kwaliteiten.

6 – Dimensies en Chakras

Omdat de tetrahedrons, waaruit de Merkabah bestaat, één van de simpelste vormen is die is ontstaan vanuit de ontvouwing van de dimensies, en omdat de Merkabah uit dat fundament zijn mogelijkheden ontleent, is het belangrijk inzicht te hebben in wat dimensies voorstellen en hoe deze zich ontvouwen. Normaal gesproken betekent drie dimensies de drie waarneembare. De ontvouwing binnen het concept van de Davidster is anders: 1e dimensie is het onzichtbare punt, 2e dimensie (1e waarneembare) is een lijn c.q. de menselijke ruggegraat waarlangs zich de chakras bevinden, de levenskrachtenergiecentra, 3e dimensie (2e waarneembare) is de binnen een cirkel geplaatste Davidster, 4e dimensie (3e waarneembare) is de ster-tetraëder die in een bol is geplaatst.

Iedere ontvouwing is minder fundamenteel en draagt alle voorgaande in zich. Het idee om een punt als eerste dimensie te zien, is niet nieuw en reeds door anderen verkend zoals professor Arthur-Ernest Wilder-Smith in “Een Basis voor een Nieuwe Biologie” onder het hoofdstuk: “Dimensies: zwarte gaten, vlakland, gebeurtenis-horizonnen en informatiebronnen”. Nota bene: De ontvouwing begint altijd bij de eenvoudigste geometrische vorm. Na de lijn der eerste dimensie komt met de volgende dimensie het kruiscoördinaat aan bod waar de cirkel en het vierkant de simpelste afgeleiden van zijn. De driehoek is op zijn beurt de eenvoudigste vorm die met rechte lijnen binnen een cirkel getekend kan worden, enzovoorts.

Als wij op pagina 6 de tekeningen van de 8 chakras bestuderen, valt op dat zich halverwege de zogenaamde leegte bevindt, in het Engels ‘void’ en in het Hebreeuws de ‘b'lee

mah',[13] letterlijk: dat wat zonder iets is, of 'zwijgen', reden waarom men de acht stappen in 2 x 4 deelt. De vierde bevindt zich op de stertetraëder tegenover de vijfde en hun verbinding schiet van de ene tetrahedron naar de andere doorheen het middelpunt, wat de niet waarneembare eerste dimensie voorstelt. Dit nu, een leegte, ervaart men met transcendentale meditatie en dat punt, dat als een soort muur is (wall) moet worden gepasseerd om bij de hogere bewustzijnsgraden te geraken. Veel beoefenaars lukt het niet die leegte te passeren zonder hulpmiddelen zoals psychedelische drugs. Een ervaring is gerelateerd aan een manier van bewust zijn. Zo vindt een waarneming van de onzichtbare eerste dimensie (de leegte) meestal plaats zonder de andere drie dimensies van de ruimte te ervaren, en dat creëert een gevoel van absolute verbijstering.

Volgens de Oosterse wijsheid doorloopt men tijdens het stervensproces alle chakras. Een lichaam zou pas definitief dood zijn als de achtste is bereikt, de doodspoort (de 8e letter in het Hebreeuws ziet er als een poort uit). De achtste is wiskundig tevens de eerste omdat in doorlopende progressie de top van de ster aan de voet van de volgende raakt. Dit valt te vergelijken met de octaven op een pianoklavier waarbij de achtste toon identiek is aan de eerste van de volgende toonladder, alhoewel ik geneigd ben te denken dat beide een onhoorbare fractie van elkaar af zouden moeten liggen. Een andere, maar minder bevredigende opvatting, houdt in dat een nieuwe progressie pas ná de achtste begint. En dan telt nummer negen als de eerste stap van de volgende etappe.

7 – Georkestreerd door een Universele Symfonie…

Het punt in het midden van de Davidster, wat de leegte voorstelt, heet in het Hebreeuws tikkun in de betekenis van 'nieuw begin' of 'herstel'. Dit transformeert in zijn eerste ontwikkeling tot een lijn, wat de energiebaan voorstelt waarlangs zich op weg naar verlichting de 7+1 chakra's of stations bevinden; het is niet toevallig dat de acht punten van de driedimensionale stertetraëder overeenkomen met de acht chakras die zich op en in het verlengde van onze wervelkolom bevinden, overdrachtelijk ook boom of spies geheten. Deze opgang langs de wervelkolom verklaart waarom in de vrijmetselaarsbeweging het getal 33 de hoogste initiatiegraad voorstelt, want het wijst naar de menselijke ruggegraat met zijn 32 wervels, die met 'De WERVEL' worden bekroond, de 33e, bestaande uit de schedel, de plaats van de zevende chakra, waarin onze verstandelijke geestvermogens zetelen. Chakra is een Sanskriet woord dat wiel betekent en een geestelijk knooppunt aangeeft.

Dat tikkun zich in het meetkundig middelpunt van de stertetraëder bevindt en dus in het centrum van de Davidster, onderschrijft dat de Merkabah ook een evenwichtsprincipe vertegenwoordigt. De zich ontvouwende realiteit hangt samen met evenwichtstoestanden van kracht en tegenkracht (die zich in trillingen uit), zo leert ons de Joodse Sefer Yetzirah. Overal heerst symmetrie. Ook man en vrouw staan in een symmetrische relatie – als het goed is. Asymmetrie neigt naar herstel, naar symmetrie, naar de per-

---

13) De 'b'lee mah' komt als uitdrukking slechts eenmaal in de Schrift voor, in Job 26:7: "God laat de aarde hangen aan het Ongrijpbare (b'lee mah)." De uitdrukking is een samenvoegsel van 'beli', wat: 'zonder' betekent, en 'mah': 'wat', 'iets' of 'materie'. Er is een ander Hebreeuws vers dat daarbij past. Bij zijn bespreking van het eerste vers van Genesis legt Rambam (Mozes Maimonides) uit dat 'hemel en aarde' de mogelijkheden aangeven die bij het ontstaan tegenwoordig waren ten aanzien van alle toekomstige scheppingsstadia. (ArtScroll Tanach Series) Met 'ontstaan' wordt het punt aangegeven dat iets met zijn loopbaan begint, wat in dit geval door het volstrekte niets-zijn werd voorafgegaan toen alleen God bestond. Vervolgens, legt Rambam uit, was in het eerste scheppingsstadium het Universum creatie zonder substantie, wat een mathematisch concept is, om pas materie te worden nadat God het met vorm had omkleed, waarmee de mathematische structuur zich dus tot een verwezenlijkt potentieel ontvouwde.

fecte evenwichtstoestand. Een definitie van tikkun is misschien dat het een trekkracht vormt naar herstel.

De eerste ontvouwing vanuit een punt, die van een lijn, kent uitsluitend evenwicht en wordt daarom ook wel de inertialijn genoemd. Pas bij de tweede ontvouwing kan sprake zijn van een beweging als van een trillende snaar, die geleidelijk terugkeert naar zijn oorspronkelijke evenwichtstoestand, naar inertia: een niet-trillende snaar. Bij toevoeging van nog een extra dimensie (de derde zichtbare) wordt de heen en weer gaande beweging, een trilling, spiraalvormig of kwadratisch, wat de ruimtelijke voortplantingswijze is van een door trilling in gang gezette geluidsgolf.

Vibratie is van nature veranderlijk, net als bij muziek. Muziek kennen is de gebeurlijkheid van tijd kennen in zijn verhouding tot toekomst en verleden. De menselijke en kosmische gebeurtenissen worden als het ware door een universele symfonie georkestreerd. Jeremy Rifkin brengt dat in zijn boek uit 1987 als volgt onder woorden:

> «« Op het meest elementaire vlak van de stoffelijke werkelijkheid ontdekken wij geen tastbare stoffelijke zaken, maar oscillerende velden en ritmische golven. Onder de stoffelijke wereld die we lange tijd hebben aanvaard als de basis van alles, ligt een andere wereld die het natuurkundig onderzoek in de twintigste eeuw heeft ontdekt: een onstoffelijke wereld die volledig door tijd wordt gedirigeerd, een wereld van vibrerende krachten, een wereld van pulserende energieën die ritmisch op elkaar inwerken in een zorgvuldig ingestudeerde dans die zich op een steeds groter toneel lijkt af te spelen en orde en betekenis lijken te geven aan de kosmos in zijn geheel.
>
> (…) Onder het oppervlak der dingen, diep in de harde materie, in compacte kernen, wordt voor ons een nieuwe realiteit zichtbaar, een gebied waar kloppingen, ritmen en gebondenheid aan perioden regel zijn, maatstaf, en werkelijkheid. Wij zien de tijd niet meer als een stoffelijk bestanddeel, maar ervaren de materiële wereld als niets anders dan een uitdrukkingsvorm van een fundamentelere tijdkennende werkelijkheid. »»» (Time Wars, pp. 29, 34)

Het is binnen dit belangrijke ontwerp dat de Merkabah mystiek functioneert. Dit kennende, begrijpen wij waarom de huidige mens met zijn onstabiele geest zich niet met dit soort zaken mag bezighouden, want de ene onstabiliteit leidt tot een andere.

⁂

Een Nieuw Kosmogonisch Model — Interview

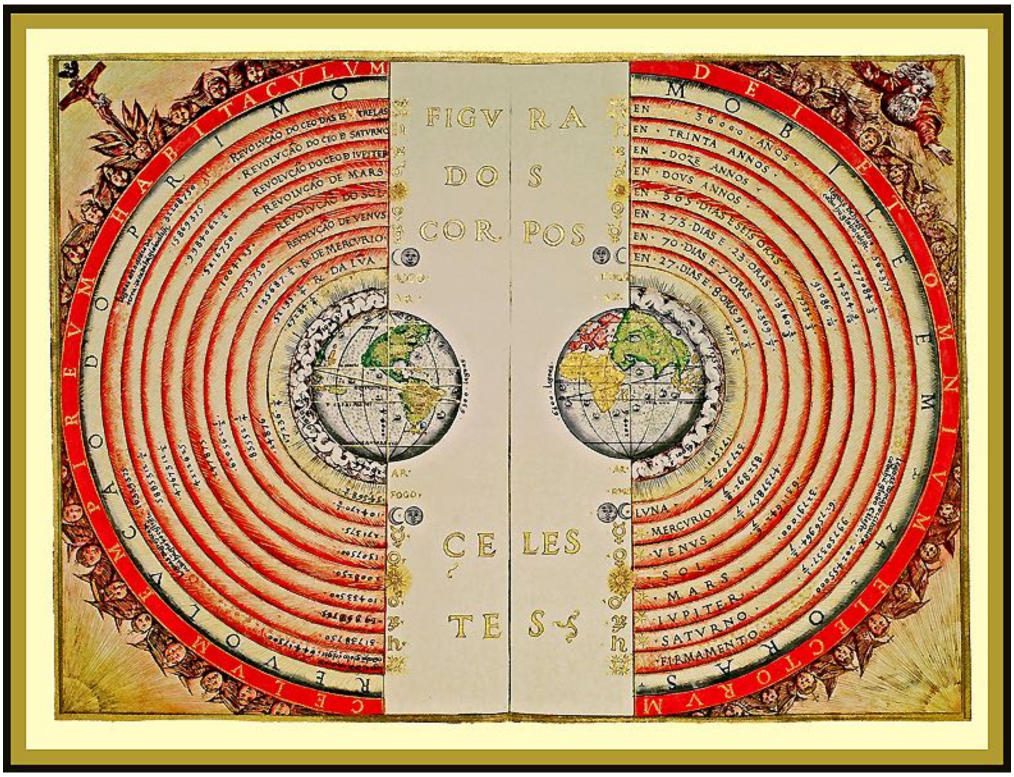

[gepubliceerd in "Frontier Classic" (Amsterdam), 2e kwartaal 2015]

Onlangs (in 2015) werd Hubert Luns door Herman Hegge gevraagd uitleg te geven over zijn artikel "Een Nieuw Kosmogonisch Model", waar bij dezen graag gevolg aan wordt gegeven.

V. — ***Kosmogonisch model, wat betekent dat?***

A. — Kosmogonie verwijst naar verklarende modellen voor de vorming en ontwikkeling van het Universum. Het Bijbelse scheppingsverhaal is een kosmogonie en zo zijn er vele, zowel wetenschappelijke als mythologische. In mijn artikel probeer ik filosofische, religieuze en wetenschappelijke inzichten met elkaar te verenigen. Voor het filosofische deel gebruik ik de befaamde paradoxen van de oude Griekse filosoof Zeno van Elea. Voor het wetenschappelijke leun ik sterk op de publicaties van de theoretisch astrophysicus Jean-Pierre Petit, destijds verbonden aan het Observatoire de Marseille (savoir-sans-frontieres.com - in veel talen), alsook het vele duizenden pagina's tellende ummodossier (ummo-sciences.org). De Ummieten zijn buitenaardsen die de Aarde begin jaren zestig voor het eerst hebben bezocht en vanaf dat moment een discussie met ons 'Aardlingen' aangingen. Uit dat dossier heeft Jean-Pierre Petit bepaalde wetenschappelijke uitgangspunten gehaald, die hij voor zijn wetenschappelijke publicaties toepaste. Naderhand ontdekte hij dat Andrej Sackarov, de vader van de

Russische atoombom, reeds eerder dezelfde principes had uitgewerkt, die wegens het Russisch taalgebruik toen ontoegankelijk waren voor Petit. Een boek van Jean-Pierre Petit, waarin hij het een en ander in lekentaal uitlegt, heet: "Le mystère des ummites: Une science venue d'une autre planète?" Tevens heb ik kennis van de geometria sacra toegepast, vooral ten aanzien van het merkabahconcept, alsook van de Joodse mystiek. In feite heb ik niets nieuws ontdekt en opgeraapt wat op straat lag. Misschien ligt het innovatieve in het combineren van al die kennis tot een vloeiend geheel.

V. — ***Hoe komt u op dit onderwerp? U heeft toch geen natuurkunde gestudeerd?***

A. — Inderdaad. Ik ben doctorandus economie en verdien mijn brood als financieel adviseur. Maar ik heb steeds een brede belangstelling gehad, ook in natuurkunde, waarvoor ik op school slechte cijfers haalde (behalve op mijn eindexamen, waar ik derde van de klas werd). Want tijdens de les was ik altijd met mijn gedachten elders, met vragen zoals: "Wat is de essentie van zwaartekracht?", en: "Tijd, wat is dat?" Ik was dus een dromer. Ik hoop daar nog niet van genezen te zijn.

V. — ***Wat is uw belangrijkste bijdrage aan het wetenschappelijk debat?***

A. — Een van de grootste problemen waar de moderne natuurkunde mee worstelt is de erfenis van Max Planck, die in 1900 - zij het met grote tegenzin - de basis legde voor het ontstaan van de zogenaamde quantummechanica, waarbij tijd, afstand en energie elk een eigen minimumwaarde kennen. Er is dus een kleinste tijd en kleinste afstand (de kleinste tijd is gelijk aan de kleinste afstand die met de snelheid van het licht wordt afgelegd). Sinds deze ontdekking, waarvoor Planck de nobelprijs kreeg, zijn er twee soorten natuurkunde: de klassieke en de quantummechanische, alsof we in twee werelden leven. Welnu, in mijn artikel worden die twee binnen het Ummitische concept van de plurikosmos met elkaar verenigd. De conclusie is simpel: indien er een kleinste tijd is, dan zijn de andere continua ook een illusie. In plaats van dat wij naar de film kijken, zitten we zelf in de film, met dien verstande dat er geen 23 beeldjes per seconde zijn, maar een miljard maal een miljard in het kwadraat maal 10 miljoen. En nu komt het verbijsterende: bij elk stapje naar een volgend 'beeld' stappen we naar een volgend Heelal, die losstaat en andere niet raken kan (elkeen bevindt zich in zijn eigen referentieel), maar universa kunnen elkaar wel beïnvloeden via het universele bindmiddel van het geheugen (geactiveerd via affiniteit en overeenkomst)*) die twee richtingen kent, dus ook van de toekomst naar het heden. De toekomst is onbepaald, maar veel minder dan wij voor mogelijk hielden. Al die kosmossen hebben altijd al bestaan en zullen altijd blijven bestaan, en God overziet dat met één oogopslag. Een van mijn conclusies is dat de oerknal nooit heeft bestaan en dat de tijd variabel is. Ik druk mij verkeerd uit. Wegens het feit dat de tijd, zoals wij die ervaren, niet bestaat, had ik moeten zeggen dat de stapjes tussen elk referentieel kleiner kunnen zijn (meer stapjes per seconde). Die fluctuerende stapjes worden als de variabiliteit van tijd ervaren, wat door metingen bevestigd is geworden.

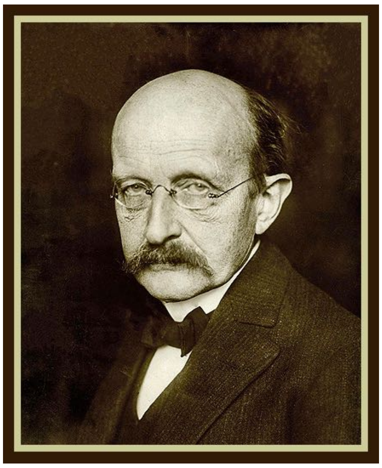

Max Planck (1933)

V. — ***U spreekt over buitenaardsen, gelooft u daar echt in?***

A. — Wat buitenaardsen betreft hoef ik daar niet in te geloven. Er is overweldigend bewijsmateriaal voor hun bestaan. Je moet stekeblind zijn om dat te ontkennen. Ik las ergens dat momenteel een zeventigtal soorten ons observeren. Dat zou mij niet verbazen. Het Babylon uit het Boek Openbaring is geen stad, maar verzinnebeeldt de hele

Aarde. Christus' verlossingplan is er voor het hele Heelal, niet alleen voor onze planeet, die ongetwijfeld het meest verdorven is; we hoeven ons niet op de borst te kloppen. Een veel interessantere vraag is hoeveel het er zijn en hoe die met elkaar communiceren.

V. — ***Ja, geef daar eens antwoord op.***

A. — Ik veronderstel dat zodra de condities het toelaten er leven ontstaat, dat het niet anders kan dan ontstaan, want onze God is de God van het leven, laat niets aan het toeval over; ons bestaan hier volgt ook de nog weinig begrepen wetten van de teleologie (van de doelgerichtheid van het bestaan). Terwijl de betekenis van oorzaak ligt in de randvoorwaarden van het begin, ligt de betekenis van telos in de randvoorwaarden van het einde. Oorzaak is in die zin een evolutionaire duwkracht en telos een evolutionaire trekkracht. Zo mogen wij stellen dat leven de regel is, niet-leven de uitzondering.

Volgens mijn benadering zijn alle universa die ooit hebben bestaan en tot in de verre toekomst kunnen bestaan in een oogwenk gecreëerd. Tijd is daarin een relatief begrip. Meetbare tijd ontstaat door vergelijking van twee verschillende gebeurtenissen, maar tijd is geen op zichzelf staande grootheid, laat staan een dimensie. In feite bestaat de tijd niet en is slechts een observatiepunt. Als de creationisten zeggen dat de schepping zesduizend jaar geleden is gecreëerd, zouden ze eigenlijk moeten zeggen dat de wereld, dat het leven op onze blauwe planeet, zesduizend jaar geleden is begonnen dankzij een creatieve daad van God op dat moment. Het is vanuit dat perspectief heel goed mogelijk dat een buitenaardse beschaving op een of andere planeet elders een miljoen jaar geleden is begonnen en dat gezegd kan worden dat die ene beschaving en de onze nu simultaan lopen. Omdat de tijd als zelfstandige eenheid niet bestaat kunnen we niet zeggen wanneer in onze tijdsrekening God alles ineens heeft geschapen. "Wanneer heeft God het Universum gecreëerd?" is een vraag zonder antwoord, is zelfs een absurde vraag omdat de logica ontbreekt. Het enige dat we kunnen zeggen is dat onze Bijbelse God de schepper is van het Heelal die Hij door zijn almacht in stand houdt. Het bestaan van buitenaardse beschavingen, die wellicht veel langer bestaan dan zesduizend jaar, hoeft daarom niet in tegenspraak te zijn met de stellingen van de 'creationisten', …en dat er veel buitenaardse beschavingen bestaan staat buiten kijf.

Tegenwoordig gaat men ervan uit, dankzij onder andere het werk van de Belgische astrophysicus Michaël Gillon, dat er alleen al in onze galaxie tientallen miljarden planeten bestaan met heersende temperaturen voor vloeibaar water en dat die daarom bewoonbaar zouden kunnen zijn. Laten we zeggen 25 miljard, maar het zou ook heel goed het dubbele kunnen zijn. Het is acceptabel, ja niet meer dan logisch, ervan uit te gaan dat in het immense Heelal miljarden planeten bestaan met wezens zoals wij. De 25 miljoen planeten van Isaac Asimov met wezens zoals wij en voor onze galaxie (sterrenstelsel) lijkt wat overdreven, tenzij we daar ook de planeten toe rekenen waar slechts primitief leven bestaat. Eén op de 1000 levendragende planeten voor 25 miljard planeten met condities voor vloeibaar water geeft 25 miljoen en dat lijkt reëel; 1 op 1000, want als de temperatuur en andere omstandigheden water permitteren, hoeft er geen water te zijn, wat essentieel wordt geacht voor elke vorm van leven. Onze Aarde kan water vasthouden omdat zij het voordeel heeft van Jupiter die in haar 'buurt' zit met een massa van 318x de Aarde, die de meeste kometen wegvangt die anders het water van onze planeet zouden wegslaan. En we hebben een aardmagnetisch veld, in tegenstelling tot Mars, dat ons tegen het gevaarlijke deel van de zonnestraling beschermt dat levendodend is. Er zijn 170 miljard galaxieën. Potentieel zou elke galaxie een aantal planeten kunnen hebben met zelfbewust intelligent leven zoals het onze, dat als humanoïed / mensachtig kan worden getypeerd (klinkt beter dan buitenaards / ET). Voor ons eigen sterrenstelsel zou één op de 250.000 levendragende planeten kunnen zijn geëvolueerd tot zelfbewust intelligent leven, of 25 miljoen gedeeld door 250.000 geeft honderd planeten met humanoïeden, of 4 op de miljoen planeten met voorwaarden

voor vloeibaar water, maar honderd lijkt een beetje veel. Als we de kansberekening aanpassen naar 4 op de 10 miljoen, **dan zijn er nog steeds tien planeten per sterrenstelsel met humanoïed leven**. Dat levert een potentieel op voor het hele Heelal van 1700 miljard planeten met zelfbewuste intelligentie of 1,7 biljoen (een biljoen heeft 12 nullen), nog afgezien van de planeten die biologisch nog niet naar een hoger niveau zijn getild, maar wel de potentie hebben (ook 10 per sterrenstelsel?), al dan niet gekoloniseerd door een humanoïed ras. Gigantische aantallen en op grond van zeer onzekere schattingen, maar het vormt een begin en kan niet zomaar van tafel worden geveegd, de immensiteit van ons Heelal in ogenschouw nemend.

Communiceren betekent reizen. Maar volgens de klassieke natuurkunde kunnen de onvoorstelbaar grote afstanden in het Heelal nooit worden overbrugd. De suggestie van Jean-Pierre Petit, daartoe geïnspireerd door het ummodossier, is om in de tijd terug te reizen naar 150.000 jaar na de oerknal (een rekenkundige waarde), om in die periode, toen het Heelal nog klein was, van A naar B te reizen zonder het risico op een ster te botsen – want die bestonden toen nog niet. En om vervolgens op het juiste geografische punt naar het heden terug te reizen.

Hoe reis je in de tijd? Daartoe heb ik mijn licht opgestoken bij de geschriften van de Amerikaan Drunvalo Melchizedek, alias Bernard Perona, die de merkabahmeditatie weer heeft ontdekt en ook onderwijst. Alhoewel ik zijn leer op essentiële punten afwijs, geeft hij wel aanwijzingen over de manier van ruimtereizen. Zolang echter onze innerlijke kosmos niet is schoongeveegd blijft dat – mijns inziens – verboden terrein. Wat Perona heeft gedaan komt neer op een herleving van de Egyptische oergnosis, waar de hiërogliefen de betekenis van de Ene Naam in de naam van de antagonist hebben gewijzigd. En we weten allen hoe dat voor de Egyptenaren is geëindigd. De schoonmaking van de innerlijke kosmos zal door Christus' opstandingskracht geschieden, nu heel spoedig, in de transfiguratie van ons bestaan. Zolang dat niet is gebeurd moeten we ons verre houden van deze meditatietechniek. Ware het niet dat kennis hierover op de toonbank ligt, zou mijn artikel niet zijn gepubliceerd en zou ik het voor mijzelf hebben gehouden, want de inhoud is, althans wat dit aspect betreft, nog steeds 'verboden terrein'.

------

*) Toen de zalige Marguerite Marie Alacoque (1647-'90) van haar biechtvader de opdracht kreeg om van al haar mystieke ervaringen die zij in de loop der jaren had gehad een nauwkeurig verslag te maken, klaagde zij tot Jezus: "Maar hoe kan ik mij herinneren wat sinds meer dan 25 jaar geleden gebeurd is?" "Weet ge dan niet – was het antwoord – dat Ik de eeuwige gedachtenis ben van mijn Hemelse Vader, die nooit iets vergeet en in Wie het verleden en de toekomst zijn als het tegenwoordige?" Dit is slechts een van de vele bevestigingen dat voor God alle tijden voordurend voor zijn geestesoog zijn uitgestald, en dat tot in het kleinste detail (cf. Mt. 10:3).

Vervolg op Interview

BUITENAARDSEN, BESTAAN DIE WEL?

Buitenaardsen, wat zijn dat? Het zou beter zijn te spreken van humanoïeden. Reeds Newton veronderstelde dat God voor zijn schepping overal hetzelfde sjabloon gebruikt en het is daarom niet vergezocht om van humanoïeden te spreken als we planeten bespreken die leefcondities bezitten die met de onze vergelijkbaar zijn.

Waarin zal een humanoïed op ons gelijken? Allereerst doordat God hem een onsterflijke ziel heeft geschonken, wat beesten niet hebben. Vanzelfsprekend zijn in het grandioze Universum alle humanoïeden begiftigd met een zelf-bewuste en zelfstandig denkende geest. Indien beesten iets hebben dat daar op lijkt zal dat niet meer dan rudimentair zijn. Een buitenaardse humanoïed zal bovendien taal kennen, waarmee een gedachtenwereld gecreëerd kan worden, niet zomaar losse gedachten maar een gedachtenconstructie.

We bespreken straks eerst een passage uit een boek van Fritz Springmeier die aangeeft dat **alle ontmoetingen met E.T.'s (extra terrestials), waarover men leest, verschijningen zijn van demonen**, iets waar ik het volmondig mee eens ben. Hij laat wel de mogelijkheid open voor het bestaan van buitenaardse beschavingen.

Zoals het interview uitwijst bestaan er in ons gigantisch Universum triljoenen planeten met condities voor mensachtigen (een triljoen is duizend miljard), dus ook voor buitenaardse beschavingen. En God zou God niet zijn als Hij daar geen gebruik van zou maken. Zoiets ontstaat niet vanzelf; zijn scheppende hand blijft nodig. Deze overweging zou weinig interessant zijn indien God geen methode had gegeven om de kosmische afstanden te overbruggen om die beschavingen te bezoeken, en inderdaad bestaat zo'n methode.

We mogen ervan uitgaan dat God voor elk door Hem geschapen mensensoort een speciale roeping heeft, passend bij hun bijzondere talenten, opdat de veel-kleurige wijsheid en rijkdom van God zich openbaart. Het spreekt vanzelf dat die roeping niet overeen hoeft te komen met de onze.

BUITENAARDSEN: EEN ONONTWARBAAR KLUWEN

DE DEMONISCHE AANPAK DAT DE POPPENSPELER GOD IS

• De programmeurs werpen zichzelf als goden op

Bron: “The Illuminati Formula to Create an Undetectable Total Mind Control Slave” (De Illuminati formule om een onopspoorbare perfect geestgestuurde slaaf te maken) van Fritz Springmeier (2008) – Deel F (p. 234 e.v.).

De programmeurs en de beheerders [die EIGENAAR zijn van geestgestuurde slaven] werpen zichzelf als goden op, zelfs als de Almachtige God, of presenteren zichzelf als een wezen van een superieur buitenaards ras, gebrandmerkt als de Koldasiërs of Pleiadiërs en dergelijke. Bij aandachtige bestudering blijken deze verschillende buitenaardse rassen tegenstrijdige aanspraken te maken op het goede dat de aarde ergens in de toekomst zou kunnen bieden. Degenen onder ons die de programmering van een Monarchslaaf hebben bestudeerd [opgezet om perfecte geestgestuurde slaven te maken], weten echter dat deze buitenaardse wezens gewoon mensen zijn die zich bezighouden met slaafprogrammering. Time-Life Publishers (een illuminatienest) gaf dit subtiel aan in hun boek: “The UFO Phenomenon” [dat zogenaamde buitenaardse ontmoetingen bespreekt]. In het boek wordt verwezen naar ontvoeringen door UFO’s (Unidentified Flying Objects) als iets dat te vergelijken valt met “de Oz-factor”. Ze zeiden dat die ervaring te vergelijken valt met wat de hoofdpersoon Dorothy overkomt in de “Tovenaar van Oz” (p. 71). Ze gingen zelfs zo ver dat ze een foto toonden van Dorothy, de hoofdpersoon in het Oz sprookje. In de tv-serie over buitenaardse wezens en UFO’s, genaamd de “X-Files”, beginnen ze een van de shows met [het angstaanjagende] “Ik hou van je, ik hou niet van je”- script, dat wordt gebruikt bij de creatie van Monarch slaven. [Als de uiteindelijke uitkomst ‘Ik hou **niet** van je’ is, heeft dit levensbedreigende gevolgen voor het kind]. Vaak vertellen de programmeurs aan een alter [alternatieve persoonlijkheid die van de geest is afgesplitst] dat zij hun Schepper en dus hun God zijn. In spirituele zin nemen ze in alle opzichten de plaats van God in en weten ze zelfs de Heilige Schrift op zichzelf toe te passen. [Alters zijn alternatieve en afzonderlijke persoonlijkheden binnen één persoon, een verdedigingsmiddel om het leven leefbaar te maken. Door de persoonlijkheid af te splitsen tijdens extreem trauma, bij voorkeur op een zeer prille en tere leeftijd, blijven deze door de geest gecontroleerde slaven in een gehypnotiseerde sprookjesachtige realiteit hangen, zoals gebruikelijk is bij peuters, die wanneer ze opgroeien hun sprookjesachtige realiteit, hun wereld van raadselen, geleidelijk beginnen in te ruilen voor de realiteit zoals die gewoonlijk door volwassenen wordt ervaren.]

Dit werkt goed voor illuminati alters omdat ze geïndoctrineerd zijn dat alle mensen goddelijk kunnen zijn. Het werkt ook goed met niet illuminati alters zolang ze onder ‘mind control’ zijn. De handelingen van de beheerders zijn echter zo ongoddelijk, dat als de programmering uitvalt en de alters de realiteit proeven deze leugens al snel worden doorgeprikt. De leugen dat de beheerder een buitenaards wezen is, is veel moeilijker te weerleggen dan de leugen dat de beheerder God is. De trend lijkt te zijn dat de beheerders naar zichzelf verwijzen als een superieur ras van buitenaardse wezens. **De meeste, zo niet alle mensen die buitenaardse wezens zien, worden in werkelijkheid gewoon in de maling genomen door hun beheerders. Dit bewijst niet dat buitenaardse wezens al of niet bestaan. Het betekent wel dat degenen onder ons die hebben gewerkt met mensen die buitenaardse contactervaringen hebben gehad en die onder Monarch ‘mind control’ zitten, slechts die mensen hebben ontmoet die duidelijk onder ‘mind-**

control' staan. Fritz moet nog iemand ontmoeten die een 'buitenaards contact' heeft gehad en niet onder mind-control stond. In 1992 begon Fritz Springmeier met zijn boek "Exposing the Mystery of Iniquity" (het blootleggen van het geheimnis der ongerechtigheid), waarin hij de connecties tussen zogenaamde 'buitenaardsen' en 'demonen' laat zien. Is het toeval dat de demon van Sir John Dee, die voor zijn enochiaanse magie werd opgeroepen, precies lijkt op een van die kleine grijze buitenaardsen die tegenwoordig zo vaak worden afgebeeld?

Mensen die hebben deelgenomen aan illuminati ceremonies op hoog niveau spreken over beschermers die Nephalim zijn (half mens-half demon), die de nakomelingen zijn van het vermengen van mensen met demonen en die op de verscheidenheid aan 'buitenaardse wezens' lijken waarover zo vaak wordt bericht. Het onderwerp van de Nephalim en of buitenaardse wezens ons al dan niet bezoeken is te uitgebreid voor dit boek. Deze Nephalim wachters worden echter als echt gezien door Illuminati leden en ze boezemen bij hen een ongrondelijke angst in. Als een van de grote bronnen van angst nemen de beschermers hun plaats in als onderdeel van de controlemechanismen om slaven in het gareel te houden. Uit enquêtes die door anderen zijn gehouden, is gebleken dat 100% van de Satanisten een UFO ervaring heeft gehad en een of andere vorm van 'buitenaardse' ontvoering rapporteert. (De programmeurs en het hoogste hiërarchische niveau houden zich niet met peilingen bezig terwijl ze op de lagere niveaus allen zijn geprogrammeerd.) **Het punt is dat [in de wereld waarin we nu leven] er een nauwe relatie bestaat tussen UFO's en de occulte wereld.**

De Theologische Problematiek van Buitenaardsen

Het dictee van 22 augustus 1943 van de Italiaanse zienster Maria Valtorta luidt als volgt: «« Maar hoe komt het toch dat zij er nooit aan gedacht hebben dat het 'Grote Babylon' waar Sint Jan over spreekt de gehele aarde voorstelt? Het zou wel een hele kleine God de Schepper zijn die slechts de Aarde als bewoonde wereld zou hebben geschapen! Met een beving van Mijn wil heb Ik ontelbare werelden uit het niets geschapen en ze geworpen, deze lichtende stof, in de onmetelijkheid van het uitspansel. De aarde, waar jullie zo vreselijk trots op zijn, is slechts een van de stofkorrels welke in de oneindigheid ronddraait, en al moge het niet de grootste zijn het is absoluut de meest ontaarde. »»

Van de visionaire J.N.S.R. voeg ik daar nog de volgende door de Heer gegeven boodschap aan toe van 20 augustus 2004: «« Er zijn massa's sterrenstelsels. Alle [leefbare] planeten zijn net als de Aarde door levende wezens bewoond die allemaal naar Gods Beeld zijn. De planeet Aarde is de enige plek om te ervaren dat alleen God goed is en dat zonder zijn Kracht en zijn Liefde de wezens gedoemd zijn te verdwijnen, want ze zijn in staat tot zelfvernietiging. Aldus zullen allen God zien als degene die het waard is aanbeden, bemind en verheerlijkt te worden. Na de Aarde-ervaring zal het Rijk van Liefde er voor het gehele Universum zijn. Wie op deze aarde meent werkeloos te moeten toekijken hoe dit alles gebeurt vergist zich: jullie zijn allen acteurs. God alleen is bij machte om elkeen te orkestreren, en jullie allen zijn daar tot aan het eind toe bij betrokken. »»

Tekenen van MPD (meervoudige persoonlijkheidsstoornis) waren in iedere ontvoering zichtbaar en het is opvallend dat de ontvoerden zich altijd vrijwillig onderwierpen aan de bevelen van deze 'hogere wezens'. Hun wil is ondergeschikt aan de wil van het 'buitenaardse wezen' [in feite demonen]. Ze ontvangen boodschappen in deze 'buitenaardse' scripts in veranderde bewustzijnstoestanden. Sommige scripts zijn overduidelijk Satanisch-magische scripts en archaïsche sigils, maar de meerderheid is overduidelijk

van menselijk ontwerp. Het gaat je verbeelding te boven dat de meeste buitenaardse scripts een taal en script zouden hebben dat overeenkomt met het Engelse alfabet, met dezelfde letterfrequenties van Engelse letters - dat wil zeggen 'a's' en 'm's', die bij ons in overvloed voorkomen. Het gaat je verbeelding te boven om te denken dat buitenaardse wezens lichtjaren ver weg zijn met andere stembanden of wat dan ook, een schrift hebben ontwikkeld dat overeenkomt met het Engels, terwijl ons alfabet niet zo goed overeenkomt met het Grieks, Sanskriet of Ogham. Nogal wat ontvoerden hebben bij het klimmen der jaren van de 'buitenaardsen' complexere versies gekregen van hun 'buitenaards schrift'.

De vereenvoudigde versie wordt ontvangen als [het slachtoffer nog] kind [is], en dan evolueert het. Het lijkt erop dat er nu talloze programmeurs zijn die gewoon verzonnen scripts maken en hun arme, ongelukkige slachtoffer op hypnotiserende wijze vertellen dat het script buitenaards is. In dit opzicht zijn deze scripts eigenlijk codes - geen 'buitenaardse scripts'. Ze staan vol met wat men 'follows' noemt. Follows zijn symbolen die op elkaar lijken, die een variatie op een thema zijn. Testresultaten hebben aangetoond dat verzonnen scripts veel meer follows hebben dan een echt historisch script. De occulte wereld onderwijst dat het Akasha archief alle vastgelegde informatie ergens in de essentie van de ruimte bevriest, die het Reticulum Dei (Gods netwerk) wordt genoemd. Alles tot aan het kleinste wordt op deze wijze voor eeuwig geregistreerd, zegt men. Het gehersenspoelde slachtoffer, dat zijn automatische schrift en zijn informatie feitelijk diep uit zijn geprogrammeerde systeem haalt, wordt wijsgemaakt dat hij het uit het Akasha-archief heeft gehaald. De spirituele dynamiek van de programmeur die [in een soort hypnotische scéances] zichzelf als God voordoet is verstrekkend.

In de wereld van de biochemie hebben onderzoekers ontdekt dat chemische stoffen die lijken op andere natuurlijke lichaamseigen stoffen kunnen worden vervangen door die oorspronkelijke chemische stoffen, met verstrekkende gevolgen. Zo vernietigen antihistaminica bijvoorbeeld geen histamine; ze lijken zo veel op histamine dat ze de cellulaire receptorplaatsen bezetten waar histaminemoleculen normaal gesproken hechten. Omdat de aanhechtingsplaatsen van de histaminemoleculen zijn gestolen, kunnen ze geen interactie aangaan met de cellen en wordt de reactie aldus voorkomen. Binnen het spirituele rijk gebeurt precies hetzelfde. De antichrist is niet zozeer een Christus vernietiger als wel een Christus vervanger. Ware geestelijke kracht wordt in de wereld vervangen door de religieuze geest. Binnen het Christendom heeft de namaak religieuze geest veel van de posities die naar het ware geloof hadden moeten gaan, vervangen. Zodoende wordt de kracht van het ware geloof vernietigd door die eenvoudigweg door een surrogaat te vervangen dat diens positie bezet. De basis voor de valse religieuze geest wordt door angst en trots bepaald, die ook de basis vormen voor de programmering van de Monarchslaaf. De valse religieuze geest kan worden waargenomen als iemand een vermaning citeert en deze onmiddellijk op anderen weet toe te passen - maar niet op zichzelf.

Wanneer iemand zondigt (zoals Eli in het boek Samuël) zal de religieuze geest hem ertoe aanzetten om een offer te brengen om die zonde te bedekken (zoals Eli deed). Maar die religieuze ijver ter bedekking van zonde door goed te doen en zichzelf op te offeren, ontspruit uit de religieuze geest en niet uit de Heilige Geest (1 Sam. 3:13-14). Religieuze ijver ter bedekking van zonde is onaanvaardbaar voor de Almachtige God en logischerwijs verachtten Eli's zonen de offerandes voor de HEER. (1 Sam. 2:17)

*

APPENDIX 1

Mills' Grote Alomvattende Theorie der Klassieke Natuurkunde

Dr. Randell L. Mills heeft een methode ontdekt waarin alle klassieke natuurwetten op iedere schaal standhouden (de Maxwell vergelijkingen, Newtons wetten en de speciale- en algemene relativiteitstheorie). Hij schaart zich hierbij in de rangen van de waarlijk grote natuurkundigen in de geschiedenis. In zijn "Theory Overview" zegt hij daarover: (Zie: http://brilliantlightpower.com/theory-overview/)

> «« Wat velen van de eerste moderne natuurkundigen zoals Einstein, Schrödinger en De Broglie – net als zoveel andere chemici en natuurkundigen sinds de introductie van de quantumtheorie en de overvloed van navolgende theorieën – als de ultieme natuurkundige realiteit zagen kan worden gelogenstraft. Het nieuwe paradigma is de constatering dat conform de "Mills Theorie" er GEEN THEORIEËN van de natuurkunde of chemie bestaan. Er bestaan alleen de eenvoudige wetten van de newtonmechanica, de electriciteitsvergelijkingen van Maxwell, die van het magnetisme en de elektrodynamica, alsook de fundamentele constanten der natuur. Wetten zijn GEEN THEORIEËN. Ze zijn direct vastgesteld, noodzakelijk en compleet, en verklaren op iedere schaal alle natuurkundige waarnemingen. Het Universum is deterministisch en fisiek en de onderliggende resulterende fenomenen kunnen daarin worden beschreven

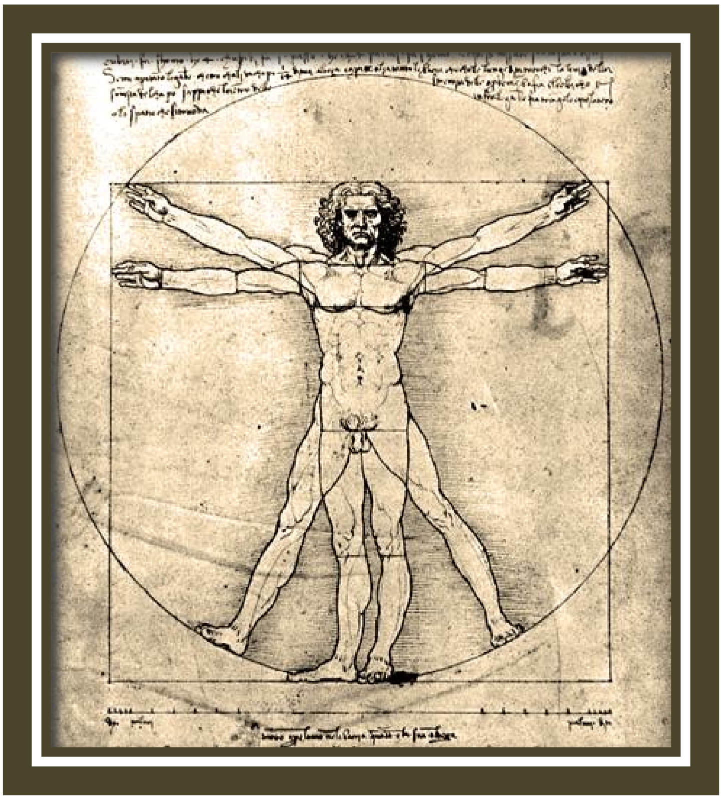

> middels overeenkomstige exacte vergelijkingen, in plaats van dat het Universum een onbepaalde manifestatie van waarschijnlijkheidswiskunde is. Er is geen speciale- noch algemene relativiteitstheorie [hier verschil ik van mening], geen quantummechanica theorie, geen quantuminformatie theorie, geen quantum-elektrodynamica theorie, geen extradimensionele theorie, geen quantumverweven-

heidstheorie, geen theorie van diracmechanica, geen theorie van quantum chromodynamica, geen Standaard Model theorie, geen oerknaltheorie, geen inflatietheorie, geen zwarte energie theorie, geen snaartheorie, geen supersymmetrische theorie, geen quantum zwaartekrachtstheorie, geen Heitler-London theorie, geen Hartree-Fock theorie, geen dichtheids functionele theorie, geen BSC theorie, enzovoorts enzovoorts. Er bestaan geen veronderstelde principes of regels zoals het Heisenberg onzekerheidsprincipe, het Einstein equivalentie principe van inertiaraamwerken, het Pauli uitsluitingsprincipe, het Hawking onzekerheidsprincipe of de Hund-regel. Theorema zoals dat van de Zeno No Go zijn niet op de werkelijkheid gebaseerd. Alle observeerbare waarden van quarks tot kosmos over alle 85 orden van grootheid worden direct door de wetten van het Universum voorspeld in op zichzelf staande analytische uitdrukkingen die uitsluitend gebruik maken van de fundamentele constanten. [Einsteins Algemene Relativiteit begon als een theorie en evolueerde naar een theorema nadat de Sackarov constante was ingevoerd, want sindsdien voldeed Einsteins Algemene Relativiteit aan alle waarnemingsvereisten.]

In het atoom accelereren de elektronen constant in een atoombaan rondom het proton. Maar de klassieke natuurkunde onderwijst dat accelererende ladingen energie uitstralen, wat ertoe zou moeten leiden dat het elektron in een fractie van een seconde in de kern spiraalt. Dit essentiële probleem van de stabiliteit van het atoom was een van de voornaamste obstakels waarmee de natuurkundigen in het begin van de 20e eeuw werden geconfronteerd. Hun onvermogen hier een oplossing voor te vinden leidde tot de totstandkoming van de quantumtheorie.

Mills loste de structuur van het elektron op met behulp van de wetten van de klassieke natuurkunde, en wel zo dat de elektronbanen stabiel zijn betreffende de uitstraling (zie noot 11). Dit stelde Mills in staat om met een nieuwe atoomtheorie te komen die uitsluitend op de klassieke natuurkunde was gebaseerd. Anders dan met andere pogingen in de 20e eeuw was het resultaat niet slechts een ‘verborgen-variabelen’ interpretatie van het quantumformalisme, maar een vanaf de grond opbouwen van de atoomtheorie. Dit nieuwe model van het atoom voorspelde het theoretische bestaan van de hydrino, of energietoestanden van het waterstofatoom die beneden de -13,6 eV energietoestand van atomair waterstof bestaan, de bron vormend van ‘Briljant Lichtvermogen’ (brilliantlightpower.com). Zijn alomvattende theorie der klassieke natuurkunde is geen ‘verborgen-variabelen’ interpretatie van het formalisme van de quantummechanica maar is in plaats daarvan een nieuwe klassieke theorie die op de Maxwell-vergelijkingen is gebaseerd en op Newtons wetten. »»

Om meer te weten te komen van Mills’ theorie en over hoe duizenden experimentele waarden kunnen worden opgelost die buiten het bereik van de vroegere theorie lagen, zie daartoe zijn boek “The Grand Unified Theory of Classical Physics (GUT-CP)”, wat downloadable is op http://brilliantlightpower.com/book/

APPENDIX 2

Randell Mills' Model van het Atoom en wat daarop volgt…

Geïnspireerd door de bevindingen van Max Planck, stelde Niels Bohr, omdat hij geen andere oplossing zag ter verklaring van de stabiliteit van het atoom, dat het waterstofatoom een grondtoestand kent, een kleinste baan met hogere banen op vaste intervallen daaromheen van waaruit een aangeslagen elektron energie uitstraalt, en die daarom snel terugvalt naar de grondtoestand. De grondtoestand was een axiomatische stelling zonder uitleg en stelde de natuurkundigen voor raadsels want volgens de regels der klassieke natuurkunde, zoals toen aanvaard, zou het elektron wegens de afgifte van straling binnen een fractie van een seconde in de kern moeten terugvallen, waardoor de materie zoals die in onze wereld bestaat geen bestaansmogelijkheid zou hebben. Men heeft er toen voor gekozen om niet meer over dit probleem na te denken en dat is een van de redenen geweest voor het ontstaan van de quantummechanica, wat een puur wiskundige benadering is zonder oog voor oorzakelijkheid in de klassieke betekenis.

- **Uittreksels uit het boek van Brett Holverstott:**

  "Randell Mills and the Search for Hydrino Energy" # 2016

(Hfst. 4 pp. 52-65): Mills' inspanning vertrok vanaf het punt waar Niels Bohr het had laten afweten – wegens de stralingsproblematiek. Slechts een stroompje eenzame stemmen, verspreid over de twintigste eeuw, sprak nog over deze problematiek; de auteurs verontschuldigden zich vaak in hun publicaties voor het oprakelen van een impopulair onderwerp ondanks dat ze vooruitgang boekten.

Zolang het elektron een punt is [waar men eerst vanuitging], 'moest' het [energie] uitstralen, en toch kon het elektron niet uitstralen [want dan zou het atoom ophouden te bestaan]. Het idee van een punt ging diep want was eenvoudig om mee te werken. Maar er zijn wat problemen met puntladingen, problemen waar we nog altijd mee worstelen. Omdat een punt geen volume kent, piekt de ladingsdichtheid in het midden tot in het oneindige. Als dat gebeurt neemt ook de theoretische energie toe die nodig is om te voorkomen dat al die negatieve lading zichzelf uit elkaar blaast (de zogenaamde 'zelf-energie'). Alhoewel we dit kunnen oplossen met een mathematische kunstgreep, de Dirac-deltafunctie, waarbij de waarde eindig blijft, is dit allesbehalve bevredigend.

Slechts als de lading in een 'singulariteit' verdwijnt, een punt van oneindig kleine omvang, lijkt het probleem opgelost. Maar sommige theoretici zijn van mening dat dit alleen dient om het probleem onder het tapijt te vegen. Van belang is dat het elektrische veld van een punt naar alle richtingen tegelijk uitspreidt, een scenario dat natuurkundigen van zich afschudden en ongedefinieerd noemen.

Het elektron heeft ook de eigenschap van een impulsmoment (spin) en een magnetisch moment wat het gevolg is van zijn draaiende lading. Een punt kan draaien, maar aangezien alle massa en lading zich in een punt bevinden, kan het geen impulsmoment hebben. Zonder bewegende lading kan het geen magnetisch veld hebben. Om een magnetisch veld te hebben moet er een afstand zijn die niet nul is, gerekend vanaf het rotatiecentrum. Zich bewust zijnde van deze problemen wezen de natuurkundigen puntladingen af en begonnen het op één na beste ding te verkennen: 'bolvormige schalen'.

Bolvormige schalen hebben een intuïtieve aantrekkingskracht op natuurkundigen. Ze zijn makkelijk om mee te werken. Ze zijn bolsymmetrisch en hebben volume en oppervlakte, wat betekent dat elke lading die op de buitenkant van de bol wordt uitgesmeerd, een goed gedefinieerd elektrisch veld heeft, zelfs als de ladingsdichtheid aan het oppervlak piekt. De meeste natuurkundige principes worden goed geïllustreerd met

bollen of bolvormige schalen; de Zwitserse astrofysicus Zwicky beledigde een collega door hem *"een bolvormige klootzak"* te noemen, *"een klootzak hoe je hem ook bekijkt"*.

(…) Toen het elektron werd ontdekt, was de natuurkunde al bekend om tot het begrip te komen dat bolvormige schalen, zelfs als ze uit een accelererende massa bestaan, geen straling hoeven uit te stoten. [Niet-accelererende massa's volgen een rechte lijn.] We kunnen speculeren dat als de belangstelling voor klassieke modellen had aangehouden, dit begrip van straling, zoals door George Goedecke in 1964 geformuleerd, veel eerder tot stand zou zijn gekomen. Maar de quantummechanica had het natuurkundige denken in zijn greep. (George Goedecke: "Classically Radiatonless Motions and Possible Implications for Quantum Theory" # 1964)

Al snel werd de theoretische uitwerking van de stabiliteit van de materie terzijde geschoven. Het elektron zou volgens de klassieke benadering uitputtend zijn verkend; derhalve was de discussieruimte een lege zaal geworden waarin de occasionele contribuant decennia later alleen nog maar de weerkaatsing van zijn eigen stem hoorde.

Naarmate de decennia verstreken, liepen elektrotechniek en quantumtheorie steeds verder uiteen. De ingenieurs beseften niet dat ze met echte natuurkunde bezig waren, terwijl quantumtheoretici niet bereid waren toe te geven dat de atoomtheorie de verkeerde afslag had genomen. Ze geloofden nog steeds dat de problemen van het bohrmodel 'in principe' onoverkomelijk waren.

Hermann Haus was een ingenieur en niet erg geïnteresseerd in atoomtheorie. Hij deed onderzoek naar de theorie achter de vrije elektronenlaser. Hij hield daar een lezing over voor zijn afstudeerklas en noemde toen zijn publicatie uit 1986 over straling. Een van zijn studenten toonde belangstelling; Haus overhandigde hem een exemplaar: "On the radiation from point charges". Deze student heette Randell Mills...

Mills begon geobsedeerd te raken door wat hij van Haus had gehoord. Net als eerdere theoretici die aan het klassieke elektronenmodel werkten voelde Millls zich aangetrokken tot het idee dat het elektron een bolvormig omhulsel was in plaats van een punt. Maar Mills probeerde iets anders: hij centreerde de schil op het proton, iets waar [vreemd genoeg] nog nooit serieus over was nagedacht.

(…) Mills wist dat het elektron geen punt kon zijn omdat het dan zou uitstralen op zijn baan langs het cirkelvormige traject. Maar als hij de trajecten van het elektron uitspreidde om een continue bol te vormen [indien bij elkaar opgeteld], zou de wiskunde er ongeveer hetzelfde uitzien en zou er geen stralingsverlies meer zijn. (…) [Dat resulteerde in een wirwar van draden die met ongelooflijke snelheid rondom werden gesponnen.] Aldus ontstond een 'uitgebreide continue elektronenschil', met een straal die identiek is aan de ons bekende bohrafstand van het waterstofatoom.[14)] (…) Omdat [in het krachtenveld] de bol gecentreerd was op het proton, hield het proton het elektron stevig aan zichzelf gekluisterd. (…) Door het patroon van draailussen op de bol een wiskundige beschrijving te geven, kon Mills ook het impulsmoment van het elektron en zijn ongebruikelijke gedrag in een magnetisch veld verklaren.

Toen Mills de energieën berekende van de cirkelbanen in aangeslagen toestand, vond hij dezelfde die het bohrmodel had ontdekt; dezelfde die het quantummechanische model had ontdekt; dezelfde die Rydberg in de eerste jaren van de twintigste eeuw had waargenomen in de spectraallijnen van waterstof. Mills bevestigde onze beste voorspel-

---

14) Het moet gezegd dat dit alleen mogelijk is als we een geheugeneffect in de realiteit toekennen van de 'draden' die gesponnen worden, dat in een fractie van een seconde tot nul afneemt of abrupt eindigt na bijvoorbeeld een triljoenste van een seconde (om door nieuwe effecten te worden vervangen); dit is niet vergelijkbaar met het probleem van de bohrafstand omdat zo'n effect, indien ooit ontdekt, geen plaats heeft in de ons bekende berekeningen, maar is niettemin impliciet voor "de uitgebreide continue distributie".

lingen van het waterstofatoom, maar nu met het allereerste intern consistente model uitgaande van de klassieke fysica.

"Ik was enorm opgewonden", vertelde Mills in 1994 aan de BBC, *"en er waren tijden dat ik naar huis reed en dacht: oh god, ik ben de enige ter wereld die deze oplossing echt kent. Ik moet mijn vriend bellen en het hem vertellen. Wat zou er gebeuren als ik onderweg een dodelijk ongeluk kreeg en niemand dit voor de volgende honderd jaar zou ontdekken?"*

Mills' model berekende niet alleen de grondtoestand en de aangeslagen toestanden van waterstof, maar berekende ook de grondtoestand van helium correct; iets dat de quantummechanica na een eeuw arbeid nog steeds niet nauwkeurig vermocht te doen.

Mills had een winnende strategie ontdekt. Na verloop van tijd zou het worden uitgebreid waarbij atomen en moleculen moeiteloos in zijn vergelijkingen zouden passen, waarmee de overbelaste steigers van de quantummechanica werden vervangen.

(Hfst. 8 pp. 139-145): Mills had het elektron in het waterstofatoom gemodelleerd als een uitgespreid dun membraan van bewegende lading, een bolvormige schil die de kern omgeeft die stabiel blijft voor straling, zelfs terwijl de stromen die door de bol navigeren in een constante conditie van acceleratie verkeren.

(…) Het grote falen van de quantummechanica is dat het er niet in is geslaagd om een juiste beschrijving te geven van de interacties tussen elektronen via de krachten die ervoor zorgen dat ze zich in het atoom organiseren. [Neem bijvoorbeeld helium, een relatief eenvoudig molecuul, dat in het periodieke systeem van elementen direct na waterstof komt.] Beide elektronen in het heliumatoom vormen een paar dat dezelfde baan bezet. Alhoewel beide elektronen uit negatieve lading bestaan en elkaar daarom afstoten, schermt de lading van het binnenste elektron die van de kern slechts gedeeltelijk af, zodat het tweede elektron nog steeds een resterende positieve lading ondervindt. En de elektronen trekken elkaar magnetisch aan door hun impulsmomenten, net als twee elektriciteitslussen waarin ze elkaar aantrekken als ze in tegengestelde richting bewegen. Deze aantrekkingskracht helpt ze samen te komen in een enkele schil, …het ene elektron op een oneindig kleine grotere afstand dan het andere. [?]

(…) Mills vergelijking is een eenvoudige krachtbalansvergelijking met drie termen, één voor de aantrekking tussen het proton en het elektron, één voor de uitwendige bewegingstraagheid van het elektron en één voor de diamagnetische aantrekking tussen de impulsmomenten van het elektron. De oplossing kwam exact overeen met de energetische grondtoestand van helium (Mills 2008/2015, hfst. 7), [die de quantummechanica gedurende een eeuw intensieve arbeid nog onvoldoende had weten op te lossen].

Oplossingen vloeien als vanzelf voort uit een goede theorie en openbaren wat oude theorieën vaak zijn: omslachtig, opgeblazen en ineffectief. In de quantumchemie wordt bijvoorbeeld de mate waarin een binnenste elektron de lading van de kern op de buitenste elektronen afschermt 'effectieve kernlading' genoemd, gedefinieerd door op zichzelf staande proefondervindelijke regels, die in 1930 door John Slater werden geïntroduceerd en de 'Slater rules' heten. Deze regels houden in dat elektronen de kern met ongeveer 35% afschermen, tenzij we het over helium hebben, in welk geval we een speciale uitzondering maken: 30% [waar geen fundamentele uitleg aan wordt gegeven].

De 'Slater rules' zijn een zoethoudertje waarvan de regels willekeurig mogen worden gemanipuleerd om tot juiste antwoorden te komen. Op het gebied van theoretische berekeningen moet niets vanzelfsprekend worden beschouwd. We streven naar een duidelijke natuurkundige logica bij elke opeenvolgende stap, geen regels die uitsluitend gevoed worden door de gezochte uitkomsten. Als [conform de quantummechanische berekeningen] elektronen overlappende wolken van elektronendichtheid vormen, zijn de conceptuele en wiskundige complicaties ontmoedigend en rest ons niets anders dan

vuistregels. Maar Mills elektronmodel produceert een regel die heel duidelijk en eenvoudig is: elk elektron schermt één proton volledig af voor alle daarbuiten liggende elektronen, en dat is alles. Een extra reden om van planetoïde bollen te houden.

Mills' vergelijkingen kunnen niet alleen de ionisatie-energie van de grondtoestand van helium berekenen maar ook van de aangeslagen toestanden, die de quantummechanica pas onlangs met enige nauwkeurigheid heeft berekend. Helium heeft niet één maar twee elektronen die naar grotere banen kunnen worden aangeslagen. Net als bij waterstof bestaan er honderden van deze aangeslagen energieën, en die zijn bekend.

Theoretici hebben tijdens hun quantumberekeningen altijd het gevoel gehad dat ze tussen Scylla en Charybdis navigeerden. Als het elektron als een quantumobject wordt beschouwd, is het een uitgewaaierd gebied van elektronendichtheid dat andere elektronen op mysterieuze manieren overlapt. Maar klassiek beschouwd, als een deeltje, moesten de theoretici een 'drielichamen' probleem oplossen: twee elektronen plus een kern, die alle drie op elkaar reageren. Drielichamen problemen hoeven geen duidelijke analytische oplossing te hebben. Meestal is een computer nodig om dergelijke problemen in kleine stapjes op te lossen. Bereken de krachten, verplaats de voorwerpen iets, bereken de krachten opnieuw, enzovoort. De lichamen kunnen voor altijd om elkaar heen draaien zonder bij de initiële toestand terug te komen.

De op elkaar gestapelde schillen van Mills versimpelen dit proces tot een krachtvergelijking langs één dimensie, langs een rechte lijn, alsof de drie deeltjes samen op een spies zitten, zodat ze alleen langs de spies omhoog of omlaag kunnen bewegen.

Element nr twee, helium, is hier op aarde uiterst zeldzaam vanwege zijn extreme lichtheid waardoor het de neiging heeft om uit de bovenste atmosferische lagen te ontsnappen, maar het is na waterstof het meest voorkomende element in het universum. Dit komt omdat het een bijproduct is van het primaire verbrandingsproces in een ster of zon. Kernfusie van waterstof tot helium vindt reeds in een ster plaats half zo groot als onze zon. Wegens zijn chemische inertie is dit als laatste in de reeks elementen ontdekt en het was een van de moeilijkste om te isoleren. Helium, afgeleid van helios (zon), werd inderdaad voor het eerst in het zonnespectrum waargenomen voordat het op aarde werd gevonden. (Hydrino, compacter en veel inerter, bleek nog moeilijker te vinden!)

De diamagnetische kracht die de twee elektronen bijeen houdt, is zo sterk dat helium een zeer kleine elektronenschil vormt, ongeveer half zo groot als van het waterstofatoom. Dit sterke omhulsel betekent dat helium niet graag een elektron afgeeft om zich met een andere atoom te binden en daarom is het element inert. Het is om deze reden dat helium de verste rechterkolom van het periodiek systeem der elementen inneemt, dat het deelt met neon, argon, krypton, xenon en radon, gezamenlijk de edelgassen, die alle een zeer stabiele, gevulde buitenste bol van elektronen hebben.

Het volgende atoom in het periodiek systeem, lithium, heeft drie protonen en drie elektronen, waarvan twee elektronen geriefelijk verenigd zijn. Het derde elektron vormt een nieuwe en verder verwijderd concentrische omhulsel, net als de andere alkalimetalen in het periodiek systeem. Dit elektron is makkelijk te ontvreemden; in de natuur lijken de alkalimetalen het liever kwijt dan rijk te zijn, en dan ontstaat een positief geladen ion die in combinatie met een negatief geladen anion tot zoutvorming leidt.

Beryllium, het volgende atoom, nr 4, voegt nog een elektron toe aan de buitenste schil. Het atoom erna, boor, vormt weer een extra omhulsel, maar niet zoals de andere: het heeft 'geen' uniform verdeelde lading op het oppervlak. Het heeft gebieden met een hoge en lage ladingsdichtheid die symmetrische patronen vormen: sferische harmonischen. Er is een oneindige reeks harmonische modi – de eenvoudigste met twee trillingsvlakken, de tweede met vier vlakken, de volgende, tien, enzovoort – beschreven door vergelijkingen die ook de quantumtheorie gebruikt. (Sferische harmonische variaties in ladingsdichtheid komen ook tot stand in aangeslagen toestanden.)

(…) De structuur van de atomaire schillen binnen het periodiek systeem is experimenteel bewezen. Sferische harmonischen waren ook reeds bekend. De quantummechanica gebruikt ze om kenmerken van chemische reactiviteit te voorspellen. In plaats van driedimensionale ruimtelijke patronen van waarschijnlijkheidsdichtheid, ontleend aan de quantummechanica, gebruikt Mills sferische harmonischen die variaties uitbeelden in ladingsdichtheid die zich op het ‘oppervlak’ van een omhulsel bevinden.

Een ander onderscheid is dat de quantummechanica naast de ‘angulaire’ variaties in dichtheid, die afhankelijk zijn van het impulsmoment, daarnevens ‘radiale’ variaties in dichtheid toepast die aan wijziging onderhevig zijn, geprojecteerd vanuit het centrum naar buiten toe, [aldus een elektronenwolk vormend die uit een waarschijnlijkheidsdistributie bestaat waarin het elektron kan worden gesitueerd]. Deze radiale functies worden niet in het Millsiaanse model gebruikt; in plaats daarvan definieert het buitenste omhulsel een precieze grootte voor elk atoom. Wederom elimineert Mills’ theorie vuistregels.

Het Pauli uitsluitingsprincipe stelt dat tezelfdertijd twee elektronen niet eenzelfde ‘quantumtoestand’ kunnen bezitten, c.q. dezelfde atomaire orbitale subschil samen met hetzelfde sferische harmonische patroon en hetzelfde impulsmoment. Waarom? Omdat, zoals Mills aantoont, de natuur dit als een energetisch ongunstige positie verwerpt.

De Hund-regel geeft de volgorde weer waarin elektronen de verschillende atomaire schillen vullen. Volgens Mills is daar geen regel voor nodig en is dit pure elektrodynamica waarin elektronen altijd de laagst [beschikbare] energieconfiguratie innemen.

Met zijn nieuwe theorie configureerde Mills begin jaren negentig in sneltreinvaart de structuur van boor, koolstof, stikstof, zuurstof, fluor, neon, natrium, magnesium, aluminium, silicium, fosfor, zwavel, chloor, argon, kalium en calcium – calcium heeft 20 elektronen. (Mills 2015/ 2005, hfst. 10) Hij berekende in het periodiek systeem tot aan calcium de benodigde energie om elk elektron afzonderlijk van zijn atoom, plus kationen (positief geladen ionen), te bevrijden. Zijn honderden oplossingen kwamen met een fantastische nauwkeurigheid overeen met de experimentele waarnemingen, tot gewoonlijk 5 significante cijfers, wat binnen de experimentele onzekerheid valt.

De enige limiet die impliciet was in de eenvoudige vergelijkingen van Mills was de voortzetting van de foutenmarge als gevolg van de experimentele metingen van de fysieke constanten der natuur. Des te nauwkeuriger de fundamentele constanten, des te nauwkeuriger zullen onze berekeningen zijn.

De resultaten waren zo precies dat Mills van statistici te horen kreeg dat het onmogelijk was de observaties zo perfect te benaderen op basis van pure wiskunde. De resultaten waren zogezegd ‘statistisch indicatief’ voor de juistheid van zijn methode.

Ik ging aan de slag om zijn oplossingen te rangschikken in het allereerste periodiek systeem dat de ware relatieve afmetingen en structuren van de atomen afbeeldt; een presentatie die in onze scheikundeboeken zal komen voor... nou ja, ‘voor altijd’. (…)

Mills’ benadering was in tegenstelling tot de quantumtheorie ook compatibel met de speciale relativiteitstheorie. Als je omhoog klimt in het periodiek systeem beginnen de magnetische velden van alle buitenste elektronenschillen de binnenste samen te persen. (…) Om hun totale angulaire momentum te behouden moeten de elektronen [in die compactere schillen] sneller draaien. Voor zware elementen wordt het impulsmoment relativistisch. Wanneer hiervoor gecorrigeerd ‘verbeteren’ Mills’ resultaten zelfs nog marginaal. Dit is wat je van een goede theorie mag verwachten. Shrödinger zelf verwachtte dat een goede theorie van het atoom verenigbaar zou zijn met de relativiteitstheorie; hij wist dat de Shrödinger-vergelijking dat niet was en is daar nooit blij mee geweest.

Met zo’n enorm succes waarom stopte Mills bij calcium? Hij was tenslotte op dreef. Hij had alle elementen kunnen blijven doornemen, maar hij had de voorraad experimentele gegevens die de research tot dan toe had verzameld grotendeels uitgeput. Als hij het 40-elektronenatoom zou oplossen, zou hij zijn 40 ionisatie-energieën alleen kun-

nen vergelijken met slechts enkele gerapporteerde getallen. Het heeft weinig zin rekensommen te maken, tenzij je experimentele gegevens hebt om ze daaraan te toetsen. En hij was zo ver voorbij het rekenkunndig potentieel van de quantummechanica geraakt dat verdergaan voor theoretici het equivalent zou zijn van water naar de zee dragen.

(…) Toen het besef tot mij doordrong dat Mills misschien gelijk had, niet alleen over de hydrino,*) maar over al het andere, betekende dit dat zijn werk heel veel belangrijker is dan wat elders in de wereld van wetenschap en techniek gebeurt. Met dit besef begon ik mij ongemakkelijk te voelen vanwege de contraire mening van de meerderheid, en er knaagde een sluipende twijfel dat ik iets vanzelfsprekend over het hoofd had gezien. Toch lijkt het door de quantumtheorie beschreven alternatief irreëel. Ik geloof dat de natuur fundamenteel eenvoudig en herkenbaar is met een verbazingwekkende geometrische ordening op elk niveau, wat Einstein eens *'de perfecte structuur'* noemde.

------

*) Randell Mills voorspelde het bestaan van hydrino's – gecompacteerde waterstofconfiguraties, die stralingsvrij zijn maar bij hun totstandkoming enorme hoeveelheden energie afgeven aan bepaalde nauwkeurig gedefinieerde katalysatoren. Het moet energie vrijgeven, want een kleinere omtrek beveelt een lagere energietoestand; de hoogste afgifte wordt bereikt in de eerste fase naar de helft, of ½; de andere fasen zijn slechts incrementeel (⅓, ¼, ⅕, etc.). Gemiddeld komt bij de creatie van een hydrino, in vergelijking met de verbranding van waterstof, 200x meer energie vrij in de vorm van licht. Het licht wordt omgezet in elektriciteit door de reeds beschikbare fotovoltaïsche cellen. Deze ontdekking heeft tot een nieuwe energiebron geleid, die na meer dan een kwart eeuw onderzoek aan zijn commerciële introductie toe is. Het heeft ook geleid tot spannende nieuwe hydrinomaterialen. Mills heeft naar alle waarschijnlijkheid het geheim ontdekt van de overweldigende hoeveelheid 'zwarte materie' in het heelal die uit hydrino's zou kunnen bestaan.

Randell Mills berekende de ware grondtoestand van het atoom, een baan met een straal van 1/137e van de Bohr-straal, want dan is de snelheid van het elektron bijna gelijk aan de lichtsnelheid. (Mills 2015, hfst. 28) Een kleinere straal (1/138) betekent voor het elektron een hogere snelheid dan de lichtsnelheid, wat onmogelijk is. Dit houdt verband met de fijne structuurconstante of de constante van Sommerfeld van 0,007297 (of 1/137,035), aangeduid met het symbool alfa, die kan worden uitgedrukt als een combinatie van andere constanten en overal lijkt op te duiken. Er gebeurt iets magisch bij deze straal: de rustmassa van het elektron wordt dan 511 keV (kilo-elektronvolt), net als de magnetische veldenergie en de energie berekend door de Planck-Einstein-vergelijking (met een golflengte die overeenkomt met de circulerende lading op de bol), en ten slotte komt het overeen met de elektron-positron-annihilatie-emissie zoals waargenomen in onze melkweg.

Rondom de atoomkern verspringt een elektron van quantummoment naar quantummoment binnen een torus en creëert daarmee een ultrafijn weefsel, een energieschil, die volgens een vergelijking van de beroemde natuurkundige Hermann Haus van het Massachusetts Institute of Technology stralingsneutraal is op basis van "the conservation of angular momentum", dus zonder energieverlies. Dit heeft Professor Ph. M. Kanarev verder uitgewerkt in "Model of the Electron" (Apeiron Physics Journal Vol. 7 Nr. 3-4, July-Oct 2000). Daarin stelt hij (p. 192): "[De geometrische beweging van het roterende] elektron heeft de vorm van een roterende holle torus. De structuur blijkt stabiel door de beschikbaarheid van twee rotaties [die loodrecht op elkaar staan]."

⁂

APPENDIX 3

GEILLUSTREERDE UITLEG VAN JEAN-PIERRE PETIT OVER ZIJN KOSMOLOGISCH MODEL

Ontleend aan de website van Jean-Pierre Petit:
http://www.savoir-sans-frontieres.com - (pdf: Faster than Light)

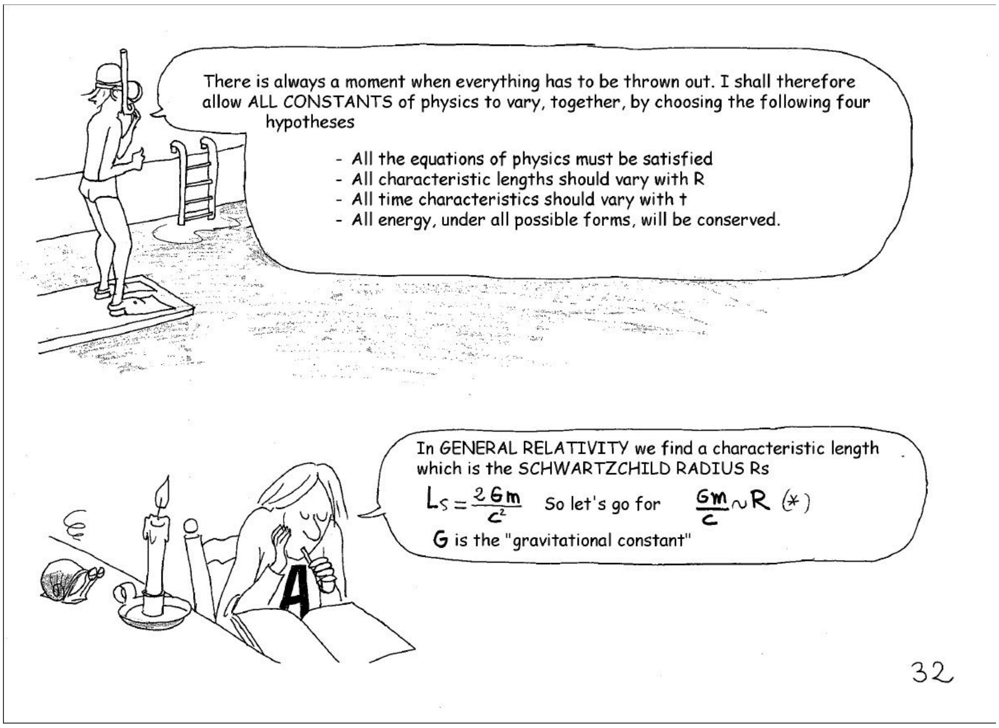

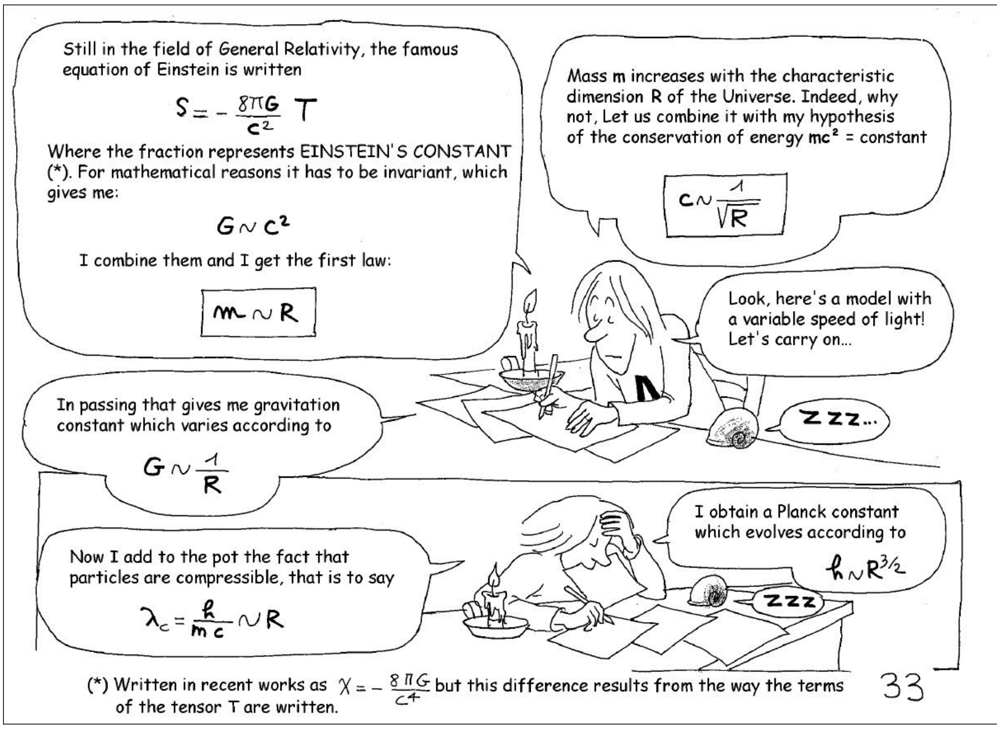

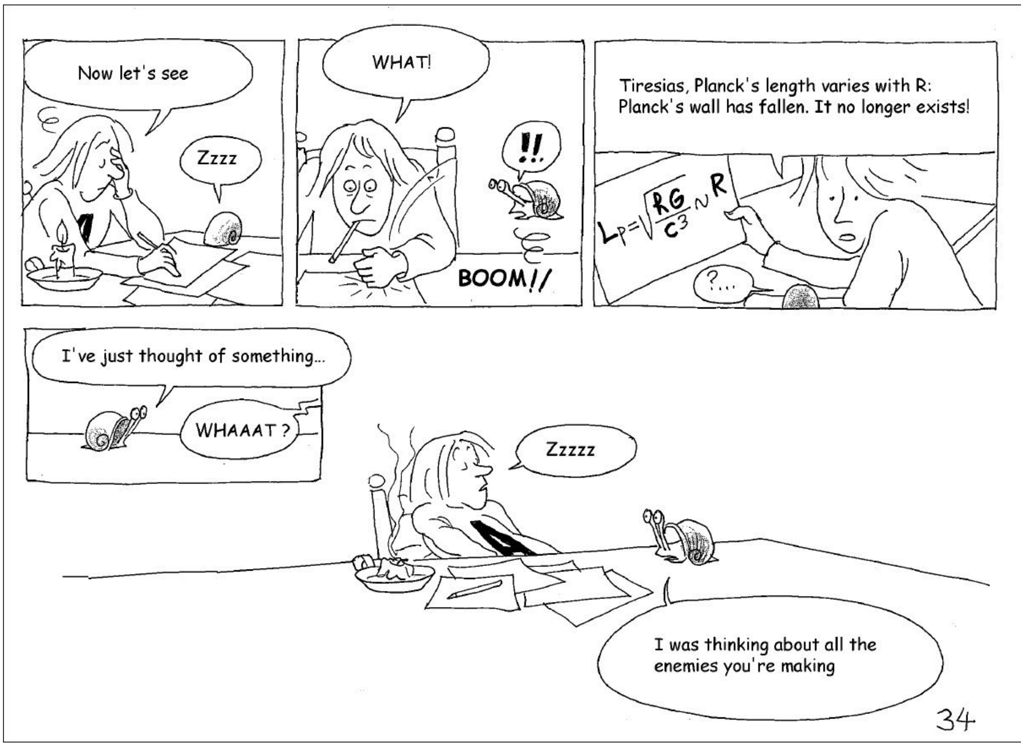
Now let's see
Zzzz
WHAT!
!!
BOOM!!
Tiresias, Planck's length varies with R:
Planck's wall has fallen. It no longer exists!
$L_P = \sqrt{\frac{RG}{c^3}} \sim R$
?...
I've just thought of something...
WHAAAT ?
Zzzzz
I was thinking about all the enemies you're making
34

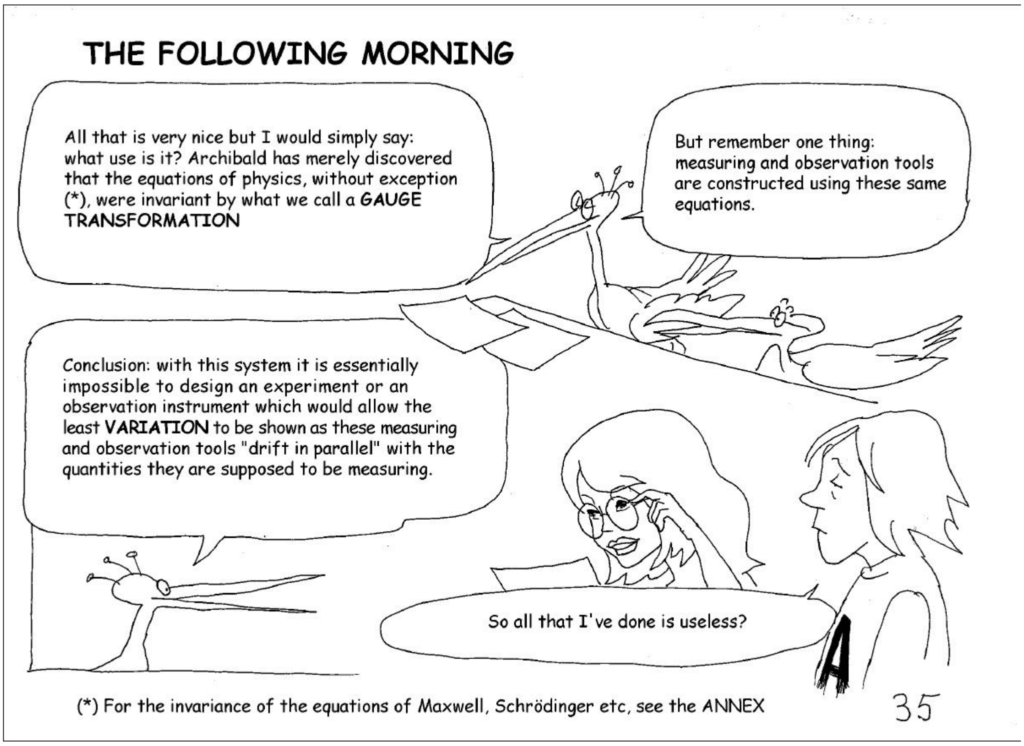
THE FOLLOWING MORNING
All that is very nice but I would simply say: what use is it? Archibald has merely discovered that the equations of physics, without exception (*), were invariant by what we call a GAUGE TRANSFORMATION
But remember one thing: measuring and observation tools are constructed using these same equations.
Conclusion: with this system it is essentially impossible to design an experiment or an observation instrument which would allow the least VARIATION to be shown as these measuring and observation tools "drift in parallel" with the quantities they are supposed to be measuring.
So all that I've done is useless?
(*) For the invariance of the equations of Maxwell, Schrödinger etc, see the ANNEX
35

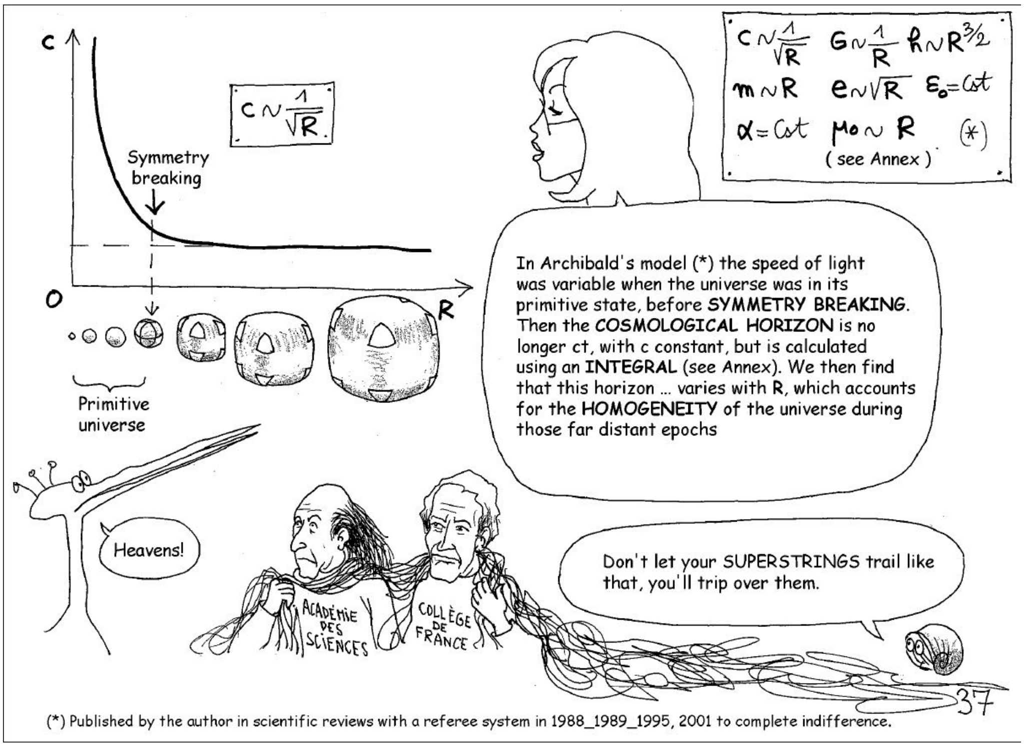

ANNEX

First let us calculate the **COSMOLOGICAL HORIZON**

when the speed of light can be considered as an absolute constant : horizon = ct

In the early universe $c \sim \frac{1}{\sqrt{R}}$ so that horizon $= \int_0^{t(present)} c(t)\,dt \sim \int_0^{t(present)} \frac{dt}{\sqrt{R}}$

but $t \sim R^{3/2} \Rightarrow dt \sim \sqrt{R}\,dR \Rightarrow$ horizon $\sim \int_0^{R(present)} dR = R$ $\boxed{\text{horizon} \sim R}$

To sum up, schematically :

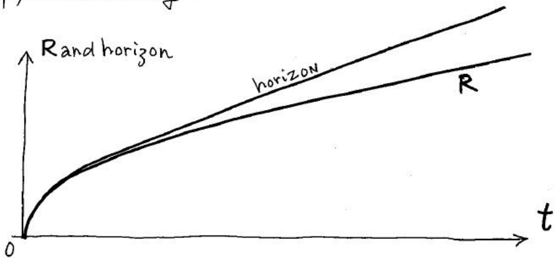

39

FUNDAMENTAL GAUGE RELATIONSHIP

As an example, consider the Maxwell equations

$$\nabla \times B = -\frac{1}{c^2}\frac{\partial E}{\partial t} \qquad \nabla \times E = -\frac{\partial B}{\partial t} \qquad \nabla \cdot B = 0 \qquad \nabla \cdot E = \frac{\rho_e}{\varepsilon_0}$$

Consider the two first equations. Put it in a generalized adimensional form.

$$B = \mathbf{B}\,\beta \ ; \ E = \mathbf{E}\,\varepsilon \ ; \ c = \mathbf{c}\,\xi \ ; \ t = \mathbf{t}\,\tau \ ; \ \frac{\partial}{\partial t} = \frac{1}{\mathbf{t}}\frac{\partial}{\partial \tau}$$

$$\nabla = \begin{cases} \frac{\partial}{\partial x_1} = \frac{1}{\mathbf{R}}\frac{\partial}{\partial \xi_1} \\ \frac{\partial}{\partial x_2} = \frac{1}{\mathbf{R}}\frac{\partial}{\partial \xi_2} \\ \frac{\partial}{\partial x_3} = \frac{1}{\mathbf{R}}\frac{\partial}{\partial \xi_3} \end{cases} \quad \text{write } \delta \begin{cases} \frac{\partial}{\partial \xi_1} \\ \frac{\partial}{\partial \xi_2} \\ \frac{\partial}{\partial \xi_3} \end{cases}$$

$$\frac{\mathbf{B}}{\mathbf{R}}\,\delta \times \beta = -\frac{\mathbf{E}}{\mathbf{c}^2\mathbf{t}}\frac{\partial \varepsilon}{\xi^2 \partial \tau}$$

$$\frac{\mathbf{E}}{\mathbf{R}}\,\delta \times \varepsilon = -\frac{\mathbf{B}}{\mathbf{t}}\frac{\partial \beta}{\partial \tau}$$

combining the two $\Rightarrow$ $\boxed{\mathbf{R} = \mathbf{c}\,\mathbf{t}}$ which fits the **former** calculations

40

Introduce Bohr radius:

$$R_b = \frac{\hbar^2}{m_e e^2} \sim R \ ; \ m_e \sim m \sim R \ ; \ e \sim \frac{\hbar}{R} \ ; \ \hbar \sim R^{3/2} \rightarrow \boxed{e \sim \sqrt{R}}$$

The fine structure constant α rules the geometry of the atoms.
If we choose to keep it constant we get:

$$\alpha = \frac{e}{\varepsilon_0 \hbar c} = Cst \Rightarrow \boxed{\varepsilon_0 = \text{Constant}}$$

ε_0 and μ_0 are linked through $c = \frac{1}{\sqrt{\varepsilon_0 \mu_0}}$ whence $\boxed{\mu_0 \sim R}$

We assumed that all kinds of energies are conserved. The pressure is a density of energy so that:

$$E_{magnet} = R^3 \frac{B^2}{2\mu_0} = Cst \Rightarrow \boxed{B \sim \frac{1}{R}}$$

$$E_{electr} = R^3 \varepsilon_0 E^2 = Cst \Rightarrow \boxed{E \sim \frac{1}{R^{3/2}}}$$

$$\Rightarrow \frac{E}{B} = \frac{1}{\sqrt{R}}$$

From Maxwell equations we got: $\frac{\mathbf{E}}{\mathbf{B}} \sim \frac{\mathbf{R}}{\mathbf{t}} \sim \frac{1}{\sqrt{\mathbf{R}}}$ OK

41

Thermal velocity V

The kinetic energy is $\frac{1}{2}mV^2$. If conserved $V \sim \frac{1}{\sqrt{R}} \sim c$

Mass density

$\rho = n\, m$ Assume the conservation of the number of species $n\, R^3 = cst$

$\rho \sim \frac{1}{R^2}$ Have a look to the Jeans length $L_J = \frac{V}{\sqrt{4\pi G \rho m}}$

We find $L_J \sim R$

Similarly t_J (Jeans time) $= \frac{1}{\sqrt{4\pi G\rho}} \sim t$

Everywhere the gauge transform hypothesis is consistent to our results in various fields

We can check it for a lot of things, like cross sections $\sim R^2$

Debye length $\sim R$, and so on.

To finish the job we have to examine the link with our bimetric model

(See THE TWIN UNIVERSE)

42

In this model we have two space scale factor R^+ and R^-. The solution of the coupled field equations provided the coupled differential equation system:

$$\begin{cases} R^{+''} = \dfrac{1}{R^{+2}}\left[\dfrac{R^{+3}}{R^{-3}} - 1\right] \\[2ex] R^{-''} = \dfrac{1}{R^{-2}}\left[\dfrac{R^{-3}}{R^{+3}} - 1\right] \end{cases}$$

that explained the "black energy" effect:

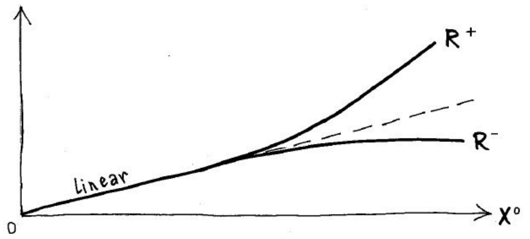

43

LORENTZ INVARIANCE

In the early time the solution is linear $R^+ = R^- \sim x^o$

As pointed out in **THE TWIN UNIVERSE** this cosmological solution is based on homogeneity and isotropy, plus flatness (curvature index $k = 0$) so that the metrics are Robertson Walker metrics.

$$ds^2 = dx^{o2} - R^2\left[du^2 + u^2 d\theta^2 + \sin^2\theta \, d\varphi^2\right]$$

Back to cartesian coordinates: $ds^2 = dx^{o2} - dx^2 - dy^2 - dz^2$

this space-time is locally **LORENTZ INVARIANT**

To make the link wi our variable speed of light model we write =

$$x^o \sim R \; ; \; dx^o \sim dR \sim t^{-\frac{1}{3}} dt \sim \frac{dt}{\sqrt{R}} \sim c(t)\, dt$$

This links with the classical identification $x^o = ct$ when c becomes constant

Before the symmetry breaking = $dx^o \sim t^{-\frac{1}{3}} dt \Rightarrow x^o \sim t^{\frac{2}{3}}$

44

EVOLUTION

We can draw the evolution versus the physical time t, as defined above

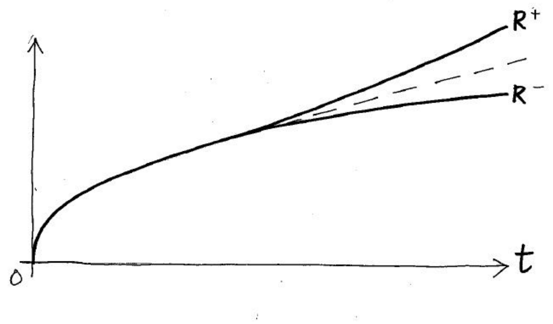

45

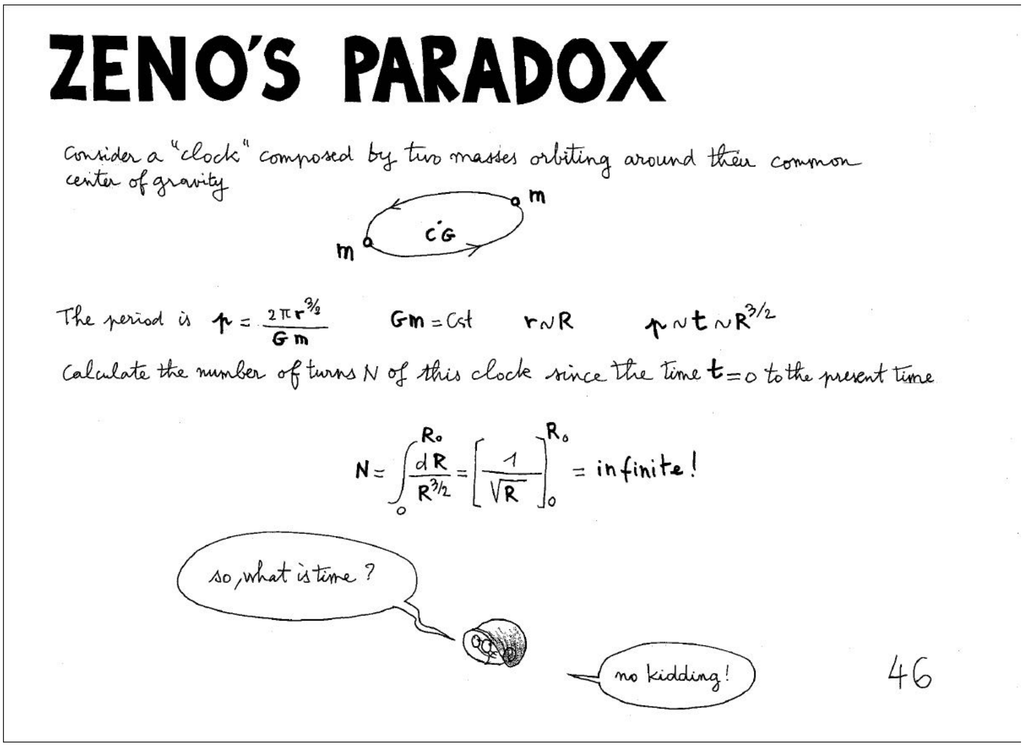

Bevroren Tijd, door Alex Algo

APPENDIX 4

Andrej Sackarovs en Jean-Pierre Petits Kosmologisch Model

Sackarovs uitgangspunt, dus ook dat van Jean-Pierre Petit, was als volgt: (het uitgangspunt is begrijpelijk voor de gewone sterveling. Echter, de wiskundige manipulaties binnen het raamwerk van de relativiteitstheorie zijn alleen begrijpelijk voor wie universitair geschoold is.)

Andrei Sackarov (1921-1989)

In de relativiteitstheorie is sprake van de zogenaamde Einstein-constante, wat een cruciaal onderdeel is van die theorie. Dat is G/c^2, oftewel de zwaartekracht gedeeld door de lichtsnelheid in het kwadraat. Omdat volgens onze waarnemingen de lichtsnelheid accelereert naar het beginpunt toe van het Heelal (het zogenaamde ‘red shift’ fenomeen), dient daar een wetmatige reden voor te bestaan. Het mag u verbazen dat de lichtsnelheid varieert omdat u anders heeft geleerd, maar Einstein zelf heeft nooit gezegd dat de lichtsnelheid altijd constant is. In Einsteins boek dat hij in 1952 heeft herzien en dat “Relativity - the Special and the General Theory” heet, maakt hij in hfst. 22 de volgende belangwekkende opmerking: *“Volgens de Algemene Relativiteitstheorie kan de wet van de constante lichtsnelheid ‘in vacuo’, wat een der twee fundamentele veronderstellingen is in de Speciale Relativiteitstheorie, geen aanspraak maken op een ongelimiteerde geldigheid.”*

De wetmatigheid waarmee het licht varieert heeft Sackarov bepaald dankzij een nieuwe door hem bedachte constante: Rc^2, waarin R de radius voorstelt van het materiële Universum met een momentele waarde van «1». R is een soort chronologische parameter, implicerend dat bij een kleiner wordend Heelal, dus teruggaande in de tijd, de lichtsnelheid toeneemt.

Niet alleen de lichtsnelheid gaat sneller, maar de tijd ook, beter gezegd: de stapjes in de tijd worden steeds korter. Een secondewijzer waarin de streepjes voor elke seconde steeds dichter bij elkaar staan zal nooit de wijzer rondgaan, dus nooit het nulpunt bereiken, maar zal wel met elke seconde naar een volgend streepje gaan, terwijl op een gewone klok na 60 streepjes het nulpunt weer wordt bereikt.

De introductie van die nieuwe constante bleek een schot in de roos. Ineens bleken alle waarnemingen te kloppen en ontstonden een aantal andere conclusies waar men altijd al naar had gezocht. Een van die conclusies was dat het Heelal altijd uitdijt en nooit op zichzelf zal terugvallen als bij een bal die in de hoogte wordt gegooid.

Wat de onveranderlijke wetten van het Heelal betreft blijkt God altijd heel eenvoudige vertrekpunten te hebbenq die in hun wisselwerking tot complexe situaties voeren. De echte wetenschapper kan zich daar alleen maar over verbazen en Gods lof zingen voor de grandioosheid van zijn schepping.

APPENDIX 5

De lichtsnelheid is sinds het begin der tijd steeds verder afgenomen

Dit is een uitgebreider en aangepast artikel van Chris Bennet dat op het internet was geplaatst (2009, WorldNetDaily.com). Hij legde uit dat een Australische natuurkundige, Barry Setterfield, reeds in 1979 op het idee kwam dat het interessant zou zijn om alle verschillende metingen van de lichtsnelheid, die een aanvang namen met de Deense astronoom Olaf Roemer (Ole Rømer), op een rijtje te zetten. In het jaar 1676 vond de eerste meting plaats van de lichtsnelheid.

In de daaropvolgende jaren verzamelde Setterfield meer dan 163 metingen die 16 verschillende methoden hanteerden, een periode omspannend van 300 jaar, waarbij die van Roemer niet meetelden omdat hij die onbetrouwbaar vond. De vroege metingen waren typisch gebaseerd op het volgen van de eclipses van de manen van Jupiter ingeval deze planeet zich nabij de Aarde bevond, die vervolgens werden vergeleken met waarnemingen als de planeet verder weg stond. Deze waarnemingen waren standaard, eenvoudig en voor herhaling vatbaar en zijn sinds de uitvinding van de telescoop gebruikt. Deze worden zelfs aan de astronomiestudenten van vandaag getoond.

De vroege astronomen maakten nauwkeurige aantekeningen en ontwerpen waarvan vele nog bestaan. Setterfield verwachtte dat de vastgelegde snelheden zich rond de geaccepteerde waarde voor de lichtsnelheid zouden groeperen, ruwweg 299.792 kilometers per seconde. Simpelweg zou de helft van de historische waarnemingen zich daarboven moeten bevinden en de andere helft daaronder. Hij kon zijn ogen niet geloven. De afgeleide lichtsnelheden van de vroege waarnemingen waren aanzienlijk hoger dan vandaag. Het verbijsterende was dat des te ouder de waarneming des te groter de lichtsnelheid. Een presentatie van de gevonden waarden bevindt zich hieronder: (zie ook: setterfield.org)

- In 1738: 303.320 +/- 310 km/seconde
- In 1861: 300.050 +/- 60 km/seconde
- In 1877: 299.921 +/- 13 km/seconde
- In 2004: 299.792 km/seconde (de aanvaarde constante)

Setterfield ging toen samenwerken met de statisticus Dr. Trevor Normann die aantoonde dat zelfs als rekening wordt gehouden met de gebrekkigheid van de vroege experimenten en als gecorrigeerd wordt voor de vele lenzen van de vroege telescopen en andere factoren die met technologie verband houden, de lichtsnelheid honderd jaar geleden aanzienlijk hoger was, en zelfs 1,17% hoger dan aan het begin van de 18e eeuw. Dr. Norman bevestigde dat de metingen statistisch significant waren met een zekerheid van 99%. Na uitgebreid ‘peer review’ publiceerden Setterfield en Norman hun resultaten in de SRI International van juli 1987. (SRI was vroeger de Stanford Research Institute. In de 70er jaren werd het onafhankelijk van Stanford University.)

In 2002 en 2003 hebben Dr. Joao Magueijo, een natuurkundige aan het Imperial College in Londen, Dr. John Barrow van Cambridge, Dr. Andy Albrecht van UC Davis (Univeristy of California) en Dr. John Moffat van de University of Toronto elk afzonderlijk publicaties gedaan waarin hun overtuiging naar voren kwam dat de lichtsnelheid veel hoger was – 10 tot de 10e macht hoger – in de vroege stadia van de Big Bang dan tegenwoordig, hetgeen een voortzetting was van het werk van de Russissche theoretisch natuurkundige Dr. V.S. Troitskii in 1987. Zij waren van mening, met uitzondering van John Barrow, dat de lichtsnelheid alleen hoger was in de allereerste aanvangsmomenten van de tijd. Het verschil tussen Barry en de andere genoemden is dat Barry zijn conclu-

sies heeft gebaseerd op gemeten waarden, terwijl Magueijo, Barrow en de Russische theoretisch natuurkundige V. S. Troitskii veronderstelden en/of hoopten dat het zo was.

Maar Setterfield en anderen denken op grond van waarnemingen dat de lichtsnelheid steeds langzamer is gegaan vanaf het eerste begin tot aan onze huidige tijd, alhoewel een kanttekening op zijn plaats is. De afname is niet gelijkmatig over de tijd verdeeld zoals metingen aangeven: een minimum waarde werd rond 1970/1980 bereikt en die is sindsdien weer aan het toenemen, hetgeen wijst op een (tijdelijk) toenemende acceleratie. De variatie van de lichtsnelheid staat niet op zich, maar schijnt samen met andere 'constanten' afhankelijk te zijn van de snelheid van de uitdijing van het Heelal, wat volgens Randell Mills weer afhankelijk is van de mate van omzetting van de totale massa in het Heelal in energie.

Gebruikmakend van de aberratiemethode hebben C. Barnet et al. in 1985 gerapporteerd dat het licht van verafgelegen quasars met dezelfde lichtsnelheid arriveren als het licht van nabijgelegen sterren. Dat lijkt een probleem te geven want ze concludeerden dat de lichtsnelheid tijdens het bestaan van het Universum binnen een marge van 0,4% constant is gebleven. Echter, zoals Barry Setterfield opmerkt, zijn deze resultaten niet per se in tegenspraak met de variabiliteit van de lichtsnelheid, maar bevestigen eerder het principe dat de lichtsnelheid op een gegeven moment 't' (of tijdcapsule) een universele waarde heeft. Zie: "The Aberration Constant for QSOs" van C. Barnet, R. Davis en W. L. Sanders - Astrophysical Journal 295 # aug. 1985 (pp. 24-27).

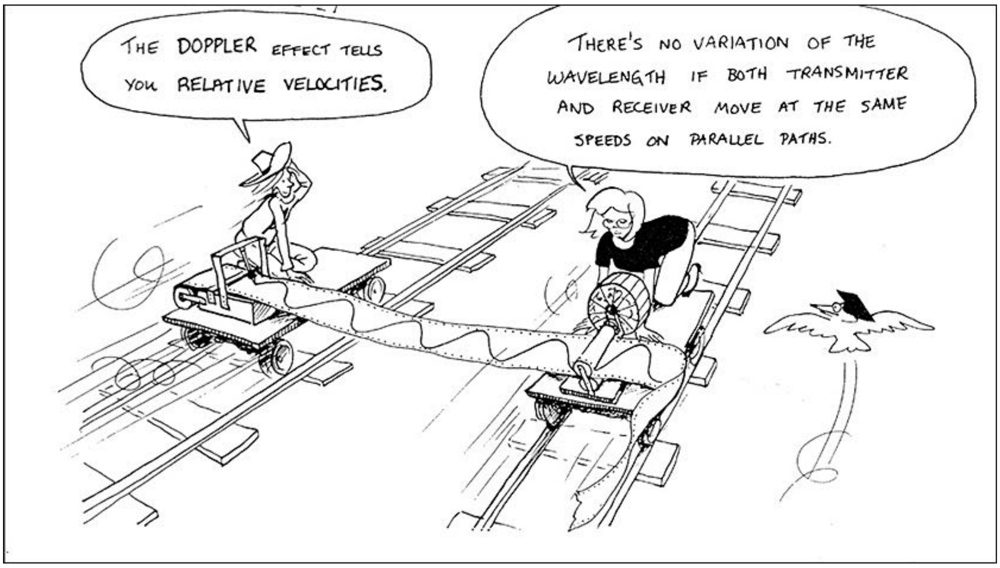

copyright: Jean-Pierre Petit

Vier andere belangrijke afwijkingen komen overeen met een aanhoudende vertraging van de lichtsnelheid, zoals Setterfield aangaf:

1. Gekwantiseerde roodverschuiving vanaf andere galaxieën;
2. gemeten veranderingen in de atomaire massa's in de tijd;
3. gemeten wijzigingen in de Planck Constante in de tijd;
4. en verschillen tussen de door atoomklokken gemeten tijd en de tijd zoals de omloop der planeten in ons zonnestelsel aangeven.

Zie: "The Atomic Constants, Light, and Time" van Barry Setterfield en Trevor Norman © aug. 1987, begeleid door Lambert T. Dolphin, een Senior Research Natuurkundige.

Einsteins God-brief voor het eerst geveild

Jill Lawless - © 2008 "The Associated Press", 16 mei 2008

Een brief werd gister geveild die kolen op het vuur gooit van het reeds lang sluimerende debat over de religieuze opvattingen van de nobelprijswinnende natuurkundige. In de handgeschreven notitie, een jaar voor zijn dood op papier gezet, wuifde Einstein het idee van God weg als het product van menselijke zwakheid en zag hij de Bijbel als 'nogal kinderlijk'. De brief is ver boven de geschatte waarde door Bloomsbury Auctions in Londen geveild en wel voor de prijs van £170.000 (toen $404.000). Richard Caton van Bloomsbury zei dat het door een privé eigenaar voor het eerst op de markt was gebracht. (In december 2018 werd de brief opnieuw geveild en bracht toen bij Christie's New York $2,9 miljoen op.)

Einstein, die met zijn relativiteitstheorie de geheimen van het Universum hielp ontrafelen, bracht complexe en duidelijk tegenstrijdige opvattingen over het geloof te berde. Hij zag dat het Universum vol spiritualiteit is terwijl hij de georganiseerde religie afkeurde. De geveilde brief is aan de filosoof Eric Gutkind gericht en dateert uit januari 1954. Het geeft aan dat zijn religieuze opvattingen niet met het ouder worden zijn vermilderd. Einstein zegt in die brief:

> «« (…) het woord 'God' is voor mij niets meer dan de uitdrukking en het product van menselijke zwakheden, de Bijbel een verzameling van eervolle maar toch primitieve legendes die niettemin nogal kinderachtig zijn. Voor mij (voegde hij eraan toe) is de Joodse religie net als alle andere religies een incarnatie van het allerkinderlijkste bijgeloof. »»

Aangaande het idee dat de Joden Gods uitverkoren volk zijn, schreef Einstein:

> «« (…) het Joodse volk, waar ik graag toe behoor en met wiens mentaliteit ik een diepe verbondenheid voel, heeft voor mij geen andere kwaliteit dan elk ander volk. Wat mijn eigen ervaring betreft zijn ze niet beter dan andere menselijke groepen, hoewel ze door een gebrek aan macht worden beschermd tegen de ergste vormen van kanker. Ik kan verder niets 'uitverkoren' bij hen ontdekken. »»

John Brooke, emeritus hoogleraar wetenschap en religie aan de Universiteit van Oxford, zei dat de brief gewicht geeft aan het idee dat *"Einstein geen conventionele theïst was",* alhoewel hij ook geen atheïst. *"Zoals vele grote wetenschappers uit het verleden, is hij nogal eigenzinnig over religie en niet altijd consistent van de ene periode naar de andere toe",* zei Brooke.

Einstein werd in 1879 in een Joods gezin in Duitsland geboren en zei dat hij als kind een vrome fase doormaakte voordat hij op twaalfjarige leeftijd de conventionele religie in twijfel trok. In zijn latere leven uitte hij een gevoel van verwondering over het Universum en zijn geheimen, wat hij een *"kosmisch religieus gevoel"* noemde. Een van zijn beroemde gezegdes: *"Wetenschap zonder religie is lam, religie zonder wetenschap is blind."* Maar ook: *"Ik geloof niet in de God van de theologie die het goede beloont en het kwade straft. Mijn God heeft wetten gemaakt die daarvoor zorgen. Zijn Universum wordt niet geregeerd door 'wishful thinking', maar door onwrikbare wetten."*

Brooke zei dat Einstein geloofde dat "er een soort intelligentie is die zich een weg baant door de natuur. Maar het is zeker geen conventionele Christelijk of Joods religieuze visie."

Wedstrijd der Altaren
Wie is de god dezer eeuw?

Israëls uittocht uit Egypte onder Mozes' geïnspireerd leiderschap was tevens een uittocht uit het allegorische Egypte, dat der afgoderij. Voortaan zouden zij zich als Gods uitverkoren volk onder alle naties alleen op Hem richten. Daarvoor was een heroriëntatie nodig. Het woestijnavontuur was als een heropvoedingskamp. Veertig jaar lang! Een oude Joodse wijsheid leert dat één nacht voldeed om Israël uit de slavernij te halen, maar dat veertig jaar nodig waren om de slavernij uit Israël te halen.

8 – De profeet Elia neemt het op voor God

We spreken in feite over een wedstrijd der altaren, over een wedstrijd tussen Gods Kerk en zijn tegenkerk, tussen God en Satan. Wedstrijd der altaren is het verhaal uit 1 Koningen 18-19, waarin de grote Profeet Elia de 450 priesters van Baäl weerstreeft en wanhopig uitroept: *"Heer zij hebben uw profeten gedood en uw altaren omvergeworpen. Alleen ik ben overgebleven, en mij staan ze naar het leven!"* De wedstrijd hield in dat op de berg Karmel een brandoffer gebracht moest worden dat niet door henzelf mocht worden aangestoken. Maar ongeacht hoe de afgodsdienaars hun goden trachtten te behagen, hun altaar vatte geen vlam. Toen liet Elia grote hoeveelheden water over zijn altaar uitstorten en bad: *"Jahwe, God van Abraham, Isaac en Jacob, toon heden dat U de God van Israël bent opdat dit volk erkenne dat U de ware God bent en keer zo hun hart weer tot U."* Toen sloeg het vuur van God uit de hemel neer en verteerde het brandoffer, het hout, de stenen en het stof; het likte zelfs het water in de geul op. Daarop gaf Elia het bevel: *"Laat niemand van de profeten van Baäl ontkomen."* En zo geschiedde. Maar daarna sloeg de angst toe en zocht Elia een goed heenkomen, vervuld van angst voor de wraak van de demonische Koningin Jezebel. De profeet, ook maar een mens, had een godservaring nodig om weer bij zinnen te komen. Die kreeg hij bij de historische openbaringsplaats van de Horeb, die, zoals wij inmiddels weten, de grote berg aan de overkant van de Golf van Aqaba blijkt te zijn, later de Edomzee of Rode

Zee genoemd (edom betekent rood). Op die plaats wordt inderdaad een mooie grot aangetroffen waar Elia kan hebben vertoefd.

De Bijbelse verhalen zijn als spiegels die naar toekomstige gebeurtenissen toe een beeld weerspiegelen. Zo luiden de laatste zinnen van het Oude Testament: *"Zie Ik ga u de profeet Elia zenden voordat de grote en vreeswekkende dag van Jahwe komt. En hij zal het hart van de vaders naar de zonen keren en het hart van de zonen naar de vaders, opdat Ik niet hoef te komen om het land in de ban te slaan."* Ban dient te worden verstaan als het tegenovergestelde van verzoening of verlossing. (Lev. 27:29) Van Johannes de Doper, die in de kracht en omstandigheden van Elia predikte, zegt Jezus: *"Deze is de Elia die komen zou."* Beide droegen een haren mantel. Johannes kwam als het ware uit het niets opdoemen zoals het ook bij de letterlijke terugkomst van Elia zal toegaan. De verwachting leefde onder de Joden dat Elia samen met Enoch zou terugkomen, de twee Bijbelse figuren die nooit gestorven zijn maar wel opgenomen. Die verwachting leeft ook in het Christendom in de twee getuigen uit het Boek Openbaring die in een laatste wedstrijd der altaren de Antichrist een lesje komen lezen. Na volbrachte taak sterven ook deze twee een menselijke dood.

De gezegende tijd van het nog komende Loofhuttenfeest

De gezegende tijd dat de Joden en Christenen gezamenlijk het Loofhuttenfeest vieren, dient te worden gezien in het licht van Paulus' brief aan de Romeinen waarin hij zegt (11:25): *"Ik wil niet dat u deze verborgenheid onbekend zij: dat de verharding voor een deel over Israël is gekomen totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn. En alzo zal geheel Israël zalig worden."* Dit sluit aan bij Mozes' laatste toespraak aan de poorten van het beloofde land, waarbij hij de zegen en de vloek voorhoudt. De zegen indien zij zich aan het verbond houden en de vloek indien zij opstandig worden. En dat zij opstandig zullen worden en van Gods wegen afwijken weet hij ook te vertellen, met name in hoofdstuk 34:14 e.v. van Deuteronomium. Ondanks dat wordt ook aangekondigd dat de verstoting niet definitief is, want zegt Mozes in Deuteronomium 30:1-6: ten slotte, ja ten slotte, al was Israël verdreven tot aan het eind van de hemel zal God hen vergaderen en wel doen boven al hun vaderen en alsdan zal Hij hun hart besnijden om God lief te hebben met geheel hun hart en geheel hun ziel. Er is dus nog een toekomst, een glorierijke, waarin Israël tot de schaapsstal zal zijn teruggekeerd en er één grote universele kerk is. Die tijd wordt gekend als de Tijd der Naties, zoals de profeet Zacharia aankondigt, en het wordt elders het Duizendjarig Rijk genoemd of Vrederijk. Dat zal ook de tijd zijn waarin de Protestanten en Rooms Katholieken van hun dwaalwegen zijn teruggekeerd en de Moslims zich tot de Drie-ene God hebben bekeerd (en dus geen Moslim meer zijn).

Van de drie grote Joodse feesten zijn slechts twee feesten door de Christelijke Kerk overgenomen: Pasen en Pinksteren, maar het grootste, het Loofhuttenfeest, is niet overgenomen. Volgens de aangehaalde profetie zal dat pas in de Tijd der Naties gebeuren. De tabernakel- of tenttocht zal in de Tijd der Naties door dezelfde allegorische woestijn gaan als voordien. Dit is beeldtaal waarmee de innerlijke pelgrimage van de ziel wordt aangeduid. Tijdens deze tweede trektocht zal de woestijn bloeien zoals alleen een woestijn kan bloeien, een beeldtaal die is ontleend aan Jesaja 35:1 e.v.: *"De woestijn en de dorre plaatsen zullen hierover vrolijk zijn en de wildernis zal zich verheugen en bloeien als een roos."* Dat visioen is zoals dat van Ezechiël 37, waar de dorre doodsbeenderen tot nieuw leven worden gewekt. Dit is een rijke beeldspraak. In de Tijd der Naties is de trektocht naar het beloofde land een zaak voor iedereen geworden, want het beloofde land staat model voor het herstel van de paradijselijke staat naar de beloftes aan Abraham in wien alle naties der wereld gezegend zouden worden.

9 – Telkens weer eenzelfde strijd

Zoals het was in de tijd van Mozes en in de dagen van Elia beleven wij thans een periode van geloofsafval. Gaan wij ook net als toentijds een wedstrijd tegemoet? Hoe het ook zij: na de afwijzing van God komt er altijd weer een geloofsopleving. Voor wat de komende opleving betreft, moet ik aan een priester denken die tijdens een retraite zei: *"In de Middeleeuwen leek Europa gekerstend. Dat was ook zo. Maar nu lijken dezelfde volkeren totaal ontkerstend. U zit hier nu wel. Maar daarbuiten beschouwen ze u als de laatsten der Mohikanen. Zo is dat. De miserie daarvan voelt u aan uw lijf, merkt u in uw gezinnen. We zijn uitgekaart. Zo is het! Maar voor God is het zo niet. U bent niet de laatsten. U bent de eerstelingen van een nieuwe generatie."*

De allerlaatste wedstrijd ligt nog ver in het verschiet; voordat dat geschiedt moet de wereld door de zogenaamde Tijd der Naties hebben genavigeerd, geschetst in Zacharia 14:16-21, het voorlaatste boek uit het Oude Testament. Hier wordt het Hebreeuwse 'goj' als naties, volkeren of heidenen vertaald; heidenen had ook gekund. Dat visioen wacht nog op zijn vervulling, want in die gezegende tijd zullen het Joodse volk en de christenvolken samen het Loofhuttenfeest vieren en moeten zij dus samen hetzelfde geloof belijden. Het Loofhutten- of Tentenfeest is het beeld van de geestelijke Exodus. Zo zegt de profetie: *"En als het geslacht van het [allegorische] Egypte niet opgaat [om de Heer te aanbidden], dan zal dezelfde ramp hen treffen."* (Ez. 14:18) De aangekondigde straf is gebrek aan regenval. Ondanks dat Egypte niet van regenval afhankelijk is omdat het zijn water uit de Nijl betrekt, zal zij met dezelfde plaag getroffen worden die normaal het gevolg is van regentekort. Dat is misoogst. Met andere woorden: zij die menen te kunnen betrouwen op eigen kracht zullen bedrogen uitkomen. Mozes had ook een wedstrijd te strijden waarbij hij zich tegenover de zich godwanende Farao als Elohim (God) moest presenteren. (Ex. 7:1) Een heuse belediging van zijn autoriteit, nietwaar? In die strijd moest hij de naam Israël eer aan doen, een naam waarvan de betekenis niet zo toevallig 'groter dan Isis en Ra' is of 'strijder met God',[15] een nog grotere belediging. De tovenaars aan het Egyptische hof vermochten hetzelfde als

---

15) Jacob ontvangt voor het eerst de naam Israël nadat hij met een engel had gestreden want "de engel kreeg niet de overhand". (Gen. 32:22-29) In de interpretatie van 'groter dan Isis en Ra' is het niet Gods engel, maar de afgrondsengel waar hij mee gestreden heeft, de ene opperste engel die bij Ezau hoorde en hem altijd tot het kwade aanzette. Afgrondsengel is een geoorloofde vertaling omdat het Hebreeuwse Elohim, dat in de tekst met 'God' wordt vertaald (verzen 28 en 30), ook op een machtig heerschap of een gevallen engel kan slaan, zoals in 1 Koningen 11:5 en 11:33, waar het de godin Astarte voorstelt. In het Egyptische pantheon was Ra de schepper van het Heelal, de zonnegod die zichzelf schiep. Ra deelde zijn essentie samen met de godin Isis, de Egyptische versie van Astarte. 'Groter dan Isis en Ra' wil daarom zeggen dat Yahweh, in wiens dienst Jacob stond, groter is dan al het geschapene en zeker groter dan een of andere afgrondsengel, die in die tijd als een god werd gezien. De gebruikelijke en ook korrekte uitleg voor de betekenis van Israël is: 'strijder met God' of 'hij zal als God heersen' (isra wijst op sar = heerser). Een minder correcte uitleg is: 'hij die God ziet'. Binnen die laatste verklaring zag St. Augustinus in de engel waarmee Jacob streed een figuur die zich net als de Christus vrijwillig heeft laten overmannen (preek 229.F.2).

Volgens de zalige Anna Katharina Emmerick ging de strijd tussen Jacob en de engel om het sacrament van voortplanting die tot Maria's onbevlekte ontvangenis moest leiden. Deze bevond zich volgens haar in een verdikking tegen de heup aan. Hiermee wordt niet aangegeven of het een engel van God was of de afgrondsengel. In Genesis 32:26 staat: "Toen de man gewaar werd dat hij Jacob niet aankon, stootte hij hem bij de worsteling tegen de heup, zodat die werd ontwricht." Daarvan zegt de "ArtScroll Tanach Series" (Mesorah Publ. # 1986): "Het Hebreeuws voor heup (heupgewricht) is letterlijk 'lepel van de heup', wat op de spiermassa wijst die over het heupgewricht ligt, die gewelfd is als bij een deksel [lepel] van een schenkkan. [Rasshi]", en ook: "De Midrash interpreteert de daad van de engel als een poging Jacobs nageslacht te kwetsen [letterlijk: het voortbrengsel van zijn heupen]."

Mozes, maar hun plagen konden zij in tegenstelling tot Mozes niet ongedaan maken, wat op de vinger Gods wijst.

10 – De Dwaalwegen kennen óók hun Traditie

Mozes ging een confrontatie aan met het stelsel wat tegenwoordig de Egyptische oergnosis heet. Met die term wordt aangegeven dat het de moeder is van alle ketterijen, tovenarij en geloofsafval. De aanbidding van het Gouden Kalf of Apisstier geeft de indruk dat de Egyptische opvattingen uitermate primitief waren en dat was ongetwijfeld het geval voor het gewone volk, maar voor de elite lag dat anders. De verheven magische kennis was aan de priesterklasse voorbehouden en de farao was een priesterlijke koning. Zo was het toen en zo is het altijd geweest. De geheimzinnigdoenerij en gesluierde taal van de Vrijmetselarij is daar een voortzetting van. Dat is wel heel wat anders dan de Christelijke Kerk die stelt dat waar de kennis van het geloof aan kinderen wordt geopenbaard zij voor de wijzen van deze wereld verborgen is. (Luk. 10:21)

Alhoewel ‘gnosis’ in het Grieks gewoon ‘kennis’ betekent, is het geen neutrale term en duidt het op een groep van filosofische stelsels die haaks staan op de Bijbelse leer. De Gnostiek kent een lange traditie en het is daarom niet onaannemelijk dat de leer van Simon de Magiër, ook wel de Magiër van Samaria genoemd, de man die we uit het Boek Handelingen kennen. Dit speelt hier in onze maatschappij nog steeds een prominente rol. Deze ketterij is als een soort vijfde colonne in de kerken binnengedrongen waarbij men, niet zonder succes, probeert het heilig bouwwerk van binnenuit te verzwakken. Het gaat feitelijk terug tot de Egyptische oergnosis. Hij was de eerste die de Gnostische ideeën met het Christendom heeft vermengd. De Gnostische Ketterij werd door een van zijn leerlingen, Valentinus, op schrift gesteld. Hoogstwaarschijnlijk is de door hem genoemde leraar Theodas (godsgeschenk), die de Apostel Paulus zou hebben ontmoet, dezelfde als Simon de Magiër. Dankzij de uitgebreide verslaggeving van Irenæus en Clemens Alexandrinus over de Valentijnse leer kan er een redelijk accuraat beeld worden geschetst van wat toen de ronde deed.

Volgens Irenæus van Lyon is Valentinus, die in de eerste helft van de tweede eeuw leefde, de eerste die de leringen van Simon de Magiër tot een filosofisch systeem heeft weten uit te bouwen. Dat is bekend geraakt als de Valentijnse leer. De veronderstelde inspirator komt als Simon de Magiër in Handelingen 8:9-24 ten tonele, welke figuur door Irenæus uitgebreid besproken wordt in zijn boek Ketterijen, hetgeen weer gedeeltelijk is ontleend aan het verslag van Justinus de Martelaar. Traditioneel wordt deze Simon daarom als de eerste Christelijke Gnosticus gezien en daarom ook is hij als uitgangspunt genomen voor de gedecreteerde restauratie van de Gnostiek in 1889, dat is op het eeuwfeest van de Franse Revolutie. Omdat van de hersenspinsels van Simon de Magiër weinig bekend is, werd men bij die herstelpoging grotendeels teruggeworpen op de Valentijnse leer, waarover wél een voldoende aantal oude manuscripten bestaat.

Dit restauratiewerk is binnen de Vrijmetselarij ingezet door Jules Doinel, raadslid van de Grand Orient de France (GODF), met actieve steun van de zogenaamde Papus: Gérard Encausse. Na zijn opmerkelijke bekering tot het Christendom en die van zijn compagnon tijdens de herfst van 1894 heeft deze restauratie een gevoelige slag gekregen, wat niet weerhield dat de ideeën daarvan gretig zijn onthaald binnen de filosofische ateliers van de Vrijmetselarij. De eed van de “Gerestaureerde Gnosis” luidde aldus: *“Ik belijd de leer van de emanatie en het heil via de Gnosis (wetenschap).”* Hieruit volgt de volstrekte onverenigbaarheid van het Christendom met de Gnosis en diens evenknie de Vrijmetselarij. Deze emanaties veronderstellen een stroom van dualistische generaties, door de Gnosis ayonen genoemd, waarvan bij elke trede een actief en een passief element ontspruit. Maar wat is nou precies een ‘Christelijke Gnostiek’? Het is

een toeëigening en verdraaiing van de Christelijke geloofswaarheden waarbij de Christelijke formules, riten en funkties het godslasterlijke werk maskeren. Doelbewust profaneert het de Heilige Schrift, en in het bijzonder de Evangeliën, zoals het ook de Rooms Katholieke sacramenten en hun liturgie profaneert.

Centraal in alle Gnostische systemen is: "God en zijn schepping zijn één". Daarbij schreidt die schepping voort via opeenvolgende ontvouwingen (emanaties) van het ene tegenover het andere (zwart-wit, yin-yang, mannelijk-vrouwelijk). Ditzelfde denken vinden we terug in de Joodse mystiek, maar in omfloerste taal, en verklaart waarom er een tendens is binnen een bepaald stramien van het Jodendom om de 'Bijbel' als Woord van God ondergeschikt te maken aan de 'schepping' als Woord van God, waarbij men met dat laatste op de tien scheppingsgezegden doelt uit het eerste bijbelhoofdstuk. Aldus plaatsen zekere stromingen binnen het Jodendom de Joodse mystiek een trap hoger dan de Bijbel. Zo zag de door het orthodoxe Jodendom geëxcommuniceerde Spinoza (1632-1677), die net weer een trap te hoog ging, God niet als een afzonderlijk wezen met eigenschappen zoals een wil of intellect. Zijn god schiep niet de natuur, maar is de natuur zelf. Spinoza zag overeenkomst tussen wiskunde en de Joodse mystiek. Hij beschouwde de mathematische methode als uitermate geschikt om kennis van de kabbala in het Westen te propageren. Kabbala is het Joodse woord voor Gnosis en oorspronkelijk ook een neutrale term in de zin van aanvaarding van wat 'mondeling ontvangen' (lekabbel) wordt.

11 – De Magische Praktijk binnen het Jodendom

De oergnosis, zo vertelt de visionaire Anna Katharina Emmerick, is door de Israëlische priesterklasse uit Egypte meegenomen en dat vertelt ook Albert Pike, die een belangrijk historisch figuur is. Het imposante standbeeld van hem in Washington D.C. draagt als plakkaat: *"In liefdevolle herinnering aan Albert Pike, de leider van de wereldwijde Maçonnieke beweging."* Het ligt in de lijn der verwachting dat hun magische kennis op Egypte teruggaat. Het hoeft ook niet te verbazen dat Rabbi Yochanan in de derde eeuw onderwees dat *"Niemand tot het Sanhedrin kan worden aangesteld die niet lang van gestalte is, een wijze meester is, volleerd in visioenen, van eerbiedwaardige leeftijd en de tovenarij beheerst…"* (Bab. Sanh. 17a) De zogenaamde David- of Jodenster is van oudsher een alchimistisch symbool en uiting van de som van alle hocus-pocus.[16)] Alchimie richt zich op de trotse zelfverheffing van de mens onder het mom van de transformatie van lood in goud. Het heeft niets met chemie te maken in onze moderne betekenis, maar met zelfontplooiing en het beheersen van de natuur, dat heet: het doen van magie. De onderliggende alchimistische filosofie is volstrekt onverenigbaar met de Christelijke benadering.[17)] Helaas, zoals in mijn boek "De Opgang van Mens en Wetenschap" uiteengezet,[18)] is onze huidige wetenschap vanuit het alchimistische denken ontstaan waardoor er een mentaliteit heerst om God te ontkennen en op zijn best te negeren, hetgeen tot bittere vruchten aanleiding heeft gegeven.

Volgens mijn Oxford encyclopedie werd de Davidster, ook wel Magen David genoemd (het schild van David), in 1354 voor het eerst door de Praagse Joodse gemeenschap als hun embleem geëtaleerd. Dat was een tijd dat in het Jodendom magie als iets vanzelf-

---

16) "Dictionnaire des Symboles" van Chevalier en Gheerbrant # 1982; onder 'Sceau de Salomon': "De Davidster is een alchimistisch symbool".
17) Alchimie is uit het Arabische al-keme afgeleid dat 'van Egypte' betekent. Egyptes oude naam was Kemet dat zwart betekent in de trant van vruchtbare of zwarte aarde, hetzelfde als bij de vruchtbare rivierendelta van Mesopotamië (Irak), in de plaatselijke taal indertijd Sawâd genoemd.
18) De Opgang van Mens en Wetenschap is te verkrijgen bij Jeanne d'Arc uitgeverij.

sprekend werd beschouwd. Zo kon gebeuren dat Rabbi Me'ir Ben Shim'on van Narbonne rond het jaar 1235 zijn polemiek de "Milchemet Mitzvah" (oorlog van de geboden) uitgaf in een poging de Kerk ervan te overtuigen dat het Judaïsme een achtenswaardige godsdienst is die niets bevat dat in de ogen van de Heilige Stoel als ketters kan worden beschouwd. Maar onbedoeld leverde hij veel bewijsmateriaal van het tegendeel, want hij gaf aan hoe meditatie en magie met het Jodendom (uit die tijd) verweven waren. Zijn poging en dat van andere Joodse leiders waren goedbedoelde gestes, maar haalden niets uit. In de zomer van 1239 beval Paus Gregorius IX de inbeslagneming en verbranding van alle magische Joodse teksten, vanaf de vereerde Talmoed tot aan de esoterische geschriften van de kabbala toe. In totaal werden in Frankrijk 24 wagonladingen met zo'n 11.000 handschriften (nog geen drukpers) aan de vlammen prijsgegeven, waarmee millennia van gnostieke speculaties tot een roemloos einde kwamen.

Enkele feiten over het ontstaan van de Davidster / Hexagram

Onder Joodse mystici en wonderdoeners werd het hexagram het meeste gebruikt als magische bescherming tegen demonen, en in die functie werd het vaak op de buitenkant van mezuzahs en amuletten aangebracht. In de Middeleeuwen verschijnt het dikwijls op Christelijke kerken maar hoogstzelden op synagogen of Joods rituele objecten. Het was de Menorah (een zeven- of negenarmige kandelaar) die als het belangrijkste Joodse symbool gold vanaf de oudheid tot aan de laat-Renaissance periode. Een ander toepassing van het hexagram in de Middeleeuwen was als een Joods waarmerk of heraldisch embleem, in het bijzonder in Praag en onder de leden van de Joodse Foa familie, die in Italië en Holland verbleven. Keizer Karel IV gaf de Joden van Praag in 1354 het privilege om hun eigen vlag tijdens staatsaangelegenheden te tonen. Hun vlag toonde in het midden een grote zespuntige ster. Een vergelijkbare vlag is tot op heden te bezichtigen in Altneuschul, de oudste synagoge van Praag. Vanuit Praag verspreidde het embleem naar de Joodse gemeenschappen in Moravia en Bohemen en tenslotte naar Oost-Europa. In het 17e eeuwse Wenen werd het Joodse kwartier van de Christenen gescheiden met een grenssteen met op de ene zijde een hexagram en een kruis op de andere, wat de eerste keer is dat de zespuntige ster werd gebruikt om het Jodendom als geheel voor te stellen in plaats van een specifieke groep. Met hun emancipatie na de Franse Revolutie zochten de Joden naar een symbool om zichzelf met een vergelijkbaar symbool te presenteren als het kruis van hun Christelijke tegenhangers. Ze opteerden voor de zespuntige ster, voornamelijk op grond van heraldische overwegingen. Het geometrisch ontwerp viel in de smaak bij de architecten van synagogen. Het is opmerkelijk dat de religieuze Joden van Europa en het Oosten, die reeds gewend waren aan het hexagram op hun amuletten, dit geseculeerde embleem van de renaissancejoden direct als een volwaardig Joods symbool accepteerden, alhoewel een schriftuurlijke basis daartoe ontbrak. Toen Theodor Herzl een symbool voor de Zionistische beweging zocht koos hij het hexagram, nu omgedoopt in de Ster van David, omdat het zo bekend was en het toen nog geen duidelijke religieuze connotatie had. Tenslotte verscheen het in het centrum van de vlag van de nieuwe Joodse staat. Tegenwoordig wordt het als teken van hun nationale wedergeboorte gezien.

De situatie is nu totaal anders. De kleine minderheid binnen het Jodendom die zich in onze huidige eeuw afscheidt en zich verslingert aan de oude tovenarijpraktijk, eufemistisch Joodse mystiek of kabbala genoemd, beklaagt zich erover dat de boekverbrandingen, alhoewel niet perfect, onder Gregorius IX zo effectief zijn geweest. Een geliefde handleiding tot de Joodse Abracadabra (ik schep wat ik spreek) is de Sefer Yetzirah (boek van formatie/transformatie), die men aan de vlammen heeft weten te onttrekken omdat het uit slechts één tot vier pagina's bestond. Volgens sommigen is voor dat geschrift de klank belangrijker dan de betekenis, die in duisternis gehuld is. De vermaarde torahkenner Aryeh Kaplan heeft daar in het Engels een uitgebreid boek over

geschreven waarin hij de mystieke en magische implicaties van de Sefer Yetzirah uiteenzet. De meditatieve Zohar wist aan de verbrandingen te ontkomen omdat die in een niet Joodse drukwinkel werd vermenigvuldigd.[19)]

Ook de Talmoed wist de dans te ontspringen omdat er onnoemelijk veel exemplaren van bestonden en de verbrandingen vooral in Frankrijk plaatsvonden. En het moet gezegd worden dat de Talmoed niet kabbalistisch is, alhoewel het, om de woorden van Gregorius IX te gebruiken, *"ieder soort gruwelijkheid en godslastering bevat tegen de Christelijke waarheid"*. Deze uitspraak was gebaseerd op de getuigenissen van een tot een Christendom bekeerde Jood, Nicolaas Donin uit La Rochelle. Donin ging in 1238 naar Rome en presenteerde zich bij de paus waar hij de Talmoed openlijk veroordeelde; 35 artikelen werden geformuleerd waarin Donin de kwaadaardige aanvallen op de maagdelijkheid van Maria aan de kaak stelde en op Jezus' godheid, hetgeen waar blijkt te zijn indien wij het klassieke werk uit 1903 erop naslaan van Robert Travers Herford: "Christianity in Talmud and Midrash". In 1240 herhaalde hij zijn beschuldigingen tijdens de Disputatie in Parijs waarna Koning Lodewijk IX het bevel ondertekende voor de publieke verbranding. Er waren in de exemplaren uit die tijd heel wat verwensingen te vinden tegen Christus en zijn Moeder, die nochtans gecastigeerd werden tijdens de Joodse Synode van 1631 in Polen. De door Joden geleden vervolgingen waren daar niet vreemd aan. De eerste boekdrukeditie van de gehele Talmoed, die nog alle aanrandingen van het Christelijk geloof en een gezonde moraal bevatten, werd in 1520 in Venetië gepubliceerd. De Basel-editie van 1578 was reeds gekortwiekt, wat voorafging aan het besluit van Paus Sixtus V, die in 1585 toestemt dat de Talmoed na censurering mag worden uitgegeven.[20)] Paus Clementus VIII (1592-1604) beval echter dat de Joden moesten worden uitgewezen en hij verbood weer het drukken van de Talmoed (samen met alle andere Joodse werken). De uitgave van 1644-'48 in Holland is echter bijna identiek aan de Venetiaanse want de Joden, die destijds Spanje en Portugal waren ontvlucht, vonden daar onderdak.[21)]

12 – De Merkabah Mystiek

Het verhaal gaat, of eerder de mythe, dat koning David de Davidster of Magen David als magisch symbool op zijn wapenschild droeg.[22)] De naam is misleidend want de oorsprong van dit symbool (het hexagram) gaat veel verder terug. Het vertegenwoordigt de Merkabah, een geheimzinnig concept waarmee werelden gecreëerd en vernietigd zouden kunnen worden. Men vertaalt het meestal als voertuig of troonwagen, wat zich in Ezechiëls visioen, dat van zijn eerste hoofdstuk, zou bevinden, waar troonwagen met 'werk' of 'maaksel' wordt getypeerd; de term (troon)wagen komt in dat hoofdstuk

---

19) De Zohar is niet alleen meditatief geöriënteerd. De geschreven versie stamt uit de tweede eeuw van onze jaartelling en is daarom van ouder datum dan de Talmoed. Er blijken in het verleden heel wat Joden door bestudering van de Zohar geconcludeerd te hebben dat het Christendom de logische voortzetting is van Synagoge en Tempeldienst, en die zijn daarom Christen geworden. Zo komt de Heilige Drievuldigheid veelvuldig in dat boek ter sprake. Dit verklaart waarom volgens de officiële Joodse lezing de Zohar in de 13e eeuw werd geredigeerd, maar erudiete Joden weten wel beter. Het erkennen van de leer van de Heilige Drievuldigheid vormt impliciet een erkenning van Jezus als Zoon van God, en dat is iets waar de autoriteiten liever niets mee te maken willen hebben.

20) In de 19e eeuw publiceerde Rab R. Rafaël Nathan Nota Rabinovicz een veeldelig werk dat bekend staat als de Dikdukei Soferim, met tekstvarianten van de Münich uitgave (1342) en andere vroege Talmoed geschriften. Extra varianten komen voor in de Gemara Shelemah en Oz ve-Hadar publicaties. Deze tonen niet de teksten van de later ontdekte Oosterse, Yemenitische en Geniza manuscripten. Rabinoviczs werk bevat de varianten van een bepaalde tekst waaronder ook de godslasteringen die in de geschoonde edities ontbreken. Tegenwoordig bestaan er ook CD-ROM archieven met krachtig zoekroutines, zoals de veel gebruikte Eidei Nusah.

niet voor. Door deze interpretatie van de vroegere Joodse schriftgeleerden wordt dit hoofdstuk nog altijd uit de publieke schriftlezingen weggelaten. De Mishna Megilla 4:10, die de mening vertolkt uit de tijd toen Christus leefde, zegt dat de lezing van dit hoofdstuk werd verboden omdat men bezorgd was over de risico's van ongecontroleerde mystieke experimenten. Merkabah is Hebreeuws maar ook Arabisch en is een woord dat gewoon rijtuig betekent en meer dan veertig keer in de Bijbel voorkomt. Maar het mystieke, zeg maar rustig magische concept, is niet zo onschuldig. Om maar een willekeurig voorbeeld te citeren uit de Joodse mystieke literatuur - waarbij u zich niet moet inspannen om te begrijpen wat met deze geëxalteerde taal wordt bedoeld: *"Hij die dit mysterie begrijpt, zal de gehele Merkaboth en alle gradaties van emanatie begrijpen welke de vorm aannemen van ontvanger en beïnvloeder. (...) Niet alsof daar de feitelijke vorm van een androgeen was, God verhoede dat men zoiets gelooft en zulk een laster verkondigt (...) (Maar) iedere gradatie van alle gradaties van YHWH (God) heeft twee gezichten. (...) een (vrouwelijke) kracht om te ontvangen en een (mannelijke) kracht van emanatie (...) en zo worden de Merkaboth androgeen genoemd (...) Dit is een groot mysterie onder de mysteriën der Cherubijnen en het mysterie van de vorm van de Merkabah."* [23)]

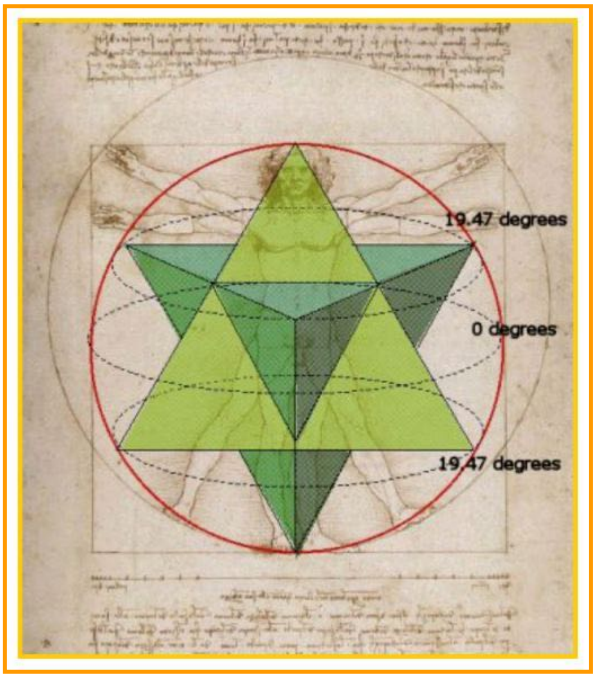

---

21) De Babylonische Talmoed werd voor het eerst in een Engelse vertaling gebracht in 1903 van de hand van Michael L. Rodkinson, hetgeen in de periode van 1937 tot 1952 door de Engelse Soncino vertaling werd gevolgd (5,5 mln woorden). De uitgave van Rodkinson bevat 'volledige' vertalingen van de gedeeltes die betrekking hebben op de Festivals en Jurisprudentie. Indertijd kreeg hij veel kritiek van de traditioneel ingestelde Joden die vonden dat een talmoedvertaling ongepast is, maar hij kreeg ook kritiek van hen die vijandig staan tegenover de Talmoed en het Jodendom in het algemeen. Rodkinson voltooide ongeveer een derde van het werk. De meest kwetsende kritiek was dat hij opzettelijk materiaal had verwijderd om een kwade Joodse agenda te verbergen. Maar dat is onjuist. Rodkinsons Talmoed is per definitie een inkorting voor moderne lezers want sommige onderwerpen zijn voor onze huidige tijd van weinig belang. Hij liet ook gedeeltes weg waarin het debat in totale duisternis verzandt, maar hij gaf ook altijd precies aan waar dat het geval was.

22) Het vroegste Joodse hexagram is een zegel van Jozua Ben Asayahu in Sidon uit de 6e eeuw v. Chr. Ongeveer acht tot tien eeuwen later verschijnt het weer in een synagogesculptuur in Capernaum. Het is interessant dat er ook een swastika in die synagoge voorkomt.

23) "The Hebrew Goddess" van Raphaël Patai # 1967 (pp. 172-73).

De term Merkabah is oorspronkelijk ontleend aan de Egyptische mysteriediensten en is een kombinatie van drie Egyptische/Koptische woorden waarvan Ka en Ba bekende begrippen zijn die in de meeste boeken, die zich met het oude Egypte bezighouden, worden verklaard. Mer is ook courant en komt bijvoorbeeld in het woord merkhet voor, een soort sextant. Mer bestaat uit een ongebruikelijke kombinatie in de Egyptische grammatica van ‘m’ en ‘er’ en de exacte betekenis is onzeker. De ‘m’ zou plaats of instrument kunnen betekenen en ‘er’ opstijging. Mer wordt in hiëroglief als een driehoek getekend en meestal met pyramide vertaald. In de kombinatie mer-ka-ba wijst het op een lichaam of container van vuur (het eigenlijke voertuig), waarbij de twee andere termen als een paard en een voerman mogen worden gezien (rakab is Hebreeuws voor paardrijden). Om te begrijpen hoe dit met de Davidster verband houdt moeten wij ons het platte embleem ruimtelijk voorstellen. De driehoek wordt dan een soort pyramide, tetraëder geheten (3 zijkanten + bodem). Twee tetraëders door elkaar heen, waarbij van de ene de top omhoog wijst en van de ander omlaag (zoals de twee driehoeken van de Davidster), vormen een gecompliceerd lichaam gekend als de stertetraëder. Elk mens zou zich binnen zo’n geometrisch lichaam bevinden dat zich normaal in ruststand bevindt (totaal beweginloos). Met een bijzonder soort meditatie zou het mogelijk zijn om de twee lichamen tegengesteld aan elkaar te laten tollen. Op hetzelfde moment, zo leert men, ontstaat een krachtveld dat een levend Merkabahveld heet, of levende ziel, die als bij de geest uit de fles alles doet wat de meester (de Ba) gebiedt. Hier herkennen we de boodschap van het verhaal van Alladin en de magische lamp. Alladin = Allah Djin, en dat betekent ‘geest van God’. Ka, het derde woord, wijst op de hogere werkelijkheden waarbinnen deze figuur zich zou kunnen bewegen in de trant van science fiction films. Ka + Ba vertegenwoordigt een magisch concept dat is vervat binnen het zogenaamde Mysterium Coniunctionis, waar via het instrument van de menselijke geest het stoffelijke kan worden gemanipuleerd.

Hexagram & Swastika in Capernaum Synagoge 4e eeuw AD

Het kan nauwelijks toeval zijn dat de termen Ka en Ba in het woord kabbala voorkomen. Hetzelfde gaat op voor de Ka’bah (الكعبة), een benaming die voor het belangrijkste Islamitische heiligdom wordt gebruikt waar hadjigangers als bij een wild draaiende swastika omheen kolken (de toer moet rennende worden volbracht). Inderdaad is er nog een ander embleem dat de Kaba of Merkabah vertegenwoordigt en dat is het Duitse hakenkruis,[24)] ook swastica geheten, een Sanskriet woord dat voorspoed betekent. Het embleem is niet Hitlers uitvinding want het is bijvoorbeeld in Chatal Huück ontdekt, een 8.000 jaar oude nederzetting in Turkije. Hiermede bezit het hakenkruis oudere geloofsbrieven dan de Davidster. Het hakenkruis stelt een draaiend lichaam voor – de levende Merkabah – en kent vier of, zoals bij de Druïden en Basken, drie benen. Een toeristische attractie in Baskenland, de ‘el toro de fuego’ geheten of stier van vuur, toont een namaakstier waarop zich een rondtollend hakenkruis bevindt dat door vuurpijlen wordt aangedreven. Het hierboven vermelde dient slechts ter illustratie. Maar weet dat de verschillende objecten van de Joodse mystiek, zoals de manipulatie van Gods Naam, de Sefirot en dergelijke, binnen een vastomlijnd filosofisch en wiskundig systeem passen, alhoewel slechts een enkeling binnen het Jodendom zal begrij-

---

24) Niets wijst erop dat Hitler, die voor dit soort dubieuze zaken een macabere belangstelling toonde, wist dat het hakenkruis en de Davidster symbolen van gelijke strekking zijn. Er bestaan verschillende interpretaties voor het hakenkruis, net als voor de Davidster, die elkaar niet hoeven uit te sluiten.

pen waar het om draait. Die enkeling zal zijn kennis niet zomaar verkondigen, maar het slechts in directe taal, als bij mond op mond beademing, van leraar op leerling doorgeven. Men kan daarom levenslang kabbala bestuderen en nog steeds niet weten wat ‘des Pudels Kern’ is.

13 – De Restauratie van de Occulte Leer

Hoe heeft de heropleving van de Egyptische oergnosis gestalte gekregen? Een belangrijke stap was de oprichting van de Tempel van Begrip, een door de Verenigde Naties gesteunde intergeloofsorganisatie. Deze is in 1960 opgericht dankzij de persoonlijke inzet van Eleanor Roosevelt, weduwe van de oud-president van de Verenigde Staten. Het initiatief kwam van een zekere Juliet Hollister naar wie de prijs is vernoemd die daar jaarlijks wordt uitreikt. Dit prestigieus instituut streeft naar de oprichting van een mondiale theocratische staat.[25)] Toevallig komt 1960 overeen met het begin van een nog nooit vertoonde samenwerking tussen allerlei mystieke richtingen om hun geheime geschriften voor elkaar open te stellen en die middels intermediairs voor het grote publiek toegankelijk te maken. Het is een feit dat de boekhandels en zelfs wegrestaurants, zoals Arche in Frankrijk, een keuze bieden aan allerhande literatuur die over het occulte babbelen. Oude beschavingen, de Tibetaanse leer en buitenaards leven – intelligenter dan het onze – spelen daarin een hoofdrol naar het credo van Madame Blavatsky (1831-‘91), oprichtster van de Theosofische Vereniging, dat het fantastische eerder ingang vindt dan het normale. Die Blavatsky heeft de ‘pseudologica commenticia’ tot ware kunst verheven, dat wil zeggen de gefantaseerde schijnleer van het ware. Haar eerste zwaarlijvige boek uit 1877 heette “Isis Ontsluierd”, een veelzeggende titel. Elf jaar later komt haar magnum opus uit: “De Geheime Leer”,[26)] een esoterisch werk dat onder trance werd neergepend, de bijbel van de daarna tot een machtige en veeltakkige boom uitgegroeide New Age-beweging, onontwortelbaar naar het schijnt. De messen zijn geslepen. De troepen staan klaar. Met de door de theosofen bijeengeroepen Parlement van Wereldreligies in 1893 werd onder leiding van Annie Besant ‘la scandaleuse’ het grondwerk gelegd voor de verbroedering tussen alle occulte bewegingen.[27)]

Chicago gaf in dat jaar onderdak aan een wereldtentoonstelling ter ere van Christof Columbus. Omdat zoveel mensen van over de gehele wereld de tentoonstelling bezoch-

---

25) Als wij het aanbevelingscomité van destijds voor de oprichting van Temple of Understanding bestuderen, lijkt het op een ‘who is who’ van de hogere politiek. Laat u niet misleiden: achter de fraaie taal van broederschap en medemenselijkheid heerst de valse oecumene volgens het beproefde recept van Simon de Magiër.

26) “The Secret Doctrine, die voor een belangrijk deel in Oostende werd geschreven, telt meer dan 2.800 pagina’s. Daarin werd de gedachte gelanceerd van de superioriteit van het Arische ras. Dat het Arische ras nooit heeft bestaan mag de pret niet drukken. Het rassenveredelingsexperiment van de Joodse holocaust was daar een uitvloeisel van.

27) Annie Besant was een agressieve propagandiste voor geboortebeperking. Haar voorwoord ten gunste van anticonceptie, samen met Charles Bradlaugh, in een editie uit 1877 van het schandalig bevonden boek van Charles Knowlton: “Fruits of Philosophy” (voor het eerst in 1832 gepubliceerd) leverde haar prompt een zes maanden lange celstraf op wegens obscene smaad (obscene libel), een vonnis dat in hoger beroep werd vernietigd. Vervolgens voegde zij informatie toe over de primitieve en onsmakelijk aandoende contraceptie uit die tijd in een reeds eerder door haar geschreven brochure van de National Reformer, getiteld “The Laws of Population”, waarvan de verkoopprijs toegankelijk was gemaakt voor de gewone arbeider. De publieke verontwaardiging daarover bracht haar gewezen echtgenoot ertoe om hun dochter uit haar ouderlijke macht te ontzetten. In reactie op deze commotie werd triomfantelijk de Malthusian Leage opgericht waarvan zij de voorzitster werd, een organisatie die aan de wieg heeft gestaan van de internationale ontwikkelingen naar de moderne anticonceptie waarlangs ook, maar in een later stadium, de gelegaliseerde abortus provocatus ontstond.

ten gaf dit aanleiding tot het organiseren van een groot aantal kleinere conferenties, waaronder het Parlement van Wereldreligies (SPWR), dat ruimschoots het grootste conferentie was van alle initiatieven ter gelegenheid van deze tentoonstelling. De Council for a Parliament of the World's Religions (CPWR) gaat terug tot 1988 toen twee monniken van de Vivekananda Vedanta Society of Chicago, van de Ramakrishna Hindoe beweging, voorstelden om in 1993 een honderdjarig jubileum van het Chicago Congress te organiseren. De conferentie van 1988, gegeven in het Palmer House Hotel, werd bijgewoond door 8.000 mensen van over de hele wereld. De tussenliggende honderd jaar zag de lancering van veel van dergelijke initiatieven. Daaronder bevonden zich de Internationale Associatie voor Religieuze Vrijheid, het Wereldcongres van Geloven, de Tempel van Begrip, de Wereld Intergeloofsassociatie, de Wereldconferentie voor Godsdienst en Vrede, de Wereldraad van Kerken, de Internationale Raad van Christenen en Joden en de Pontificale Raad voor Interreligieuze Dialoog. Recentere initiatieven zijn het Noord-Amerikaans Intergeloofs Netwerk (NAIN), het Verenigde Religies Initiatief (URI), en niet onvermeld mag blijven dat Paus Franciscus met de Amazone Synode in 2019 het startschot heeft gegeven om van de Roomse Kerk een verzamelplaats te maken van alle occulte bewegingen in de wereld, waarmede de facto het Christendom op een zijspoor wordt gezet zo niet bestreden.

El toro de fuego (note the people walking around)

Essentieel voor de restauratie van de Gnostiek – het is daarover dat die geheime leer gaat – is dat naast het gewone historische onderzoek een initiatie door een Meester onontbeerlijk is. Die meester of goeroe kan ook een gezondene zijn vanuit hogere sferen. Hij kan zelfs 'tijdelijk' bezit van je nemen, wat ze met een vrolijk woord een walk-in of wandelgast noemen. Gezellig, kom binnen! In het Christendom hebben ze daar een betere naam voor: demonische bezetenheid. De restauratie van de Gnostische Ketterij van Simon de Magiër werd aan de vooravond van het eeuwfeest van de Franse Revolutie (1888) bewerkstelligd door de Fransman Jules Doinel, raadsheer van de Grote Oriënt der Vrijmetselarij. Dit vond onder Satanische inspiratie plaats waaraan Doinel, die later Christen werd, zich toen moedwillig aan heeft overgeleverd. Hoe dat is verlopen, valt te lezen in "Lucifer Ontmaskerd" (Lucifer démasqué, moeilijk verkrijgbaar) dat hij vanuit een geest van eerherstel heeft geschreven voor zijn vroegere wandaden. De restauratie van de Egyptische oergnosis was minder eenvoudig; een project van lange adem, aanvankelijk via de ingang van het Hindoeïsme. "Moraal en Dogma der Vrijmetselarij" van de Amerikaanse Vrijmetselaar Albert Pike, in 1871 verschenen, kan als een aanvulling op Blavatsky's Geheime Leer worden beschouwd en als poging om eenheid te scheppen binnen het uitgebreide en tegenstrijdige heidens erfgoed. (p. 540)

Het Hindoeïsme is gebaseerd op de praktijken van de mensen van de precreatie. Er was een antitype nodig om een einde te maken aan deze afschuwelijke praktijk en geloofsopvatting en alles wat in het kielzog daarvan volgde. Daarom wilde God met een schone lei beginnen en liet Hij een totaal nieuwe schepping ontstaan, Adam & Eva genaamd. Het Hindoeïsme is gebaseerd op het oudste boek in de geschiedenis van onze wereld: de Rig-Véda (Boek der Waarheid), hetwelk aan de schepping van Adam & Eva voorafging. Nu sluit God de cirkel met een nieuw Boek der Waarheid, gegeven aan de eindtijdprofeet, Maria Goddelijke Barmhartigheid.

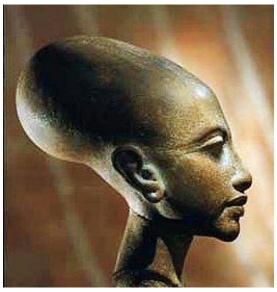

Nefertite, de perfecte

Het idee dat geschriften, zoals die van Doinel, die zelfs het predikaat wetenschappelijk verkregen, via duivelsverering tot stand komen, wordt misschien als ongeloofwaardig van de hand gewezen als iets dat niet bij onze tijd past die in het teken van de rationaliteit staat. Dat het rationele denken uitsluitend gebaseerd zou zijn op de rede is een zorgvuldig in stand gehouden mythe! De Satanische inspiratie is een logische tegenhanger van het Christelijk geïnspireerd denken. Thomas van Aquino zei dat de gave van wijsheid het voorrecht is van hem die in staat van genade leeft. (Quest. 15:3) Reeds Augustinus zei dat de intelligentie aan de zuiveren van hart toebehoort. De menselijke natuur behoort aan de rede ondergeschikt te zijn die op zijn beurt doordrongen moet zijn van de genade, wat heel mooi is verwoord in een overdenking van Ignatius van Loyola: *"Neem Heer en ontvang mijn hele vrijheid, mijn geheugen, mijn intelligentie en geheel mijn wil, neem alles wat ik bezit. U hebt mij alles gegeven; aan U Heer geef ik het terug. Alles is het Uwe, beschik erover naar uw goeddunken. Schenk mij uw liefde en uw genade: dat volstaat."*

De restauratie van de Egyptische oergnosis is rond 1970 voltooid. Een doorwrocht boek op dat gebied, dat in 1990 voor het eerst verscheen, komt van een Amerikaan die zich als Drunvalo Melchizedek presenteert. Dat klinkt overtuigender dan Bernard Perona. Zijn boek is in tientallen talen vertaald waaronder Nederlands. Uitgangspunt is de 'heilige geometrie' die een integraal onderdeel vormt van de Merkabah meditatietechniek. Het is doorspekt met wiskunde. Daar is, zou men zeggen, niets mis mee, maar en passant wordt de lezer met gedachtenspinsels bevuild die onverenigbaar zijn met het Christendom.[28)] Nadat Drunvalo zich overal ter wereld bij een zeventigtal meesters van verschillend mystiek pluimage had laten inwijden, wat sinds de jaren zestig een nieuw fenomeen is, ging hij ter verdieping van zijn kennis als een soort kluizenaar leven. Van 1984 tot '91, vertelt deze Drunvalo trots, kreeg hij bijna dagelijks bezoek van *"iemand*

---

28) Hier volgt een staaltje pseudologica commenticia uit Drunvalo's boek (p. 64): "(...) elk menselijk bewustzijnsniveau heeft zijn eigen lichaamslengte. Het 1ste niveau van 42+2 chromosomen kent een lengte tussen de 1,20 en misschien 1,80 meter. In die categorie vallen met name sommige Australische Aboriginals (...) Het 2e bewustzijnsniveau heeft 44+2 chromosomen, en dat zijn wij. Onze lengte varieert van 1,50 tot 2,10 meter. Wij zijn iets langer dan die eerste groep. Het 3e niveau is aanzienlijk langer. Het chromosomental van 46+2 doorbreekt de 'Werkelijkheid' dankzij dat wat je het eenheids- of christusbewustzijn zou kunnen noemen. Die schaal loopt van 3 tot 5 meter. Dan is er nog een ander scala voor het 4e niveau – de 48+2ers – die een lengte hebben van tussen de 9 en 10,5 meter. De laatste groep, de vervolmaakte mens, is tussen de 15 en 18 meter. Zij hebben 52 chromosomen. (...) De Joden onder jullie weten wellicht dat Metatron, de perfecte mens, die wij eens zullen worden, blauw is en 16,5 meter lang, onderwerp waar we op zullen terugkomen als wij Egypte bestuderen." Toch zijn deze ideeën niet nieuw. Kijk maar naar de gigantische standbeelden van Abu Simbel in Egypte en van Fort Gwalior in India met de 24 Tirthankaras die de perfectie zouden hebben bereikt. Perfectie, perfectie, telkens weer datzelfde.

uit een hogere dimensie" in de gedaante van een Egyptisch uitziende man, die zich de god Tut noemde.[29)] Het was dus een demoon. En die hem hielp verbanden leggen en tot ontdekkingen komen ten aanzien van de Egyptische oergnosis. De Amarnaperiode van de 14e v. Chr. speelt daarin een grote rol. De absurde lichaamsverhoudingen van Akhen-Aton en Nefertite, de twee centrale figuren uit die periode, zouden bewijzen dat zij afkomstig waren van een verre buiten ons zonnestelsel gelegen planeet. Daar doet men nogal lacherig over en wijst dat af als degeneratieve afwijkingen omdat het gebruikelijk was dat broers en zussen met elkaar trouwden. Indien degeneratief, zijn de tot ons gekomen gebeeldhouwde lichamelijke afwijkingen ook in die zin hoogst ongebruikelijk. Voorst zijn de afwijkingen bij alle familieleden gedurende verscheidene generaties volstrekt identiek en dat bleek niet samen te gaan met een verlies aan intellectuele vermogens. Die dingen wijzen op iets anders dan degeneratie. Anders zouden ze niet in staat zijn geweest om de leiding te behouden over dit enorme imperium. Dit wijst op iets anders dan degeneratie. Nefertiti betekent 'de perfecte' wat niet erg past bij een misbaksel. De apocalyptische plagen die Mozes over het land zond konden ook door de Egyptische magiërs worden opgeroepen, wat ver buiten het bereik ligt van de normale magie, en wijst erop dat deze faraonieke dynastie het merkabahgeheim kende.

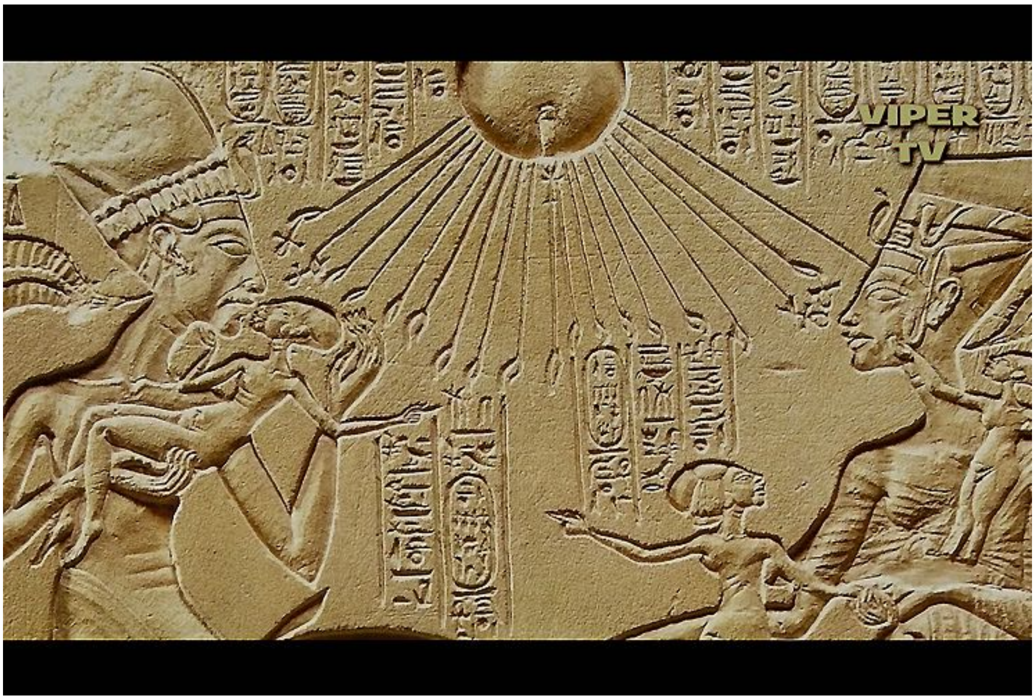

Het abdomen, het achterhoofd en de nek bezitten opvallende kenmerken

14 – Wonder is Gheen Wonder

De motivatie voor het herstel van de Gnosis had ten doel het in praktijk brengen van de geheime leer die ooit verloren was gegaan. Zo komen we als vanzelf bij magie. Het gebezigde principe in de magische praktijk is altijd dat wordt vertrokken bij wat binnen

---

29) Tut of Thoth is de Egyptische god die wordt afgebeeld met het hoofd van de vogel Ibis. Het is de god van kennis, geneeskunde en het schrijven. Tut-Mozes betekent 'Tut is herboren (in deze persoon)'. Alhoewel het schrift in aanleg bestond, heeft dat pas onder Imhotep een grote vlucht genomen. Gezien de thematische overeenkomsten tussen de latere verering van Imhotep en die van Thoth, is het denkbaar dat Thoth gemodelleerd is naar Imhotep alias Jozef, de onderkoning van Egypte. Dat Jozef en Imhotep dezelfde zijn, wordt uitgelegd in het artikel "De Exodus Zaak" door Hubert Luns.

de natuurlijke scheppingsorde ligt. In zijn verkenning van de natuurwetten vertolkte de Bruggeling Simon Stevin dit als volgt: *“wonder is gheen wonder”*. Volgens hem is iets een wonder zolang het niet wordt begrepen, maar zodra we een verschijnsel begrijpen is het ‘gheen wonder’ meer. Deze redenatie kan worden doorgetrokken naar de door God verboden magische praktijk; tegenwoordig spreekt men van paranormaal. Natuurlijk, wonderen bestaan, want ook de magie kent zijn grenzen. Een prachtig voorbeeld van een wonder van het onmogelijke gebeurde op 29 maart 1640 in het Spaanse Calanda op voorspraak van Onze Vrouwe del Pilar (de Allerheiligste Maagd Maria). Op die dag kreeg een jonge boer zijn been terug dat twee jaar eerder was geamputeerd. Een journalist van het Italiaanse blad La Stampa, Vittorio Messori, heeft dit goed bedocumenteerde voorval geverifieerd en zijn bevindingen neergelegd in “Il Miracolo” (1998). Hij is na bestudering van de uitgebreide kerkelijke archiefstukken tot de conclusie gekomen dat dit wonder werkelijk heeft plaatsgevonden en zich aan mythevorming heeft onttrokken.[30)]

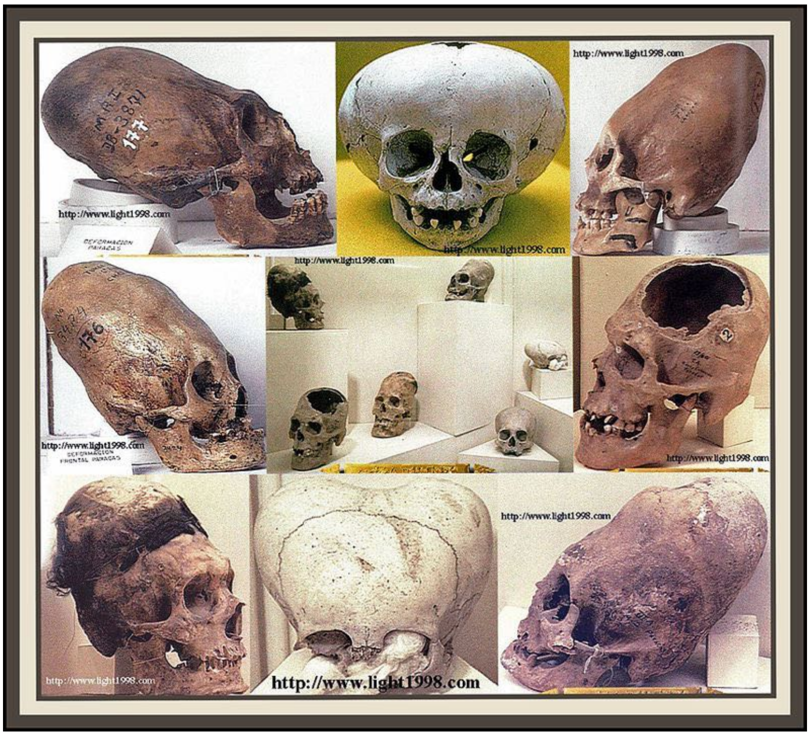

Een type wonder dat buiten iedere verdenking staat, is het uit de doden opwekken. Dat komt alleen God toe. Het ligt voor de hand dat de zoon des verderfs, die zich als God uitgeeft (2 Thess. 2), dat zal willen bewijzen door een lichaam uit de dood op te wekken, maar dat zal uit een schijndood zijn. Om elke verdenking daarvan uit te sluiten was het nodig dat voordat Lazarus door Jezus werd opgewekt zijn lichaam al vier dagen dood was en lijkstank produceerde. (Joh. 11) Dat was opzettelijk, want Jezus draalde twee dagen voordat hij zich naar zijn huis begaf. Dat leverde aan het Joodse priestercollege het onomstotelijke bewijs van de sacraliteit van Jezus’ zending en dat Hij

---

30) De R.-K. Kerk is altijd weinig geporteerd geweest voor wonderen. Traditioneel is zij huiverig voor de sensatiezucht van het gewone volk vanwege het onbeheersbare aspect daarvan. Dit is een van de factoren die maken dat de Kerk altijd voorzichtig was bij de constatering van een wonder, mijns inziens vaak te voorzichtig. De gedachte was dat het onderzoek van een wonder tot het terrein van de Kerk behoort, waarbij de verificatie van feiten tot de eerste prioriteit behoort; vervolgens wordt dan op grond van de feiten een natuurlijke uitleg gezocht. Zij ziet een bovennatuurlijk ingrijpen als een goddelijk middel om zichtbare demonstraties toe te voegen aan goddelijke openbaring. (Dei Filius hfst. 3)

unstoppable was. In volle kennis daarvan zochten zij Hem vanaf dat moment te vermoorden, niet vermoedend dat Jezus ook voor hen de kruisdood zou sterven, niet vermoedend dat Gods barmhartigheid zich ook naar hen uitstrekte. Aan Lazarus opwekking uit de dood herinnert nog steeds de plaats Bethanië. Israëli's noemen die plaats tegenwoordig Bethanya, maar de Arabische inwoners - die bepaald geen Christen zijn - spreken van El-Lazariyeh, wat 'plaats van Lazarus' betekent.

De opwekking van het in de hitte van de dag stinkende lijk doet de vraag rijzen wat de betekenis is van Jezus' uitspraak: *"Voorwaar, Ik zeg u: wie in Mij gelooft, zal ook zelf de werken doen die Ik doe. Ja, grotere dan die zal hij doen, omdat Ik naar de Vader ga."* (Joh. 14:12) Wat zijn grotere wonderen? John Gill becommentarieert:

> «« De bekering van een zondaar is een groter werk dan een der wonderen om doden op te wekken, want dit omvat alle wonderen in één keer: hier ontmoeten we een zondaar die is opgewekt (Rom. 11:15), die dood was in overtredingen en zonden; iemand die blind geboren was en niet kon zien; iemand die doof was voor de dreigementen van de [Bijbelse] Wet en tevens voor de aanlokkelijke stem van het Evangelie. En deze persoon werd in de gelegenheid gesteld om te horen opdat hij leven zou, terwijl hij steeds verder besmet was met de melaatsheid der zonde, thans daarvan gereinigd door het bloed van het Lam. Zo is het. Terwijl een natuurkundig wonder bewijs geeft van de goddelijke almacht, is de bekering van een zondaar, wat een genadewonder is, niet alleen bewijs van Gods almacht en de grootsheid daarvan, maar meer nog van zijn buitensporige grootsheid [wat zeker gezegd mag worden na het werk van Christus' verzoenend kruislijden]. »»

Aangezien God via het waarschijnlijke, onwaarschijnlijke en het onmogelijke ageert, maken wij het ons onnodig moeilijk indien wij ons telkens afvragen of iets een wonder is in de betekenis van het onmogelijke doen, terwijl wij ons zouden moeten afvragen of in een bepaalde situatie sprake is van Gods handelend optreden. Ter illustratie: toen na de Exodus de wild stromende Jordaan moest worden gepasseerd – het was tijdens het regenseizoen – viel de rivier droog zodra de priesters met hun voeten het water raakten, wat volgens de bijbeltekst ontstond doordat bij Saretan het water als een muur omhoog rees. (Joz. 3:15-16) Dat zal zijn veroorzaakt omdat de kalkstenen wanden op die plaats ineenstortten. Was het miraculeus? Alleszins was de combinatie van factoren zodanig dat hier duidelijk Gods handelend optreden in kan worden herkend.

15 – Het Bijbelse verbod op Magie

In het licht van het Bijbelse verbod op magie is het belangrijk een juist beeld te vormen van wat magie inhoudt. Deuteronomium 18:11 stelt dat van Gods toegewijden niemand een 'yadoni' mag zijn, een woord dat soms met tovenaar of duivelskunstenaar wordt vertaald, of hij die geesten of orakels ondervraagt. Het is afgeleid van 'kennis hebben van het verborgene'. Niet toevallig is het Hebreeuws voor universum of wereld (olam) eveneens 'het verborgene', want de Oneindige is verborgen in zijn creatie. Jeremia 23:24 leest: *"Zou iemand zich in het verborgene kunnen verbergen, dat Ik hem niet zou zien? Vervul Ik niet de hemel en de aarde?"* (Habahir 10, Midr. Dev. Rab. 2:26) Yadoni wordt in de Engelse Bijbel met 'wizard' vertaald dat in oud-Engels 'wijze' betekent en feitelijk de beste vertaling is. De drie wijzen uit het Oosten, die vanuit het heidendom het kindje Jezus kwamen opzoeken worden in de Griekse grondtekst tot viermaal toe 'magos' genoemd, dat een leenwoord is van het Perzische 'mag' in de oude betekenis van magiër. Dat sluit goed aan bij het Hebreeuwse yadoni. De yadoni zijn zij die tekenen verstaan (de drie koningen waren sterrenwichelaars) en de manier verstonden om vanuit de natuurlijke orde datgene te doen wat buiten ons normale bereik ligt. In de uitgebreide verbodslijst van Deuteronomium 18:10-11 worden gerelateerde praktijken opgesomd die God gruweldaden noemt, zoals waarzeggerij, tovenarij, geestenbezwe-

ring en de geesten van de doden oproepen. Daaruit blijkt dat wie zich met het paranormale bezighoudt zich op het hellend vlak bevindt.

Van het een komt het ander. “Ik doe slechts een beetje dit of dat” is zichzelf voor de gek houden. Omdat magie zich binnen de scheppingsmogelijkheden begeeft, is niet altijd even duidelijk waar het op dit glibberige pad om gaat. In het bekende hoofdstuk over de Liefde vinden wij: *“De Liefde vergaat nimmer, maar de gave der profetie die zal verdwijnen.* ***Ons kennen is ten dele en stukwerk ons profeteren. Wij allen zien als in spiegelende troebelheid****.”* (1 Kor. 13:8-12) Toch is een veelgehoorde argument: “Ik heb dit vanaf mijn geboorte. Het is een gave Gods en daarom is het geoorloofd.” Hoe dom! Staat niet in Zacharia 13:2-4:[31)] *“Ik zal de namen van de afgoden uitroeien alsook de spreekbuis en zijn onreine geest. Als zich dan het geval voordoet dat iemand orakelt, zullen zijn vader en moeder hem met de dood bedreigen vanwege de valsheid van zijn tong. In die dagen zullen ze zich om hun gezichten en voorspellingen schamen en geen haren mantel aandoen om te liegen.”* Haren mantel wijst op het dierlijke. Ons eigen innerlijke licht komt tussenbeide vanuit onze gevallen natuur. Onze dekmantel is die van de rauwe en ‘harige’ Ezau wiens blik slechts op het aardse was gericht. Zo’n mantel is glorieus. Het is een presentatie van het licht, het goddelijke. Maar het goddelijke dat is verduisterd verspreidt nog altijd licht. Onze corrupte natuur pretendeert bron van goddelijke inspiratie te zijn, maar het sleurt ons mee in de bodemloze put.

Ook Johannes de Doper droeg een haren mantel. Ook hij worstelde met zijn menselijke natuur. Alhoewel de grootste heilige ooit was ook zijn kennis ten dele. Ik citeer nu uit “De Verwachting der Joden”, een vroeg-Christelijk werk:

> «« De zienswijze van Johannes de Doper is een opmerkelijk voorbeeld van wat wij vaak tegenkomen, van gedeeltelijke goddelijke verlichting, de duidelijkste kennis op sommige punten en absolute onwetendheid op andere. Dankzij het licht van inspiratie schetste hij in enkele woorden de aard van het Rijk der Hemelen, waarvan hij de komst voorspelde, en hij toonde aan dat het iets totaal anders was dan de verwachting van de Joden, zoals die vanuit de oudste tijden was overgeleverd; maar ten aanzien van de details schijnen zijn ideeën nogal vaag te zijn geweest, en hij schijnt geen zekere kennis te hebben gehad van het feit dat Jezus de Messias was, alhoewel hij Hem had gedoopt en de hemelse tekenen had ontvangen die daarvan getuigenis hadden afgelegd. »» (The ArchkoVolume)

De opmerking *“Johannes de Doper schijnt geen zekere kennis te hebben gehad van het feit dat Jezus de Messias was”* behoeft enige toelichting. Toen hij Jezus doopte meende

---

31) In de meeste vertalingen staat in de tekst van Zacharia 13:2-4 ‘profeet’ en ‘profeteren’ in plaats van het door mij verkozen ‘spreekbuis’ en ‘orakelen’. De term profeet slaat ook op de waarzegger Bileam (vergelijk 2 Petr. 2:16 en Num. 22:7). De vertaling spreekbuis en orakelen is geoorloofd vanuit de Hebreeuwse neiging om in analogieën te denken. Neem bijvoorbeeld het Hebreeuwse ‘herem’, hetgeen ofwel een vervloeking (bar-ak) inhoudt door afscheiding van God, ofwel een zegening en uitverkiezing (opnieuw bar-ak) door een afscheiding van de menselijke gemeenschap met de bedoeling zich aan God toe te wijden. Die tweeledige interpretatie vinden wij terug bij ‘baka’, hetgeen kleven of splijten betekent. Net als in het Nederlands of het Engels betekent (aan)kleven of (be)klijven ook klieven; als wij de klinkers e, ie en ij als gelijkwaardig beschouwen. Adam en Eva kleefden aaneen, maar hun twee-eenheid werd na de zondeval gekliefd, wat in beide gevallen ‘baka’ betekent. Meestal wordt voor Genesis 2:24 een vertaling gegeven in de zin van: “Daarom zal de man zijn ouders verlaten en zich aan zijn vrouw hechten.” In Statenvertaling staat correct ‘aankleven’ in plaats van aanhechten. Nota bene: Dit vertegenwoordigt een onmogelijke conditie voor de huidige mens. Deze toestand vormt wel de grondslag voor de totale aaneenkleving van de harten van Jezus en Maria, die beide gegeven zijn om alles in allen te herstellen.

hij over de zekere kennis te beschikken dat Jezus de Messias was. Tot dan toe kende hij Hem persoonlijk, en achtte Hem hoger dan zichzelf, maar pas toen het voorzegde teken van de Heilige Geest had plaatsgevonden, die als een duif op Jezus neerdaalde, en de 'Bathkole' – de Stem van God – uit de hemel had weerklonken met (Mt. 3:17): *"Gij zijt Mijn geliefde Zoon in wien Ik Mijn welbehagen heb",* toen pas wist Johannes dat deze Jezus de door de eeuwen heen voorspelde Messias was. In de zekerheid van die dagen kon hij uitroepen (Joh. 1:34-35): *"Deze is de Zoon van God!, en 's anderdaags, ziende op Jezus: Zie het Lam Gods!"* Maar later, toen hij in het uitzichtloze stinkende cachot van de viervorst Herodes zat en zijn verwachtingen aangaande een glorierijke en zegevierende Messias werden gelogenstraft, werd hij heen en weer geslingerd aangaande de zekerheid van zijn verwachting en de zekerheid van de tekenen die hem waren geopenbaard, die Johannes nu als een verre herinnering toeschenen, en begon hij knagende twijfels te hebben over Jezus' messiasschap, die toch óók zijn neef was.

In de zojuist geciteerde zachariatekst staat*: "Ik zal de namen van de afgoden uitroeien*." Het is dus niet alleen onze eigen natuur die parten speelt. Het terrein van de geest is Satans specialiteit. Wie daar slentert om ons te overheersen behoort tot het maffiose wereldje van de 'wandelgasten'. Die zullen niet aarzelen zich in ons spel te mengen opdat wij mede-acteurs worden. Daar kon de heilige pastoor van Ars over meepraten! Hij had heel wat te stellen met hun nachtelijke aanvallen.

Samenvattend kunnen we zeggen dat alles wat tot het gebied van de geest behoort ter manipulatie van het materiële, niet eigenmachtig mag worden gemanipuleerd. Het is in het tijdsbestek waarin we nu leven verboden terrein. Pas op voor de hond! Als op dat gebied iets wordt gepresteerd moet God de initiatiefnemer zijn, zoals bij de genezing van Naäman, de krijgsoverste van de koning van Syrië. (2 Kon. 5) De profeet Elisa droeg hem op zich in de Jordaan rivier te wassen. Naäman reageerde eerst kwaad want hij had verwacht dat Elisa naar buiten zou komen om de Naam van zijn God aan te roepen en zijn hand over de plaats te strijken om de ziekte weg te nemen. Maar niks daarvan. Helaas is de scheidslijn niet altijd eenvoudig te trekken, reden waarom heel wat charismatische bewegingen schipbreuk hebben geleden. Jessie Penn-Lewis heeft een meesterlijk boek geschreven, "Oorlog tegen de Heiligen", waarin tot uitdrukking komt waarom Gods werken van de Geest, door mensen opgeroepen, zo dikwijls in het tegendeel verkeren.[32)]

Het voorgaande is slechts kinderspel in vergelijking met de Egyptische handelswijze. Dat is Magie met een grote M. Merkwaardig genoeg wordt daar in de Bijbel niet over uitgeweid. Blijkbaar had de generatie die toen leefde geen uitleg nodig en moesten toe-

---

32) "OORLOG TEGEN DE HEILIGEN" heet een leerboek te zijn over het werk van misleidende geesten onder de kinderen Gods. Het is een boek dat door de Engelse evangeliste Jessie Penn-Lewis werd geschreven als handleiding voor de eindtijd-christenen, de Christenen van onze generatie. Zij zullen het zogenaamde 'restleger' gaan vormen, waarvan sprake is in Openbaring 12:17. Daar heten ze "de rest van haar kinderen". Waarom zou het een leger zijn? Omdat, zoals het boek aantoont, de nu losbarstende strijd vooral een strijd zal zijn tegen de boze geesten en van hun kant tegen ons. Maar ze zijn niet als zodanig te herkennen, want ze doen zich voor als engelen des lichts, als de liefde zelf, zo niet als God zelf. En velen laten zich misleiden omdat ze, zoals de brief aan de Thessalonicenzen schrijft, geen liefde voor de waarheid hebben gekend, de parel waarvoor ze alles opzij hadden moeten zetten. Dit boek werd geschreven nadat de schrijfster van nabij had meegemaakt hoe de opwekking van Wales in de jaren 1904-1905, wegens het imiterende en intimiderende werk van Satan, schipbreuk had geleden. Dit boek is in Nederlandse vertaling in 2015 door Maatkamp Uitgeverij op de markt gebracht. De oorspronkelijke titel was: "War on the Saints", en werd in 1912 voor het eerst gepubliceerd..

komstige generaties niet op verkeerde ideeën worden gebracht als ze probeerden te achterhalen hoe het werkte. Het Bijbelse relaas begint met een verbod op magie met een kleine m: *"Een heks mag u niet laten leven."* (Ex. 22:17) Maar het eigenlijke verbod staat in Deuteronomium 18, reeds aangehaald bij de bespreking van de yadoni. Onmiddellijk daarna komt in boeiend contrast de vermaarde messiaanse belofte (cf. Joh. 1:46, Hand. 3:22; 7:37), die als volgt is geformuleerd (Dt. 18:14-15): *"Deze volken, die ik om hun gruwelen zal verdrijven, luisteren naar geestenbezweerders en waarzeggers, maar aan u staat God dat niet toe. U zult naar een Profeet luisteren uit uw midden, die de Heer uw God zal verwekken."* Het duidelijkste verbod tegen 'Magie' komt naar voren als het volk Israël veertig jaar later aan de poorten van het beloofde land staat. Er vindt dan een plechtige hernieuwing van het verbond plaats. Na aankondiging van straffen wegens eventuele verbondsbreuk staat tot besluit (Deut. 29:29): *"De verborgen dingen zijn voor de Heer onze God maar de geopenbaarde zijn voor ons."* Weer die verborgenheid![33)] Deze laatste bepaling mag niet los worden gezien van het rentmeesterschap. Nadat Israël uit de Egyptische slavernij was bevrijd, werden zij Gods uitverkoren natie in het rentmeesterschap van deze wereld. Dit is een gebruikelijke schriftuurlijke interpretatie waar Jezus op inhaakt met zijn parabel van de misdadige wijngaardeniers die de zoon vermoorden om zich de eigendomsrechten toe te eigenen. (Mt. 21, Mc. 12 en Luk. 20) Het is evident dat een rentmeester niet dezelfde bevoegdheden heeft als de eigenaar. Dat betekent dat in Israëls rentmeesterschap niet alle mogelijkheden - de verborgen dingen - binnen Gods schepping mochten worden verkend. Magie past zeker in die categorie, maar ook het eigenmachtig optreden binnen het wetenschappelijk onderzoek, waar nog nauwelijks een taboe heerst en ten slotte elk taboe wordt opgeheven indien dat zo uitkomt.

In dit verband wijs ik op Hebreeën 11:3: *"Door het geloof begrijpen wij dat de werelden door het Woord Gods zijn toebereid, zodat wat men ziet niet gemaakt is uit dingen die gezien worden."* De zichtbare materiële wereld is dus op het onzichtbare gebaseerd en niet andersom. Derhalve vertegenwoordigt de materiële wereld, datgene wat wij met onze zintuigen waarnemen, een lagere realiteit dan de onderliggende onzichtbare wereld die het in stand houdt. Evenwel bevinden beide zich in dezelfde realiteit. Zij liggen in elkaars verlengde. Via het materiële kunnen wij toegang vinden tot de wereld van de geest en andersom. In die zin kunnen wij de moderne wetenschappelijke onderzoekers als de magiërs van deze tijd beschouwen. Het behoort de Kerk toe om aan deze wetenschap te zeggen: "Raak niet aan!" Daarbij denk ik aan het Manhattan project dat tot de uitvinding van de atoombom heeft geleid,[34)] maar ook aan het onderzoek bij mensen naar anticonceptie, kunstmatige inseminatie, geslachtskeuze, rassenveredeling, enz.[35)]

Het spreekt vanzelf dat een maatschappij die niets wil weten van grenzen binnen het wetenschappelijk onderzoek zich ook de macht toeëigent over leven en dood. Nu verstaan we ook de uitspraak in 1 Samuël 15:23: *"Opstandigheid staat gelijk met de zonde van toverij, ongezeglijkheid met afgodendienst."*, een beschuldiging die pas werd geuit nadat Saul met Gods Geest was gezalfd. (1 Sam. 10:11) Vanzelfsprekend heeft de

---

33) Voor de verborgen of geheime dingen staat in Deut. 29:29 'sathar' dat in het Hebreeuws haast identiek is aan 'esther' (de naam uit het boek Esther), een term waarin es(o)ter(isch) ligt opgesloten. (Nota bene: de woordstam kent in semitische talen geen klinkers.) Het is niet onwaarschijnlijk dat het Griekse esoterikos van de wortel 'str' is afgeleid dat in het Midden Oosten bekken een gebruikelijke woordstam was om het verborgene aan te duiden. Esoterikos of het occulte houdt ook verband met het Griekse 'eso', wat binnenin betekent.

34) Verbod op het gebruik van de atoombom volgt uit het Bijbelse verbod om tijdens een oorlog alle fruitbomen te kappen en putten te dempen, want na een oorlog moet het gewone leven weer op gang kunnen komen. (cf. Deut. 20:19-20 en 2 Kon. 3:19; 25:27)

wetenschap net als een koning een geestelijke opdracht ten bate van het welzijn van de mensheid; wetenschappers zijn dus eigenlijk gezalfd. Maar gezalfd door wie? Wie is de god dezer eeuw? Dat is de mens. De hele inrichting van onze maatschappij is op onze zelfverheerlijking gericht waarmee een deur wordt geopend voor de antimacht, voor Lucifer en zijn trawanten. Als God de deur wordt gewezen laten ze zich niet onbetuigd. Het is in dit panorama dat zich de toren van Babel schetst, door de rabbi's van weleer het huis van Nimrod genoemd, want dat is het beeld van de eendrachtige ijver, organisatie en betrokkenheid van velen voor de totstandkoming van het kwade rijk. Babel staat symbolisch voor de kwade en magische uitdrukking van het Woord. Het betreft een anti-model, een anti-zalving. De pinakel reikt bij wijze van spreken nog steeds tot in de hemel en spot daar met al wat van God is.

35) Het moge verbazing wekken dat schrijver dezes zelfs het 'onderzoek' naar anticonceptie en kunstmatige inseminatie veroordeelt, bij mensen althans. Dit moet in het licht worden gesteld van de sacraliteit van het menselijk leven. Het zijn niet 'onze' kinderen, maar het zijn Gods kinderen die Hij als Vader onder onze hoede heeft geplaatst. Daarom roept Eva: "Ik heb een jongen 'van God' gekregen." (Gen. 4:1)

APPENDIX 6

Jullie Heidense Praktijken zullen je naar de Hel voeren

Boodschap van Jezus, aan Maria Goddelijke Barmhartigheid van 3 juni 2013
(www.dewaarschuwing.be)

Mijn zeer geliefde dochter, de geseling die Ik momenteel onderga, is niet alleen door het op handen zijnde verraad van Mij binnen mijn eigen Kerk, maar heeft ook te maken met de bedrieglijke heidense afgoden die in de wereld van vandaag mijn plaats innemen.

Het heidendom groeit zeer snel en wordt als een nieuwe volkscultuur omhelsd, een alternatief voor het geloof in de Ene Ware God. Het neemt vele vormen aan. Het wordt bovenal voorgesteld als onschuldig vermaak voor diegenen die liefhebberen in New Age praktijken, en het als een belangrijk onderdeel van de persoonlijke ontwikkeling zien – een vorm van humanisme en eigenliefde.

Dit wereldwijde heidendom werd voor de eindtijd voorzegd [de tijd die aan het Vrederijk voorafgaat]. En wat veel mensen betreft: zij kunnen niet zien voor wat het is. Het is een liefde die op zichzelf is gericht en op valse goden, in wie velen vertrouwen stellen wegens de zogenaamde magische voordelen die deze volgens hen te bieden hebben.

Velen die op zoek gaan naar verstrooiingen om de leegte in hun ziel op te vullen, doen dat door de ophemeling van boeddhabeelden die in hun leven, hun huizen en werkplekken centraal komen te staan. Zij worden in een gevoel geestelijke rust gewiegd wanneer ze heidense New Age praktijken beoefenen zoals yoga, reiki en zogenaamde meditatie. Spoedig daarna zal er een diep verlangen in hen opkomen, en ze blijven geloven in alle valse beloften die gemaakt worden door diegenen die deze gruwel beoefenen. Want dat is wat het is – een vorm van occultisme die vele miljoenen zielen blind maakt voor Gods Waarheid.

Weet dat om het even welke leer, New Age of een andere, die jullie grote geestelijke troost belooft en bedoeld is om jullie kracht te schenken ten dienste van egoïstische doeleinden, nooit van God kan komen. Elke leer die opdraagt dat jullie dergelijke beelden eren, die niet van God zijn, of waarbij je gevraagd wordt deel te nemen aan praktijken die het occulte erbij halen, moet tot elke prijs ontweken worden. Weten jullie niet wat die met jullie ziel, jullie geest en jullie lichaam doen? Zij verwoesten deze.

Zoveel zielen worden aangetast door deze praktijken, die de deur naar jullie ziel openen en Satan en zijn demonen toestaan jullie te verslinden. Vergis je niet, dit zijn krachtige praktijken, in die zin dat ze boze geesten aantrekken. Het gebruik van tarotkaarten, yoga, reiki en bepaalde vormen van meditatie die heidense praktijken omvatten, zullen jullie besmetten. Na verloop van tijd kunnen jullie ziek worden en van duistere wanhoop vervuld raken, omdat de geesten van het kwaad jullie leven binnendringen, waaruit nauwelijks te ontsnappen valt.

Dit zijn de tekenen van Satanische beïnvloeding in de wereld; veel demonen komen vermomd als engelen van het licht. Dat verklaart waarom diegenen die door engelenkaarten geobsedeerd raken en binnen deze engelencultuur zogenaamde verheven meesters erkennen, de geest van het kwaad omhelzen. En dat wordt dan als onschuldig vermaak voorgesteld…

De andere vorm van heidendom ligt in de praktijk van het Atheïsme. Diegenen onder jullie die trots zijn op hun Atheïsme en die wellicht een goed leven leiden, in die zin dat je vriendelijk en liefdevol bent voor anderen en je naaste met respect behandelen: weet wel dat het Koninkrijk van de Hemel jullie niet toebehoort. Ik kan jullie nooit in mijn Koninkrijk toelaten als je eenmaal je laatste adem uitblaast, hoezeer dit ook mijn Hart breekt. Als je Mij niet smeekt om je aan te nemen en wel voordat je sterft, dan kan Ik jullie niet helpen want Ik kan jullie vrije wil niet aantasten. Wie ook beweert dat Atheïsme er niet toe doet, is een leugenaar. De waarheid bestaat erin dat enkel degenen die Mij aanvaarden en God erkennen mijn Koninkrijk kunnen binnengaan.

Zovelen van jullie die zo'n verward leven leiden en geloven dat alles wel goed zal komen, hebben nog veel te leren. Dat is waarom mijn Vader toestaat dat 'De Waarschuwing' komt, want zonder dat zouden veel zielen recht in het vuur van de Hel storten.

Wees dankbaar dat jullie de waarheid gegeven wordt, want maar zeer weinigen van mijn aangestelde dienaars [de priesters] preken over de gevaren van het zondige leven dat jullie vandaag de dag leiden en de verschrikkelijke gevolgen die dat teweegbrengt.

Jullie heidense praktijken zullen je naar de Hel voeren. Jullie Atheïsme zal jullie van Mij scheiden. Enkel berouw kan jullie redden. Luister en neem de Waarheid aan, hoe onaangenaam jullie deze ook mogen vinden, en je zal het Geschenk van Eeuwig Leven gegeven worden – een leven waarnaar jullie op dit moment hunkeren, maar dat nooit van jullie zal zijn als jullie valse goden blijven vereren en Mij, Jezus Christus, afwijzen. De keus is aan jullie, alleen jullie. Niemand anders kan deze keus maken, want God heeft jullie de vrije wil gegeven om te kiezen tussen goed en kwaad. (Deut. 30:19) En nimmer zal Hij die van jullie afnemen zelfs niet als jullie de verkeerde weg kiezen.

Jullie Jezus

De Gnostische Ketterij
Een onlesbare zelfobsessie

In het artikel "Wedstrijd der Altaren" passeert de restauratie van de Egyptische oer-gnosis de revue. Het huidige artikel treedt in detail over de geestgesteldheid van degenen die deze weg hebben bewandeld, die ten principale christofobies is in tegenstelling tot christocentrisch. Dit vertrekt vanuit de zogenaamde gnostische ketterij die heel oude geloofsbrieven heeft. Deze ketterij staat ook bekend als de Valentijnse ketterij, afkomstig van een zekere Valentinus die zijn stiel had geleerd van Simon Magus (Simon de Tovenaar), de man die we uit het Boek Handelingen kennen. Verbazingwekkend genoeg speelt dit vandaag de dag nog steeds een prominente rol in onze samenleving.

16 – The origins of the Gnostic Church

De Valentijnse ketterij kon pas na de Bar Kochba revolutie (132-136 na Chr.), die zo catastrofaal eindigde voor het Jodendom, aan zijn zegetocht beginnen. Omdat het niet alleen een Christelijke ketterij was maar ook een Joodse, is het belangrijk te beseffen dat daarna de Joden de verspreiding ervan niet langer konden tegenhouden, en wat de Christenen betreft waren ze nog niet invloedrijk genoeg om een aanzienlijk tegenwicht te bieden. Valentinus en zijn volgelingen beroemden zich erop Christen te zijn. Hij beweerde te zijn onderwezen door ene Theodas (godsgeschenk), die een discipel van Paulus heette te zijn.[36)] Aangezien Simon Magus in diskrediet was geraakt, is het niet zo vreemd om deze Theodas, over wie verder niets bekend is, te identificeren met Simon, van wie de apostel Petrus zegt: *"Ik zie u bitter als gal en in de ongerechtigheid verstrikt."* (Hand. 8:23) Dit oordeel treft ook de ketterij zelf. Simon Magus heeft geen geschriften nagelaten in tegenstelling tot diens leerling.[37)] Over de Valentijnse ketterij is opmerkelijk veel bekend vooreerst dankzij de geschriften van Irenaeus (130-202) en Hyppolitus van Rome (170 - 235), en anderen. Het is nog maar de vraag of hetgeen door zijn leerlingen en scholen is opgetekend ook echt van hem is, vooral omdat de notities elkaar vaak tegenspreken. Er dient ook onderscheid te worden gemaakt tussen de geheime leer, dat ongetwijfeld een vorm van Satanisme was,[38)] en de leer die naar buiten toe werd verkondigd. Valentinus verspreidde een uiterst verderfelijke en intellectueel aansprekende leer, waarbij in een mengelmoes van Christen- en heidendom de

---

36) The referral to Theodas, who would have known the Apostle Paul, is relevant considering that in the Valentinian teachings much is written about the body of the church, which is in line with Paul's teachings.

mens op het pad ter Helle wordt gebracht. Men moet goed geschoeid zijn om niet door haar sirenische klanken te worden betoverd. Meer dan ooit staat deze leer - onder verschillende banieren - in het middelpunt van de belangstelling. Het is het troetelkindje van de veeltakkige New Age beweging, die thans miljarden aanhangers telt, met als fundamenteel uitgangspunt de 'emanaties', iets waar we later op terugkomen.

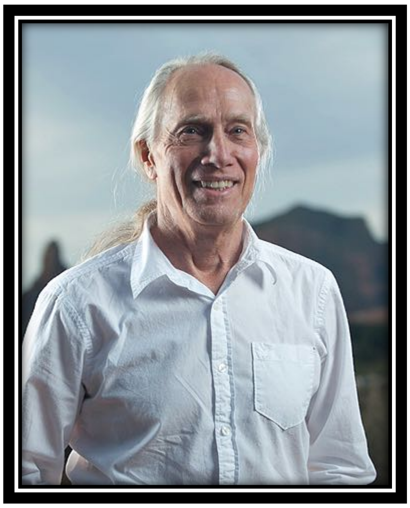

Drunvalo Melchizedek

Om beter zicht te krijgen op de gnostische ketterij zullen wij onze aandacht eerst richten op Simon Magus, wiens ongerechtigheid als het smerigste rioolwater door de eeuwen heen is gevloeid. Hij was de eerste die de gnostische ideeën met het Christendom heeft vermengd en mag daarom de vader van het theologisch Modernisme worden genoemd, door Paus Pius X *"de verzameling van alle ketterijen"* genoemd. Simons aanhang heeft de Christelijke Kerk, de onbevlekte bruid van het Lam, met gal en bitterheid doordrenkt. Dat werden we gewaar in een onafzienbare reeks van ruzies en kerksplitsingen waarvan sommige tot het pure heidendom zijn gaan behoren. De figuur van Simon Magus, ook wel de Magiër van Samaria genoemd, wordt door Irenaeus uitgebreid besproken in zijn "Ket De Verborgen Gevaren van de Regenboogterijen", hetgeen weer gedeeltelijk is ontleend aan het verslag van Justinus Martelaar (100-165), zelf ook een Samaritaan, wiens getuigenis daarom betrouwbaar is.[39)] De kerkvader Clemens van Alexandrinus (ca150-ca 215) heeft ook over de Valentijnse ketterij geschreven, tevens Hyppolitus van Rome

---

37) Mijn veronderstelling dat Valentinus een leerling was van Simon Magus houdt in dat hij niet omstreeks het jaar 100 is geboren, zoals men nu denkt, maar omstreeks het jaar 40, ervan uitgaande dat de episode uit Handelingen 8 niet lang na de Kruisiging plaatsvond in het jaar 26. Simon Magus zal een bijna exacte tijdgenoot van Jezus zijn geweest. Valentinus' leerlingen vertellen dat zijn leraar Theodas de Apostel Paulus heeft gekend (Clemens, Strom. vii. 17, 106), hetgeen mijn stelling onderschrijft. Omdat men meent dat de 'getrouwe Christen', zoals Valentinus zich voordeed, zijn leer niet 'totaal' kon verspreiden voordat de Bar Kochba opstand uitbrak (132-136) – omdat de toen nog invloedrijke Joden dat niet zouden hebben getolereerd – heeft men verondersteld dat hij nadien nog in leven was, en daarom heeft men de bewering dat zijn leraar Paulus kende terzijde geschoven. Maar dat de gnostici gewoon zijn om heimenlijk te infiltreren en op achterbakse wijze volgelingen creëren, daar hebben de historici geen rekening mee gehouden. Indien rond het jaar 40 geboren, moet Valentinus reeds ten tijde van de Bar Kochba opstand zijn overleden, maar hij kan toen reeds een voldoende schare achter zich hebben verzameld om zijn werk voort te zetten. Het is trouwens opvallend dat Justinus Martelaar (100-165), die een tijdgenoot zou zijn van Valentinus, er geen melding van maakt hem ooit te hebben ontmoet of melding dat hij hem nooit heeft kunnen ontmoeten, zodat hiermee mijn stelling dat Valentinus omstreeks 40 na Chr. is geboren niet wordt weersproken. Tevens opvallend is dat van Valentinus zelf slechts fragmenten van zijn geschriften zijn bewaard terwijl zijn leerlingen meer hebben nagelaten. Dat zou anders zijn geweest indien hij nog na het jaar 136 had geleefd, na de beëindiging van de Bar Kochba oorlog.

(Voor Christus' geboortejaar op 8 BC en zijn stervensjaar op 26 na Chr. zie "Proofs of the Life and Death of Jesus", hfst. "When was Christ born?" - pp. 231-251.)

38) Google: The Gnostic Society Library - Valentinus & his tradition. Zie ook "A Dictionary of Early Christian Biography" van Hendrickson Publishers uit 1999, een herdruk van de oorspronkelijke uitgave uit 1911. Er staat een goede bespreking van de antecedenten van Valentinus op de website van "Early Christian Writings".

(170-235). Door die getuigenissen kan een tamelijk nauwkeurig beeld worden getekend van wat toen heerste. Valentinus kwam uit Egypte, had in Alexandria gestudeerd, en men veronderstelt dat hij tot zijn systeem kwam dankzij bepaalde ontmoetingen in Rome en op Cyprus. Alhoewel de patristische traditie Simon Magus als de vader van alle Christelijke ketterij ziet, kan het niet anders dat zijn ideeën uit oudere bronnen stammen, met name de Syro-Fenicische afgoderij en de latere Platonische filosofie, die op hun beurt weer op oudere tradities waren gebaseerd.[40)] Uiteindelijk gaan die tradities terug tot de Egyptische oergnosis. Dat laatste mag als aannemelijk worden verondersteld, want op de uittocht uit Egypte zullen de Israëlieten niet alleen proviand en sieraden hebben meegebracht, maar ook de verboden kennis die ze van de Egyptenaren hadden afgekeken. En de Egyptische oergnosis verwijst naar zijn oudere broer, naar wat we tegenwoordig Hindoeïsme noemen, wat niet verwonderlijk is omdat gnosticisme een zeer goed doordacht systeem is.

Om die opinie kracht bij te zetten kijken we naar hoe de Gnostici te werk gingen. Een belangrijk figuur in dit verband is Helena Blavatsky (1831-91). Zij wordt als de initiator van de New Age beweging gezien waarvoor de eerste stap werd gezet met haar magnus opus uit 1888: “De Geheime Leer”. Een onleesbaar dik boek dat zij in trance heeft neergepend in het Belgische Oostende en dat later door Oosterse wijsgeren en westerse occultisten werd bijgeschaafd. Dat Blavatsky wijf heeft de ‘pseudologica fantasia’ tot ware kunst verheven. Zij zag het als haar levenstaak om via de brug van het Hindoeïsme tot een herleving van de Egyptische oergnosis te komen, de alma mater van de occulte wetenschappen. Daar zijn de occultisten, indien we daar geloof aan hechten, in de tweede helft van de twintigste eeuw in geslaagd.

De grote propagandist van deze oergnosis is ene Drunvalo Melchizedek, alias Bernard Perona, wiens boeken in 29 talen zijn vertaald waaronder het Nederlands. Deze Amerikaan is in 1941 geboren, maar de officiële datum van zijn demonische bezetenheid (een soort incarnatie) was op 10 april 1972. De bezittende machten heten geen demonen, maar zijn zogenaamde wandelgasten (walk-ins). What’s in a name? Sindsdien draagt Perona deze bizarre naam waardoor alles wat hij zegt onweerspreekbaar is, want het is niet hij die spreekt maar de ‘goddelijke’ Melchizedek (een opgestegen meester), die, zoals de Bijbel leert, hoger staat dan aartsvader Abraham en dientengevolge, zo gaat de ketterij, hoger dan Jezus Christus. Simon Magus sprak nog krassere taal, want hij beweerde de incarnatie te zijn van God de Vader. De hoer Helena, die hem altijd vergezelde, had hijzelf

Helena Blavatsky

---

39) Een uitgebreide discussie van de oude bronnen over Simon Magus met veel citaten bevindt zich in de “Hastings Dictionary of the Bible” uit 1909.

40) Uit mijn artikel over de Samaritaanse sekte komt naar voren dat door de migratiepolitiek onder de Assyrische ballingschap, rond 700 voor Christus, een mengvolk en menggodsdienst was ontstaan. Uit het Bijbels verslag van Simon Magus blijkt dat ze zich daar ten tijde van Christus’ komst nog niet aan hadden weten te onttrekken. We moeten niet denken dat Simon, nadat Filippus de Samaritanen had geëvangeliseerd, een grote aanhang onder hen had (cf. Hand. 8:5-13), maar we mogen veronderstellen dat Simon daar wel kon rekenen op een zekere symphatie onder het niet bekeerde deel der Samaritanen, zijnde de tegenhanger van die ‘Joodse’ Jezus. Er is sprake van dat Simon met zo’n dertig volgelingen rondtrok.

in zijn positie als God de Vader gegenereerd! Zij vertegenwoordigde de goddelijke wijsheid in naam van de Heilige Geest. Dit soort doorzichtige aanspraken zijn door de latere gnostici niet overgenomen, maar het geraamte van zijn opvattingen wél en de daarbijbehorende verwaandheid, want een gnosticus of Modernist (term die eind negentiende eeuw in zwang raakte) is altijd van zichzelf geobsedeerd terwijl hij een gespeelde nederigheid afficheert.

17 – De Restauratie van de Valentijnse Ketterij

In 1888,[41)] hetzelfde jaar dat Blavatsky's boek verscheen, kwam Jules Doinel, raadsheer van de Franse Grote Oriënt der Vrijmetselarij (GODF), tot een restauratie van de leer van Valentinus. Doinel deed die restauratie met actieve steun van de Papus van de GODF, Gérard Encausse. Dit geschiedde, naar vermeld, onder Satanische inspiratie waar Doinel, die zich in 1895 tot God bekeerde, zich moedwillig aan had overgeleverd. Hoe dat is gegaan valt te lezen in zijn "Lucifer Ontmaskerd" dat hij vanuit een geest van eerherstel voor zijn vroegere wandaden heeft neergeschreven. In 1890, dus nog voor zijn bekering tot de Christelijke God, richtte Doinel de "Gnostische Apostolische en Katholieke Kerk" op, wat volgens hun website de eerste gnostische kerk van onze moderne tijd is (katholiek is Grieks voor 'algemeen'). Drie jaar later werd Encausse door Doinel tot hoofd van de nieuwe kerk 'ingezegend'. In '91 had Encausse de orde van de Martinisten opgericht (een paramasonische organisatie), wat als het esoterisch atelier van de Vrijmetselarij kan worden beschouwd, in dat opzicht sterk gelijkend op de beweging van de Rozenkruisers.

Jules Doinel schreef zijn boek onder het pseudoniem van Jean Kostka. Dit zou onder leiding van Marie Jogand-Pagès zijn ontstaan (nom de plume Léo Taxil), maar dat is onzin. Deze Jogand-Pagès, die zich zogenaamd vanuit de Vrijmetselarij had bekeerd, speelde een dubieuze rol in de zogenaamde Taxil-affaire die in heel Europa stof heeft doen opwaaien. Daarin stond de uit de Vrijmetselarij bekeerde Diana Vaughan centraal. Zij kwam vanuit een illuster vrijmetselaarsgeslacht voort en had zich na een visioen van Jeanne d'Arc in 1895 bekeerd. Zij stamde van de grote Thomas Vaughan af en kende zijn dagboek. Heel belangrijk! Zij was door haar naaste familie voorbestemd om als occult medium te fungeren. Ondergetekende heeft die zaak grondig bestudeerd en is tot de slotsom gekomen dat Diana echt heeft bestaan en door Taxil in 1897 moet zijn vermoord. Zij stond na haar bekering onder diens hoede en werd van de buitenwereld afgeschermd opdat dit plan ten uitvoer kon worden gebracht. Hij gaf een tijdschrift uit waarin haar bekentenissen werden gepubliceerd. Na zijn euvele daad heeft hij de wereld doen geloven dat zij nooit had bestaan en dat de hele kwestie door hem was verzonnen om te laten zien hoe goedgelovig de mens is. Taxil, alias Jogand-Pagès, sloot zich later gewoon weer aan bij de Vrijmetselarij.

Wat in Diana's autobiografie staat (De Bekentenissen) stemt overeen met de geschriften van Dillon, Darras, Abbé Lefranc, Mgr Fava en die van Doinel, maar zij treedt in veel meer detail aangaande het vroege onstaan van de Vrijmetselarij, te beginnen vanaf het Satanisch congres in 1546 in Venetië, de zogenaamde Vicenza Colloquia. De vereerde oprichter der Vrijmetselarij is Fausto Socinus (†1604), de neef van Laelius die toen aan de Colloquia deelnam. Indertijd heetten de volgelingen van deze beweging 'Socinianen', die na hun verbanning uit Polen in 1658 vooral in Amsterdam een goed heenkomen vonden en later in Londen. De Amsterdamse leider van de Socinianen was Thomas Vaughan, de overovergrootvader van Diana. Interessant detail: Jan Amos Come-

---

41) De betekenis van het jaar 1888 is volgens Doinel dat het aan de vooravond viel van de honderdjarige herdenking van de Franse Revolutie.

nius of Komensky (†1670), wiens standbeeld te Naarden staat en naar wie scholen zijn vernoemd, is volgens Diana in de armen van Thomas Vaughan gestorven.

Comenius, de jongste deelnemer aan de Satanische bijeenkomst van het "Convent van Zeven" in 1617, ook "Het tellen van de volmaakt ingewijden" genoemd, heeft een aantal jaren in het Huis met de Hoofden gewoond, gelegen aan de Keizersgracht te Amsterdam, waar veel spiritisme werd bedreven en erger nog. De sculpturen tegen de façade, die van Apollo, Ceres, Mars, Minerva, Bacchus en Diana, vormen een eulogie op het heidendom. In 2007 werd dat pand geïnaugureerd als het internationaal studiecentrum voor de gnosis of goddelijke wijsheid, zoals ze dat zelf noemen, met als uitgangspunt de "Bibliotheca Philosophica Hermetica". Een fabuleuze collectie die de Rozenkruiser Joost Ritman in zijn *"spirituele zoektocht van de mens"* bij elkaar had gezocht. In 1997 bestond dat uit 18.000 boeken, 500 handschriften en 400 incunabelen (15e eeuwse drukken), destijds op minstens 150 miljoen gulden geschat.[42)]

> Boek der Waarheid: Veel sekten die het bestaan van de ware God niet aanvaarden, eren in plaats daarvan in hun tempels het Beest. Deze arme zielen, wier eigenliefde voortkomt uit een hevige ambitie, hebben tempels opgericht die Satan op onbeschaamde wijze vereren. (...) Velen onder hen vervloeken mijn Vader door bewoordingen te gebruiken die uniek zijn voor Hem. Mijn Vader zei: *"Ik Ben het Begin."* 'Ik ben' wordt gebruikt om hun eigenliefde aan te duiden. Met de bedoeling Hem te ontheiligen zullen ze elke heilige handeling of daad nabootsen en woorden herhalen die door God aan de wereld zijn gegeven.
>
> Eindtijdprofetes Maria Goddelijke Barmhartigheid
> Boodschap van Jezus van 21 juni 2013

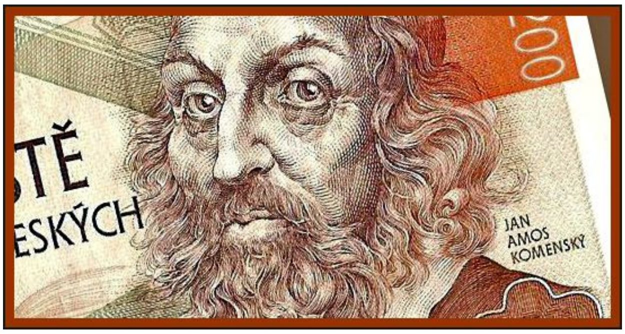

Comenius was een uiterst bedenkelijk figuur. Comenius' tijdgenoot Pierre Bayle sprak een vernietigend oordeel over deze vreemde man uit. Zijn "Dictionnaire historique et critique" kenmerkt het hoogtepunt van intellectuele prestatie door een van de grote geesten uit de zeventiende eeuw. Bayle stond in zijn tijd in het hart van het Europese intellectuele debat. Hij was een vrijdenker en vermaard Protestants filosoof. Zijn encyclopedie biedt een kritische kijk op de toen heersende filosofische en theologische argumenten en had veel invloed in het achttiende eeuwse milieu van de verlichting. Zijn monumentale werk staat bekend als een arsenaal van lichten. Het volgende citaat komt uit de derde editie uit Rotterdam, waar hij tot 1693 doceerde.

> «« De schoolhervorming was niet Comenius' enige obsessie; hij koketteerde met profetieën, revoluties, vernietigingen, de Antichrist, het Duizendjarig Rijk en meer van dat soort gevaarlijk fanatisme. (…) In de eerste plaats beticht men hem van een enorme verwaandheid, en het valt op dat dit gewoonlijk de zwakke kant is van hen die beweren ingevingen van bovenaf te krijgen. Dit gunstbewijs wordt inderdaad zo hooggeacht dat het amper verbazing wekt dat dezen die

42) Zie: http://www.ritmanlibrary.com, alsook: http://embassyofthefreemind.com/nl/
150 miljoen gulden kwam toen overeen met 500 middenstandshuizen.

> geloven dat God hen hiermee huldigt de gewone leraars met minachting bejegenen. (…) Het ergste gebrek dat men hem toewerpt is zijn fanatisme. (…) Hij vond een toevluchtsoord (…) in Amsterdam, waar hij uiterst gulle personen aantrof. De regen goudstukken die hem in deze stad ten deel viel bracht hem ertoe op die plaats de rest van zijn leven te slijten. (…) Men zag hem als een oplichter en onvervalste zwendelaar. »»» (onder 'Comenius', éd. 1720)

18 – De Gnostische Ketterij

We kunnen de gnostische ketterij definiëren als een vereenzelviging in vorm met het Christendom, in die zin dat iedere daad in het drama van Jezus' leven, en iedere kwaliteit die aan Christus wordt toegeschreven dient te worden geprojecteerd in het leven van Krishna en dergelijke figuren, en in de legenden van al de zonnegoden tot aan de verste oudheid. Dit is zo omdat iedere samenzwering die kwaad nastreeft en een zekere mate van succes hoopt te bereiken, dit alleen kan doen omdat het zich binnen de waarheid begeeft en tegelijk ook naast die waarheid staat. De gnosis vervangt legenden door feiten, drukt de legendarische overleveringen en heidense mythen in de taal van de Heilige Schrift uit. Het noemt heidense godheden bij hun Bijbelse namen voor God en identificiëert afgodische riten met Christelijke zinnen en gnostische leerstellingen met zinnen en termen uit de Christelijke theologie. Het hele systeem is niet wat het lijkt of zoals het zich wil voordoen. Het is een schijnwaarheid, een misleiding, het is oplichting, een leugen. En waarom? Omdat de strijd hier op aarde van de demonische machten is die al het Christelijke willen uitroeien, niet rechtstreeks maar door zich in plaats van het Christendom te stellen, door hun stoel te bezetten en daarmee hun doel te bereiken. Hun eerste doel is de vernietiging van Christus' Kerk op aarde. Een kerk zal er altijd zijn, maar dan zal het de tegenkerk zijn waar Satan aanbeden wordt, een voorrecht dat alleen God toekomt.

Papus Gérard Encausse

Het fundamentele uitgangspunt is dat ieder mens op eigen kracht tot vergoddelijking kan komen. Christus zou zijn verheven positie hebben verdiend door ascese en vasthoudendheid, hetgeen ook voor ons binnen bereik zou liggen indien wij diezelfde weg volgen, een opvatting die wij terugvinden in het Hindoeïsme, wat in feite een gnostische stroming is, zij het niet nep-Christelijk. Een ander uitgangspunt is dat God via emanaties een soort zelfgeneratie toepast middels scheiding van het een met het ander waardoor onderscheiding ontstaat: licht en duister (reden waarom de proloog van het Evangelie van Johannes geliefde literatuur is), yin en yang, man en vrouw, waarbij vernuftige schema's worden gehanteerd in steeds lagere trappen, aeonen genaamd.[43)] Helena is de vrouwelijke kant van God, want de tweedeling moet er altijd zijn, ook voor het godhoofd zelf. Een zekere logica kan aan die schema's niet worden ontzegd. Het venijnige zit in het gelijkstellen van God aan de schepping. Het is niet zijn schep-

---

43) Zie daartoe "Bron van het Occultisme" van Gottfried de Purucker (1874-1942) tweede herziene druk uit 2006: uitgegeven door de Theosophical University Press Agency in Den Haag, een zogezegd moderne presentatie van de oude universele wijsheid zoals geopenbaard in "De Geheime Leer" van Helena Blavatsky. Het boek is een vertaling van "Fountain-Source of Occultism" uit 1974 dat vanaf 1948 in manuscriptvorm in omloop was. In het hoofdstuk "Over de Gnostische Aeonen" (On the Gnostic Aeons) wordt uitgelegd dat het gnostische stelsel van aeonen reeds onderwezen werd door Simon de Tovenaar en anderen na hem zoals Valentinus, Basilides, enz. Ook gaat de schrijver op de details in van de aeonenstadia.

ping, Hij «is» de schepping, terwijl volgens de Bijbel de schepping een van zijn werken is; indien de schepping verdwijnt blijft God bestaan. Volgens de gnostiek is ons ideaal de eenwording met de schepping en in die eenwording aan God gelijk worden. Verlossing zou bestaan uit een steeds dieper inzicht in het wezen van het zijnde. Van wat is verdwijnt niks, wat was zal zijn, immers het geschapene en de schepper zijn één. Reïncarnatie is daar het logisch gevolg van. Reïncarnatie en herrijzenis in Christus zijn als gelijktijdige waarheid onverenigbaar. Mededogen verdwijnt, want ieder oogst in zijn leven wat hij in het vorige heeft gezaaid. Het is de wet van oorzaak en gevolg. Maar waar blijft in dat systeem de liefde, Gods liefde? Opvallend is ook de opvatting dat, omdat we deel uitmaken van dezelfde goddelijke realiteit, alle religies een deel van de waarheid bevatten die de weg wijst naar de gelukzalige perfectie. Het grote, de macrocosmos, is gelijk aan het kleine, de microcosmos, want alles is God, en in die zin zelfs een vlieg. Door in je eigen zelf te duiken via meditatietechnieken wordt die goddelijke bron ontdekt, wat de bron zou zijn van gezondheid en vrede. De 'goddelijke vonk' in ieders binnenste, zo zegt men, zorgt ervoor dat ieder mens goddelijk is. Het hoeft alleen maar ontdekt te worden om dan door eigen inspanning tot ontplooiing te komen. De mens is goed, daar komt het op neer. Als iemand slecht doet komt dat door gebrek aan zelfkennis. Ken uzelve (γνῶθι σεαυτόν), zeiden de oude Grieken. Het is een zelfverafgoding, een onlesbare zelfobsessie, het is de leer van het ultieme egoïsme.

⁂

APPENDIX 7

• **Boek der Waarheid**

Onrust, ruzies, wanhoop en strijd
Dit alles is aangestoken door de boze geesten

Boodschap van de Maagd Maria aan Maria Divine Mercy, de 12e mei 2012

Mijn kind, nu het gebulder van Satan en zijn demonen luider wordt en en hun luidkeels geschreeuw in de Hemel te horen is, moet ik Gods kinderen waarschuwen opdat ze hun ogen openen. Kijk om je heen en wat zie je? Onrust, ruzies, wanhoop en strijd. Dit alles is door de boze geesten ontketend die de mensheid omringen. Uit de hel losgelaten zijn ze in groten getale aanwezig. Voor geen moment zullen ze hun kwelling temperen die uit de haat voortkomt die ze tegen al Gods kinderen hebben.

Deze gevallen engelen waren jaloers toen mijn Vader, God de Allerhoogste, de mensheid en het universum schiep. Hun hoogmoed en weerzin hebben tot hun val geleid en zij werden tot in de Hel buitenworpen.

Onder aanvoering van Satan werd hun haat zichtbaar toen ik de mensenzoon, redder der mensheid, op de wereld bracht. Hun haat tegen mij overtreft alles wat de mensheid kent. Als koningin van alle engelen bracht hen dat in verwarring. En ze wisten dat er geen terugkeer meer mogelijk was naar die goddelijke hiërarchie.

Om God, mijn geliefde Vader te treffen, willen zij datgene vernietigen wat Hem het dichtst aan zijn Hart ligt, namelijk zijn dierbare en geliefde kinderen. Door zijn kinderen door middel van zondige bekoringen te verleiden, stelen ze zielen. Mijn Vader zal deze boosaardigheid niet toelaten en de tijd is nabij voor deze gevallen engelen om uiteindelijk in de vuuroven geworpen te worden. Zij weten dat.

Onder Satans leiding versnellen ze nu hun plannen en elke seconde van de dag veroorzaken ze verwoesting in de wereld. Gods kinderen moeten weten dat ze van plan zijn om alles weg te ontnemen wat God, de Almachtige Vader, dierbaar is. Daarom richten ze zich allereerst op zijn heilige kerken op aarde. Als ze Gods kerken infiltreren, infiltreren ze Gods kinderen.

Kinderen, word wakker voor voor wat voor jullie ogen gebeurt. Je moet altijd alert blijven. Bid, bid, bid, dat jullie gezegend mogen worden met de genade om het kwaad te herkennen wanneer het aan jullie wordt voorgesteld als ware het deel van Gods plannen, terwijl dat niet zo is. Het zal een groot geloof vergen en de aanvaarding van de Waarheid die in deze Hemelse boodschappen liggen om aldus op het rechte pad naar het eeuwig leven te blijven. Het eeuwig leven moet verwelkomd worden, kinderen, en mag nooit verworpen worden ten gunste van valse beloften. Die valse beloften worden in deze tijd door de leidinggevenden van jullie naties aan de wereld gepresenteerd, welke door de koning van de leugen kunnen zijn beïnvloed. Ga en houd jullie ogen wijd open, kinderen. Luister, stel vragen en overweeg alles wat jullie in naam van God wordt voorgehouden.

Jullie geliefde Koningin van Vrede
Moeder van Verlossing

APPENDIX 8

DE VERBORGEN GEVAREN VAN DE REGENBOOG

279 pagina's (2013), prijs € 16,95

"De New Age beweging en de komende tijd van verdrukking en benauwdheid"

Constance E. Cumbey

Dit is een herdruk van een uitgave uit 1991 van de Stichting Moria, nu uitgegeven door Uitgeverij Maatkamp. Vertaald door E. Pellegrom. Deze herdruk heeft enkele bijlagen, die in de eerdere uitgave ontbraken.

Dit magistrale boek uit 1983 is het eerste dat op de markt kwam waarin de agenda van de new-agebeweging aan de kaak werd gesteld en zijn begeleidende religieuze ketterij. Ondanks de geniepige tegenwerking van Huntington House uitgeverij en de striemende kritieken van eenieder die maar enige symphatie koesterde voor de New Age beweging, en helaas ook vanuit Christelijke hoek, werd het boek een onmiddellijk succes. Het is nog steeds actueel, actueler dan ooit, want de New Age beweging wil in feite de voorbode zijn van het door mensen bevochten aards paradijs, waarin wij als mens onze godwording zullen hebben bereikt. De praktijk wijst anders uit, zoals allerlei 'ismen' inmiddels overduidelijk hebben aangetoond. Denk aan het Communisme, maar vooral het Nazisme, dat in zijn geestesgesteldheid en doelstellingen markante overeenkomsten toont met de new-agebeweging (een toen nog niet ingeburgerde term). Het hoofdstuk "New Age beweging: het vierde rijk?" weet dat overtuigend aan te tonen.

Constance Cumbey publiceerde haar boek toen zij nog geen veertig jaar oud was, en nog steeds is zij heel actief. Zij is een praktiserend advocaat in de staat Michigan (USA). Het eerste wat mij opviel tijdens het lezen van het boek, was haar grondige bijbelkennis en uitgesproken geloof in de Christelijke heilsboodschap. Gekoppeld aan een scherp intellect bestempelt haar dat als iemand naar wie geluisterd mag worden. Zij zegt niets wat ze niet kan onderbouwen, wat ongetwijfeld te danken is aan haar juridische geest.

De strijd die in de schijnwerpers wordt gezet is niets minder dan de existentiële strijd tussen goed en kwaad. In allerlei new-agepublicaties staat in niet mis te verstane taal dat mensen die in de Bijbel geloven en de Bijbelse God aanbidden, van de aarde dienen te verdwijnen; het Christendom zelf zou een reliek uit een ver verleden zijn, en dient volgens de zegsmannen ook zo te worden behandeld. Het PLAN zegt dat alle huidige religieuze praktijken en symbolen van orthodoxe Joden en Christenen onwettig moeten worden verklaard. (p. 18) Achter wollige taal klinkt somtijds de waarheid door, want de tegenstander houdt niet altijd zijn masker op en Cumbey weet al die passages feilloos aan te wijzen.

Hier is een passage die ik graag citeer en die nog niets aan actualiteit heeft ingeboet:

> «« New-agers vergoddelijken Lucifer en dat is niets anders dan duivelaanbidding. Via zijn 'transmissies' aan Benjamin Creme heeft (een geest, die zich presenteerde als) Maitreya, beweerd dat Jezus een van zijn discipelen is. Dit staat zwart op wit in Cremes boeken: "De Wederverschijning van de Christus" en "De Meesters van Wijsheid". »» (p. 22)

Benjamin Creme (1922-2016) is een buitengewoon belangrijke speler op het New Age veld en is de feitelijke opvolger van de tweede in lijn na Madame Blavatsky, met wie het allemaal begon. Creme werd vooral bekend toen hij Maitreya (Boeddhistische naam voor de Antichrist) aankondigde als de nieuwe wereldleraar. Hij noemde hem 'de Christus' en geloofde dat Maitreya de gehele wereldbevolking zou gaan toespreken via radio en televisie, waarmee hij ook dankzij telepathische beïnvloeding zijn ware identiteit bekend ging maken op wat verklaringsdag heet.

Definitie New Age

New Age is een verzamelnaam voor een breed palet aan esoterische filosofieën, occulte wetenschappen, alternatieve religies, nieuwe therapieën en leefwijzen, die in de tweede helft van de 20e eeuw aan populariteit wonnen. Overkoepelend principe is een holistisch mens- en wereldbeeld, het geloof in een op eigen kracht bereikte persoonlijke ontwikkeling, en het geloof dat de mensheid een nieuw en beter tijdperk ingaat. Via meditatieve technieken wil men de eenheid van mens, natuur en kosmos ervaren. Primair staat de intuïtieve en gevoelsmatige benadering van het leven. Beweerdelijk zet de New Age zich af tegen de monotheïstische religies en tegen het heersend materialisme, rationalisme en individualisme.

Constance Cumbey zegt dat Helena Blavatsky (1831-91) de stammoeder van de new-agebeweging is met zijn tienduizend vertakkingen. De beweging waar zij rechtstreeks verantwoordelijk voor was, waaronder al die aftakkingen resorteren, heet het Theosofisch Genootschap. Hun doelstellingen zijn ook de uiteindelijke doelstellingen van de new-agebeweging geworden. In een brochure van dit genootschap worden hun anti-Christelijke principes uiteengezet: «« Het materialisme van de wetenschap tegen gaan evenals elke vorm van dogmatische theologie, en dan met name de Christelijke, die de leiders van het genootschap als bijzonder verderfelijk zien; de Westerse landen bekendmaken met de lang verzwegen feiten over de Oosterse religieuze filosofieën, hun ethiek, chronologie, esoterie en symboliek; de pogingen van zendelingen zoveel mogelijk tegenwerken, die erop gericht zijn de zogenaamde 'heidenen' te misleiden met betrekking tot de ware oorsprongen, de dogma's van het Christendom en de praktische uitwerkingen daarvan op het openbare en persoonlijke karakter in zogenaamd Christelijke landen. »» (pp. 43-44)

Cumbey schrijft ook over "De Aquarius Samenzwering" een bestseller van Marilyn Ferguson († 2008), die daardoor grote bekendheid kreeg. Zij was een prominente New Age schrijfster. In dat boek verwijst Ferguson naar "Het Evangelie van Jezus de Christus" van Levi H. Dowling, waar ze vanuit de inleiding citeert: (pp. 30, 33)

> «« Jezus is niet altijd de Christus geweest. (Jezus en de Christus zouden twee verschillende grootheden zijn.) Jezus verwierf zijn Christus-zijn dankzij grote ontberingen. In hoofdstuk 55 hebben we een opsomming van de gebeurtenissen van zijn Christus-wording, toen hij de graad van Christus ontving (…). We erkennen de feiten dat Jezus een mens was en dat Christus God was (…). »»

Cumbey geeft aan dat de Bijbel heel duidelijk is over zo'n beschrijving (1 Joh. 2:22): *"Wie is de leugenaar anders dan hij die loochent dat Jezus de Christus is? Dit is de*

Antichrist, die de Vader en de Zoon loochent." (zie ook 1 Joh. 4:3) Hun godsbegrip vindt zijn verlengde in de ideeën van de 'New World Order', wat een regiem is, zo leert ons de Bijbel, dat onder de grondeloze terreur staat van de Antichrist / Maitreya. Een uitstekende samenvatting van hun dogmatiek luidt als volg:

> «« Alhoewel hun theologie nogal duister lijkt door het bewust gebruiken van een geëxalteerd jargon, is zij niet gecompliceerd. Een Christen vindt de belangrijkste principes ervan in Genesis 3. Deze komen neer op: a. een aanval op het gezag van Gods Woord; b. de ontkenning dat een mens sterfelijk is, en dat zij in plaats daarvan via reïncarnatie telkens weer terugkomt; c. de bewering dat de mens als een god kan zijn, nu en hier op aarde en op eigen kracht; d. de vergoddelijking van Lucifer en andere demonische wezens [de theorie van de Meesters der Wijsheid]. »» (pp. 39-40)

Miljarden mensen zijn tegenwoordig actief betrokken bij de new-agebeweging, en dat op alle politieke, educatieve en sociale niveaus. Cumbey zegt daarover:

> «« De hiërarchie van de beweging is erin geslaagd mensen uit alle geledingen van de maatschappij aan te trekken om doelen te bereiken die slechts een klein percentage ten goede zullen komen — en misschien wel aan niemand. Ontelbaren zijn misleid om projecten te ondersteunen die hen uiteindelijk zullen beroven van hun burgerlijke vrijheden, van een deel van hun eigendommen, van hun godsdienst en misschien wel hun leven. Door haar ware bedoelingen te verbloemen door het prediken van vrede en liefde heeft de beweging zelfs veel oprechte aanhangers zozeer verblind dat zij niet meer door haar algemene verklaringen heen kunnen prikken. Ze staan in een trance-achtige verrukking te juichen wanneer termen als 'Ariërschap', 'achterhaalde Joodse bedeling', 'massale planetaire inwijding' en 'zuiveringsactie' aan hen worden voorgeschoteld als iets begerenswaardigs. »» (p. 57)

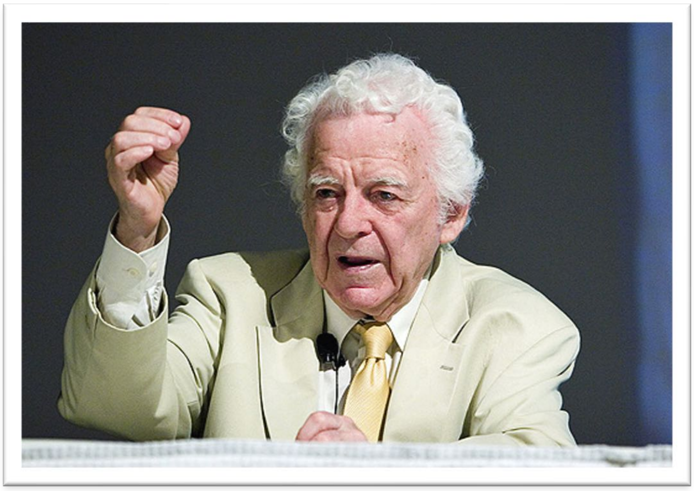

Benjamin Creme - 2008, foto: Meryl Tihanyi

Vergis u niet. De beweging is niet alleen anti-Christelijk, maar ook fel anti-Joods en natuurlijk is zij tegen de vestiging van de Staat Israël. Wat sommigen zal verbazen is dat zij ook anti de Islam is. Dat is omdat het een monotheïstische godsdienst is. Zo zegt de schrijfster in een citaat van Alice Bailey (De Stralen en de Inwijdingen # p. 599) :

> «« De leiders zijn openlijk en onverschrokken bezig plannen uit te werken voor een nieuwe verplichte wereldreligie, een religie die volkomen breekt met de idee van Jezus de Christus en God de Vader. Joden, Christenen – zowel Katholieken als Protestanten – en Moslims, die niet tot samenwerken bereid zouden zijn, worden

> openlijk bestemd om te worden vervolgd en zelfs een 'zuiveringsactie' te ondergaan, indien ze weigeren mee te werken. »» (p. 59)

De kaarten zijn geschud. Constance Cumbey geeft herhaaldelijk voorbeelden van kerkleiders van allerlei gezindte, die zich hebben laten inpalmen door de oorstrelende taal en eigentijdse theologie van de new-agers. Dat was eind zeventiger jaren! Hoe zal het nu zijn? Als Maitreya zich openbaart, hoeven we niet verbaasd te staan dat veel kerkleiders deze figuur enthousiast zullen onthalen. Zij citeert de gevierde schrijfster Marilyn Ferguson. Deze zegt dat de new-agebeweging is doorgedrongen in alle geledingen van onze maatschappij en tot in de kerkinstituten, ongeacht de geloofsrichting. En zich verkneukelend over het verlies aan rechtzinnigheid binnen de veronderstelde bastions van God de Vader en Jezus Christus, beweert Ferguson: *"Thans winnen de ketters terrein, verliest de dogmatiek haar gezag en wordt geloven verdrongen door kennen."* (De Aquarius Samenzwering # p. 257) Hierop voortbordurend, schrijft Cumbey:

> «« Omdat ze dikwijls in ogenschijnlijk Christelijk taalgebruik zijn verpakt, worden de 'geestelijke' aspecten van de new-agebeweging door nietsvermoedende mensen zelfs binnen orthodoxe religieuze intellingen, zowel Christelijk als Joods, positief ontvangen. Ook de politieke programma's van de beweging worden in veel Christelijke kerken en groeperingen gesteund en verdedigd. De new-agebeweging is onder andere uit op: de vestiging van universele instellingen voor de distributie van de rijkdommen van de wereld, herverdeling van de welvaart van de wereld, een nieuwe werelreligie, ervaringsgodsdienst [in tegenstelling tot op Schrifgezag en traditie gebaseerde godsdienst], een universeel belastingstelsel, een universele dienstplicht, denken met de rechterhersenhelft en met beide hersenhelften [intuïtief en subjectief tegelijk, in tegenstelling tot wat zij 'denken met de linkerhersenhelft' of 'analystisch' denken noemt], het verspreiden van de leer dat alle dingen onderdelen van de grotere kosmos zijn, benadrukking van universele onderlinge afhankelijkheid en een bevolkingsgroei van 0% (zero population growth), (en daarom zijn ze ook voorstander van abortus). »» (p. 160)

Een frappant voorbeeld is de Graduate Theological Union of Berkeley (p. 164), die sinds haar oprichting in 1962 de Katholieke, Protestantse en Joodse deelnemers in een soort gemeenschappelijke afvalligheid bijeenbrengt. Hun theologische horizon is verruimd tot alle belangrijke godsdienstige richtingen over de gehele wereld, waaronder zelfs hekserij. Door 'creatief lenen', zoals ze dat noemen, zijn ze erin geslaagd het Christendom te doen verwateren tot iets dat nauwelijks nog herkenbaar is. Was dit maar een grote uitzondering! Men hoeft niet dom te zijn om deze afval aan te hangen, want het denksysteem getuigt van een grote intelligentie, een intelligentie die Lucifer betaamt. Zegt Cumbey:

> «« De Bijbel bestaat uit 66 boeken, die elkaar niet tegenspreken. Dit komt omdat de Heilige Geest consequent is. Ook occulte leerstellingen vertonen een opmerkelijke consequentheid. Alhoewel ze uit verschillende bronnen lijken te komen, komen ze in elke cultuur op aarde voor. »» (p. 192)

We hebben met een geduchte tegenstander te maken. 'Leer uw tegenstander kennen' is een vereiste om volgens het devies van de Apostel Paulus te kunnen blijven staan en niet te vallen. Bijzonder waardevol in dit boek is dat Cumbey de belangrijke organisaties aanwijst die zich voor de nieuwe religieuze en politieke wereldorde inzetten. Zo geeft zij de details over het ontstaan van de Lucis Trust, voorheen de Lucifer Publishing Company, en wijst op hun banden met de Verenigde Naties. Zij geeft ons een kijkje achter de schermen in makkelijk te verstane taal en op exacte wijze. Ik kan u dit boek daarom warm aanbevelen. Het zou verplichte literatuur moeten zijn op onze theologische scholen.